DEBRA WEBB

Capcane înșelătoare

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHAELA STĂNCIUCU

ALCRIS

Capitolul 1

„Stele căzătoare…“

Claire Carson se întrebă cum s-ar fi simțit să fie una dintre ele și mulțumi în gând pentru faptul că propria ei carieră în televiziune îi dădea atâta siguranță. Se opri din plimbat suficient de mult ca să privească imaginea panoramică de la fereastra biroului ei și observă cum traficul de oră de vârf al centrului orașului Nashville se deplasează cu obișnuita viteză de melc, zece etaje mai jos.

Toată viața visase să aibă propria ei emisiune și reușise, în cele din urmă, la WCMB. De fiecare dată când se gândea cât de departe ajunsese – și cât de repede, Claire încă se simțea copleșită de mândrie. Dar nu prevăzuse niciodată că o să aibă conștiința încărcată.

Faptul că-și adusese aminte că succesul avea prețul său nu părea să aline îndoielile din ce în ce mai mari care o tulburau.

Își masă tâmplele care-i pulsau și începu din nou să se plimbe prin cameră. De ce ar trebui să fie învinuită sau să se simtă vinovată pentru faptul că Trace Walker găsise nu tocmai flatantă prezentarea pe care o făcuse asupra scandalosului lui trecut?

– Nu este cinstit, murmură ea. Nu trebuia să se simtă prost din cauză că-și făcea meseria cu atâta abilitate. Era oare vina ei că destinul fusese așa de crud cu Trace Walker, fostul superstar al muzicii country?

Nu, cu siguranță că nu.

Claire prezentase pur și simplu povestea lui – și avea multe altele – într-un serial de genul ce-s-a-mai-întâmplat-cu, care se concentra asupra starurilor dispărute din atenția publicului. Reacția nemaipomenită a telespectatorilor propulsase emisiunea ei săptămânală, „Pulsul orașului Nashville“, pe primul loc în topul audiențelor, în ultimele patru săptămâni consecutive. Claire nu intenționase să rănească pe nimeni, cu atât mai puțin pe Trace Walker. Oricum, în cazul lui, vechea zicală care spunea că adevărul doare, probabil că se adeverea.

Claire își luă geanta și se îndreptă spre ușă. Era vineri seara și avea o petrecere la care trebuia să ajungă. Nu avea de gând să întârzie la celebrarea propriei emisiuni pentru că episodul de azi nu-i căzuse bine nu-știu-cărui cântăreț demodat de muzică country.

La vederea bărbatului înalt care se opri la ușa biroului ei, ieșirea ei hotărâtă se transformă rapid într-o săritură bruscă. Și nu era un bărbat oarecare, realiză îngrozită Claire.

Acolo, în pragul ușii – blocându-i ieșirea – stătea Trace Walker. Tipul nu și-ar fi putut alege un moment mai nepotrivit, iar ea nu putea fi mai ghinionistă de atât!

În cele câteva secunde încordate de ezitare care trecură până ca vreunul dintre ei să spună ceva, Claire observă câte ceva la nepoftitul ei oaspete. Trecuseră mai mult de zece ani și totuși timpul nu făcuse decât să transforme o frumusețe adolescentină într-un farmec care-ți tăia respirația. Trace își purta părul negru

mai scurt decât pe vremuri, dar nu era nici o îndoială în legătură cu ochii aceia înfricoșător de albaștri pentru care fusese atât de faimos.

Lui Claire nu-i plăcu ce văzu în privirea lui severă din momentul acela, dar oricum nu exista nici o cale prin care să scape de iminenta confruntare. Statura lui intimidantă îi bloca singurul drum de ieșire. Trace Walker avea să-i spună ce avea de spus, iar ea nu putea face nimic altceva decât să asculte.

– Claire Carson.

Nu fusese o întrebare. Claire își îndreptă umerii. Înghiți în sec, încercând să înăbușe anxietatea care-i îngusta gâtul, și-l privi drept în ochi, la fel cum făcea și în fața camerei de luat vederi, când intra în direct.

– Da, eu sunt Claire Carson. Ce pot face pentru dumneavoastră? Claire îi întinse mâna și-i zâmbi automat, o convenție promovată asiduu în afaceri.

– Puteți începe prin a vă cere scuze pentru emisiunea de dimineață, spuse el sec și hotărât. Nu-i zâmbi și nici nu-i strânse mâna.

Cuvintele lui sau poate faptul că o privea atât de serios păreau să-i alimenteze furia. Claire îl privi precaută, dar căută să țină ascunse emoțiile crescânde pe care prezența lui înaltă, întunecată și furioasă i le provoca.

– Domnul Walker, presupun? Refuzând să se mai lase intimidată de el, Claire îi adresă o întrebare menită să sune inocent, rezultat al unei neutralități practicate mulți ani.

– Știți al naibii de bine cine sunt.

Claire se gândi brusc la mulțimea de posibilități alarmante, dându-și seama că singurul ajutor disponibil în clădirea WCMB, la ora aceea, era gardianul de la primul etaj, adică la nouă etaje sub biroul ei. Un gardian care, fără îndoială, depășise de mult

vârsta de pensionare și căruia îi lipsea cu desăvârșire abilitatea fizică de a ataca un bărbat atât de puternic ca cel care stătea în fața ei în momentul acela. Dacă uriașul acesta își pierdea cumpătul, era pe cont propriu, decise ea.

Oh, la naiba!

Înghiți în sec.

– Scuzați-mă, domnule Walker, dar programul s-a încheiat. Mai exact, cum ați trecut de securitate? Undeva, într-un film, văzuse chiar scenariul acesta. „Femeie singură într-o clădire cu birouri, luată prin surprindere de un maniac înnebunit, care caută să se răzbune.“ Simți cum spaima i se urcă încet pe șira spinării, furnicându-i apoi scalpul.

– Mai am încă un fan-doi, răspunse el cu o nuanță nouă de sarcasm.

Ei bine, deci gardianului îi plăcea muzica country. Prea târziu ca să mai poată face ceva. Poate că situația putea fi dezamorsată, dacă reușea să-și păstreze calmul.

– Tocmai plecam. Claire arătă ușa pe care Walker o bloca în prezent. Nu sunt sigură ce ați putea să așteptați de la mine, în momentul acesta.

– Știți deja ce vreau. Jos și decepționant de calm, tonul lui poruncitor reflecta hotărârea sălbatică din ochii lui.

Părea cumva mai aproape, deși Claire era sigură că nu se mișcase. Își umezi buzele și se forță să ignore tensiunea ce radia din corpul lui rigid.

– Domnule Walker, cred că obiecțiile dumneavoastră cu privire la programul meu au fost destul de clare. Nu văd necesitatea să discutăm în continuare. Producătorul meu a transmis pe post sincere scuze pentru orice inconvenient pe care l-ați suferit…

– Credeți c-am venit aici din pricina unui simplu inconvenient?

Durerea străbătu o fracțiune de secundă prin privirea lui intensă, dar fu inlocuită rapid de o explozie de furie pe care Claire crezu că doar și-o imaginează. Trăsăturile lui frumoase păreau sculptate în piatră, sălbatice. Aroganța și faptul că era conștient că avea dreptate fierbeau în spatele furiei sale. Claire vedea asta. Simțea. Trace o privea de sus, ca și cum ar fi dus o formă de viață inferioară, tocmai pentru că era gazda unei emisiuni de televiziune. O ființă deasupra căreia se considera cu o treaptă sau două, fără îndoială.

– Nimănui nu-i place să audă lucruri negative despre el însuși, domnule Walker, dar face parte din a fi celebru. Ar trebui să vă amintiți asta din zilele dumneavoastră de glorie. Strângându-și geanta, Claire își încrucișă brațele. Era ceva în legătură cu bărbații aroganți care o călca serios pe nervi. Iar bărbatul acesta, oricât de chipeș, era de departe cel mai arogant din câți cunoscuse vreodată. Ei bine, știa cum să facă față tipilor asemenea lui. Claire își îndreptă ținuta.

– Sunt sigură că realizați că scandalul generat de povestea dumneavoastră o să se stingă în curând. Între timp, vă sugerez să n-o luați atât de personal.

– Scoateți la iveală cel mai dureros eveniment din viața mea, îl prezentați cu aluzii chiar și mai dureroase și apoi vă așteptați să n-o iau personal?! izbucni el, tot pe un ton jos, însă de data aceasta fără să fie calm. Îi tresări un mușchi al fălcii, fiind evidentă lupta pe care o ducea cu sine ca să-și poată controla reacțiile.

Claire își umezi buzele din nou și strânse geanta mai aproape de piept. Flaconul metalic cu spray paralizant o făcu să se simtă puțin mai confortabil.

– Domnule Walker, n-am făcut decât să repovestesc faptele… nimic mai mult.

– Ceea ce dumneavoastră numiți fapte, domnișoară Carson, mormăi el, punându-și mâinile în șolduri, au fost ambigue, insinuante și în nici un caz n-au reflectat realitatea.

– Fiecare poveste are câte două fețe, începu Claire și-i veni o idee tocmai în momentul în care vorbea. Sunt sigură că publicul televiziunii noastre ar fi încântat să audă și versiunea dumneavoastră.

Claire văzu cum furia lui se transformă în neîncredere, apoi în dispreț. El clătină încet din cap dintr-o parte în alta și apoi spuse:

– Ați face orice pentru audiență, nu-i așa? Numai asta contează pentru dumneavoastră. Nu vă pasă pe cine răniți. Nu vă pasă de nimic.

Claire clipi, surprinsă. Nu mai fusese niciodată până atunci acuzată că planuise deliberat să-i facă rău cuiva. Acuzațiile lui dure îi lăsară un gust amar. Claire nu rănea oamenii. Îi plăcea să-i ajute pe ceilalți, nu să le provoace suferință. De fapt, o mare parte a timpului liber o dedicase diverselor cauze. Își dădea tot interesul și oamenii îi răspundeau. De aceea reușise în televiziune, dincolo de cel mai intangibil vis al ei – datorită fanilor.

Claire nu se considerase niciodată specială, ci doar norocoasă că avea darul de a interacționa cu oamenii. Încă o uimea abilitatea ei înnăscută de a stabili legături atât de complete cu publicul. Și muncise din greu ca emisiunea ei să se remarce în fața celorlalte. Ea nu trata subiecte senzaționale, nu încerca să violeze intimități și nu făcea dezvăluiri șocante la „Pulsul orașului Nasheville“. Doar probleme obișnuite. Povești adevărtate despre viețile oamenilor normali. Oameni de care publicului ei îi păsa. Ca Trace Walker.

– Domnule Walker, nu sunteți deloc rezonabil. Nici măcar nu mă cunoașteți. Cum mă puteți judeca atât de aspru?!

El izbucni în râs – un sunet sec, lipsit de viață.

– Sunteți persoana cea mai potrivită să vorbească despre judecată. Aproape că m-ați acuzat că mi-am ucis propria soție. În ochii lui albaștri se citea amestecul de furie abia stăpânită și de dispreț.

– Domnule Walker, eu nu v-am acuzat că v-ați ucis soția. Și mi-aș dori să vă pot spune ceva care să vă satisfacă, dar evident nu există. Claire făcu un pas mărunt spre ușă… spre el. Am o întâlnire și aș vrea să ajung acolo la timp. Așa că, dacă mă scuzați…

El își încrucișă brațele bronzate și musculoase în fața pieptului lat.

– Înainte să plecați, am o ultimă întrebare.

– Da? Claire își ținu respirația – fără îndoială că avea s-o amețească.

– Este adevărat că plănuiți o continuare în același stil a poveștii acesteia? Privirea lui sfredelitoare se fixă asupra ei.

Poate că era intensitatea din ochii lui… sau poate apropierea lui. Indiferent de cauză, Claire se clătină.

– Da, răspunse ea ezitând și făcu în același timp un pas înapoi.

– Asta e tot ce vroiam să știu. Mușchiul acela încordat al fălcii se mișcă din nou și privirea lui deveni rece ca gheața.

– Bună seara, domnișoară Carson. Se întoarse și plecă.

Claire răsuflă nesigură. Ei bine, cel puțin se terminase, se gândi ea simțindu-se ușurată. Dar ceea ce văzuse în ochii lui și simțise în tonul hotărât al vocii lui o avertiza că nu putea fi atât de sigură pe ea. Claire presimțea că necazurile ei cu Trace Walker abia începuseră.

***

– Acțiune!

Instantaneu, Claire afișă cel mai frumos zâmbet pe care trei ani și strădania în valoare de câteva mii de dolari a unui medic stomatolog îl făcuseră posibil. Își aranjă o șapcă de baseball pe care scria „Opry Mills“ și-și luă poza pe care o exersase, citind de pe prompter, dar uitându-se în obiectivul camerei de luat vederi.

– Muzică și cumpărături pentru întreaga familie. Opry Mills, USA! încheie ea jubilând, sperând că era ultima dublă.

– Bine! Am terminat cu asta! anunță regizorul. Strângeri de mâini și semne roiră în direcția lui Claire, decorul începu să fie demontat, iar luminile fură stinse.

Ron Davies, producătorul-șef al postului WCMB și prietenul apropiat al lui Claire, porni spre locul în care se afla ea, în fața uriașului panou pe care era inscripționat „Opry Mills“, urmat de asistenta sa.

– Bună treabă, Claire. O bătu prietenește pe spate. Dacă putem, aș vrea să strecurăm în după-amiaza asta și reclama aceea pentru laptele Purity.

– Ar fi minunat. Claire încercă să-și amintească programul ei pentru săptămâna aceea.

– Verifică în agendă ca să fim siguri că nu se suprapune cu nimic, Trish, îi spuse Ron tinerei femei de lângă el. Ea încuviință din cap și notă pe carnețelul pe care-l ținea în mână.

Claire oftă.

– Doamne, sper să nu fie nici o problemă. Dacă am turna și reclama aceea, o vreme n-ar trebui să mai vin la studio. Și, crede-mă, am nevoie de timp pentru cercetări.

Erau multe lucruri despre care trebuia să se intereseze mai îndeaproape. În ultimele câteva zile fusese foarte ocupată cu diferite activități, incluzând un prânz de afaceri cu un influent producător de la NBC. Claire nu-și putea reține micul zâmbet

care i se ivea în colțul buzelor, de fiecare dată când se gândea la posibilitatea de a fi selecționată pentru o emisiune nouă, difuzată la nivel național. O oportunitate ca aceasta nu i se oferea în fiecare zi.

– Urmărești mai departe firul poveștii lui Trace Walker?

Claire încuviință din cap.

– Poveștii acesteia îi lipsesc încă niște piese.

– Episodul acela a creat al naibii de multă agitație. Cine s-ar fi gândit? rosti Ron, clătinând neîncrezător din cap. Că tânărul de douăzeci de ani asupra căruia s-a concentrat peste noapte atenția întregii lumi și care a făcut senzație mai bine de doi ani va dispărea la fel de brusc cum a apărut? Își masă gânditor bărbia. Ceea ce mi se pare cel mai greu de crezut este că, după o absență de un deceniu, publicul își dorește cu frenezie să afle informații despre el.

– Gândește-te, Ron. Claire se dădu la o parte pentru ca panoul să poată fi luat. Bărbatul acesta a fost idolul fiecărei adolescente. Un superstar în adevăratul sens al cuvântului. Colajul de imagini pe care l-am prezentat despre scurta lui carieră e fost remarcabil. Fanii și mass-media l-au adorat. Claire se gândi la bărbatul pe care-l cunoscuse la birou, vineri seara. În ciuda faptului că fusese distant, îl găsise incredibil de atrăgător, la un nivel mai mult decât elementar. Dar povestea lui era într-adevăr tragică. Trace Walker își pierduse întreaga familie – inclusiv soția – în decursul aceluiași an.

– Află cât poți de mult, îi sugeră Ron. Dacă trebuie, putem amâna episodul cu o săptămână.

– Doar dacă va fi necesar. Aș vrea să rămân la povestea asta cât timp este de actualitate. Ridică din umeri. Cine știe, s-ar putea ca săptămâna viitoare publicului să nu-i mai pese ce s-a întâmplat cu Trace Walker.

– Adevărat. Oh, da, Jim a confirmat că ai fi foarte fericită să fii co-prezentatoarea premiilor muzicii country.

Claire se simți copleșită de fericire.

– Da! Nu pot să cred că am să ajung realmente să fac asta. Am fost atât de încântată când mi s-a propus, iar acum se întâmplă cu adevărat.

– O meriți, puștoaico. Ai muncit din greu. Trebuie să fug. Ron chicoti în bărbie și-i făcu în grabă cu ochiul. În cazul ăsta, te văd mâine dimineață, proaspătă și strălucitoare ca de obicei.

Claire zâmbi și-l privi îndepărtându-se. Atât de vivace și plin de energie, tipul acesta mergea peste tot într-un suflet. Nimeni nu făcea lucrurile mai bine decât Ron Davies. Ea oftă cu nostalgie. Păcat că anumite persoane nu puteau lua lecții de personalitate de la Ron. Imediat îi veni în minte Trace Walker. Ce era de făcut? Ura ideea că era atât de supărat. Oricât de mult o durea s-o recunoască, atunci când lua decizii cu privire la emisiunea ei, trebuia să ia în considerare audiența. Desigur, Ron și Jim aveau ultimul cuvânt, dar cu toate acestea, ideile și opțiunile lui Claire cântăreau greu. Nu vroia să lase ca povestea lui Trace Walker să moară, chiar dacă el ura să fie din nou în centrul atenției publicului.

El știa cum mergeau lucrurile. Conform cercetărilor făcute de Claire până în momentul acela, Trace Walker părea să se ocupe cu finanțări la nivel înalt. TWI, Trace Walker Investments, mai precis. Claire știa că nu-i fusese ușor să dobândească spectaculosul succes într-un domeniu în care orgoliile se prăbușeau și în care se dădeau aprige bătălii lăuntrice. Zi de zi, Trace trebuia să ia decizii de schimb, de care depindeau viețile atâtor oameni. Bărbatul trebuia să înțeleagă că în televiziune audiența aducea cu sine dolarii cei mai importanți din publicitate.

Claire se îndreptă spre camera de odihnă pentru o ceașcă de cafea. Se putea să trebuiască să rămână prin zonă pentru

următoarea filmare, dacă în program se putea introduce și reclama pentru laptele Purity. Căută în geantă pagerul. Ron sau asistenta lui aveau să-i trimită un mesaj când decizia era luată.

Își aruncă lucrurile pe masa liberă de pe hol. Era prea târziu pentru prânz și prea devreme pentru pauza de după-amiază și avea spațiul la dispoziția ei. Poate reușea să pună pe hârtie câteva din ideile care i se perindaseră prin cap. La sfârșitul săptămânii urma să se distreze de minune încercând să-și ia gândul de la enigmaticul domn Walker.

Gândindu-se înapoi la întâlnirea cu acest bărbat, Claire trebui să recunoască faptul că se simțise mai mult decât „puțin" atrasă de el… cel puțin din punct de vedere fizic. Și cine n-ar fi fost? Sexualitatea lui asumată era greu de ignorat. Tricoul de polo pe care-l purtase nu lăsase loc imaginației, când venea vorba despre pieptul și brațele musculoase. Fiecare fibră perfect tonifiată fusese mai mult decât evidentă. Și blugii aceia. Oare ce făcuse Walker încât, privind blugii aceia tociți, să comiți aproape un păcat?

– Domnișoară Carson?

La auzul vocii plăcute de bariton, Claire se întoarse și se pomeni față în față cu devastator de chipeșul subiect al reveriei sale.

– Domnule Walker? răspunse ea înspăimântată. Pentru numele lui Dumnezeu, acum ce mai dorea de la ea?! Dacă avea de gând să se plângă în continuare, trebuia să i se adreseze fie lui Ron, fie lui Jim, managerul postului. Claire își expusese deja clar poziția în legătură cu situația lui. Nu mai avea nimic de adăugat. Mai ales, nu scuzele pe care ceruse vineri seara. Ceruse? Ha! Nu ceruse, ci pretinsese să i se ceară scuze.

Trace Walker o fixă cu o privire care o făcu să tremure dintr-un sentiment care nu era tocmai teamă.

– Înțeleg că aveți câteva minute libere, în ciuda programului dumneavoastră încărcat? Sarcasmul ieșea la iveală din cuvintele lui precum ceara care se scurgea de pe o lumânare aprinsă.

Tonul lui o enervă pe Claire, mai ales ales accentul pe care îl pusese pe cuvântul „încărcat".

– De fapt, domnule Walker, sunt chiar ocupată. Dacă vreți să vorbiți cu mine, va trebui să vă faceți o programare, ca toți ceilalți…

– Acum mi se pare foarte bine, insistă el.

– Oricum, ce aveți de spus? Claire își puse mâinile în șolduri. „Lasă-l să termine odată", își spuse ea, „și poate că apoi o să plece".

– V-ați răzgândit în legătură cu acea continuare a episodului despre mine? Trace își strecură mâinile în buzunarele pantalonilor săi eleganți. Croiala scumpă a costumului îi definea perfect musculatura: umeri lați, talie îngustă, picioare lungi, observă Claire fără tragere de inimă.

– Și de ce m-aș răzgândi? Se părea că tipul acela avea impresia că vizita lui neanunțată de vineri seara făcuse mai mult decât s-o enerveze. Ei bine, din partea ei, putea să-și etaleze costumul de lux și trăsăturile extrem de atrăgătoare în altă parte. Claire nu era impresionată… nici intimidată.

Își duse mâna dreaptă la unul din buzunarele sacoului și scoase un document îndoit. Folosindu-se de amândouă mâinile lui mari și pătrate, îl rupse exact la mijloc și-i prezentă lui Claire două părți egale.

– Ce-i asta? întrebă ea, privind documentul rupt pe care acum îl ținea ea în mână.

– Este vechiul dumneavoastră contract, rosti el mulțumit de sine și ochii lui scânteiară triumfători.

Claire se încruntă.

– Despre ce vorbiți? Bărbatul acesta își pierduse mințile?! Doamne-Dumnezeule, povestea ei îl împinsese la limită. Claire simți un nod ciudat în gât. Ea nu avusese, în nici un caz, intenția să-l rănească… nu cu adevărat. Dar probabil că el ajunsese deja la capătul răbdărilor, dacă ceea ce făcuse ea îl jignise într-atât încât să se arunce în prăpastie. Și totuși, nu supărase niciodată pe nimeni într-o asemenea măsură. Nu în cei trei ani în care fusese gazda „Pulsului orașului Nasheville".

În timp ce ea se lupta cu propria conștiință, Trace scoase un alt document.

– Acesta este noul dumneavoastră contract. Întinse în direcția ei actul îndoit perfect, înainte ca ea să aibă prezența de spirit să se uite la cel pe care-l avea deja în mână.

Neștiind ce să spună, Claire acceptă hârtia și o desfăcu cu grijă. Era clar că bărbatul acesta era nebun. Nu era în toate mințile. Rămase fără suflare când recunoscu documentul care părea oficial ca fiind într-adevăr un contract foarte asemănător cu cel pe care-l semnase, cu un an în urmă, cu WCMB. Suma înscrisă în josul paginii îi atrase atenția. Era aproape dublă față de salariul ei din momentul acela.

De data aceasta, Claire rămase și mai confuză, clătinând din cap.

– Nu înțeleg. De ce mi se mărește salariul? Își concentră privirea în ochii lui. Și ce legătură are asta cu dumneavoastră?

– Atunci când în descrierea slujbei unui angajat se adaugă noi îndatoriri, se cuvine să i se mărească proporțional salariul. Nu sunteți de acord?

Claire încuviință din cap, deși nu avea nici o idee cu ce tocmai fusese de acord. Toate astea păreau lipsite de sens.

– Dacă noul contract este acceptat de impresarul sau de reprezentantul dumneavoastră legal, va trebui să-l semnați cât de repede posibil.

– Ce îndatoriri suplimentare? bâigui ea. Cuvintele lui i se imprimaseră destul de adânc în minte, încât să producă, în sfârșit, un impact. N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbiți și nu știu nici măcar de ce purtăm această discuție.

– Îndatoriri de secretară, explică el.

– Îndatoriri de secretară? Claire se cutremură la gândul acesta. „Am mai făcut asta înainte“, îi trecu prin minte.

– Din C.V.-ul dumneavoastră reiese că ați mai lucrat în trecut ca secretară. C.V.-ul dumneavoastră relevă realitatea, domnișoară Carson?

– Bineînțeles că relevă realitatea! Am lucrat ca secretară pentru managerul postului WCMB, imediat după ce am absolvit liceul. Clătină din cap ca să înlăture orice urmă de confuzie. Ce legătură are experiența mea profesională? Și ce vă privește pe dumneavoastră…

– În C.V. scrie că aveți vârsta de douăzeci și șapte de ani, o întrerupse el înainte ca ea să termine ultima întrebare.

– Așa este, ripostă ea.

El ridică din umeri.

– V-aș fi dat cel puțin treizeci de ani, dar presupun că vouă, personalităților din televiziune, nu vă place să vă recunoașteți adevărata vârstă.

Fierbințeala îi străbătu gâtul și apoi îi traversă obrajii, aproape la fel de repede cum furia clocoti în trupul ei.

– Am douăzeci și șapte de ani, afirmă ea tăios. Nu înțeleg care este scopul acestei conversații, domnule Walker, dar vă pot spune că dosarul meu personal este confidențial. Nu știu cum…

– În privința îndatoririlor de secretară despre care vă vorbeam, o întrerupse cu abilitate din nou, ca și cum ar fi fost obișnuit ca cei din jurul lui să se supună autorității sale, o să

discutăm mai pe îndelete la birou. Și, desigur, dacă vă decideți să rămâneți, veți avea vinerea liber ca să faceți emisiunea.

Claire clătină din cap. Nu el era nebunul. Ci ea, pentru că stătea să-l asculte.

– Chem paza, domnule Walker. Evident, nu sunteți în toate mințile.

Trace Walker zâmbi. Inima lui Claire tresări, ca răspuns. Niciodată în viața ei nu-i fusese destinat un zâmbet atât de ucigător. Oricât de furioasă și de confuză se simțea în momentul acela, el o afecta totuși într-un fel cum n-o mai făcuse nimeni altcineva până atunci. Ideea aceasta o tulbura chiar și ca simplu concept. Dar trebuia să recunoască, fără nici o tragere de inimă, că aceeași idee o făcea să se simtă în al nouălea cer. Întregul corp, ale cărui instincte erau mult prea treze, îi fu traversat de o dâră de căldură.

– Domnișoară Carson, se poate să fiu în multe feluri, dar în nici un caz nebun. Își plecă într-o parte capul și-o studie mai îndeaproape. Nu mă dau în vânt cu antrenatul noului personal dar, din păcate, câteodată este o operațiune necesară.

Claire se încruntă și dădu nerăbdătoare din mână.

– M-ați pierdut. Trebuia să ajungă cumva la telefon și să cheme paza.

– Mica dumneavoastră expunere despre trecutul meu a supărat-o pe Mildred, fosta mea secretară – asistentă personală, de fapt – atât de mult încât s-a pensionat mai devreme decât mă așteptam. O să-mi fie dor de ea, adăugă el, încruntându-se gânditor și fruntea i se încreți ușor. Foarte eficientă și de încredere. Sper că vă veți merita salariul acela, domnișoară Carson.

Claire respiră adânc și încercă să gândească rațional. De unde și până unde îi venise ideea că ar trebui să fie dispusă să-i fie

secretară, asistentă personală sau ce-o fi?! Poate că reușea să se înțeleagă cu el. Să-l țină calm până când venea cineva… dacă mai era cineva prin preajmă.

– Domnule Walker, știu că ați suferit un șoc din cauza atenției mass-mediei. Dar, serios, trebuie să vă dați seama că ceea ce spuneți nu are nici un sens.

Trace se încruntă.

– Îmi pare rău, spuse el pe un ton care suna oricum, dar nu a regret. Nu m-am făcut înțeles bine?

Claire oftă frustrată.

– M-ați pierdut de mult.

– Permiteți-mi să clarific pentru dumneavoastră situația, domnișoară Carson. Bătu ușor cu mâna contractul pe care-l ținea ea. Acesta este noul dumneavoastră contract, dacă veți alege să-l acceptați. De acum înainte veți răspunde direct în fața mea.

Claire rămase perplexă.

– V-ați pierdut mințile de tot! Cuvintele îi ieșiră înainte să le poată opri. Până aici cu păstratul calmului!

Privirea lui deveni întunecată și ucigătoare.

– Știți ce-am făcut sfârșitul acesta de săptămână, domnișoară Carson?

– N-am nici cea mai mică idee, domnule Walker, răspunse ea nerăbdătoare.

– Mi-am cumpărat un post de televiziune.

Claire se simți ca un personaj de desene animate care tocmai a fost electrocutat de un fulger în zigzag.

– Un post de televiziune? îngână ea.

– Da. Acum sunt proprietarul WCMB. Afișă un alt zâmbet de zece mii de megawați. Și cred că asta înseamnă că sunt și proprietarul dumneavoastră.

Capitolul 2

– De ce naiba ai cumpărat un post de televiziune? Ești sigur că nu plănuiești să te implici din nou în industria showbizului? Gabe Garret, vicepeședintele TWI, îi adresă lui Trace o privire întrebătoare.

Trace se lăsă pe spate în scaunul de piele rotitor și-și puse picioarele pe birou. Își propti degetele sub bărbie și încercă să găsească un răspuns bun. Nu-i veni nici o idee. Gabe continuă să se uite la el în expectativă.

– Din cauza femeii aceleia, Carson, nu-i așa? Gabe aruncă pe biroul lui Trace dosarul postului WCMB. Te-a atins.

Gabe nu-și dădea seama cât de adevărate erau vorbele lui. De când o întâlnise pe Claire, Trace nu fusese capabil să se concentreze la nimic altceva. Da, o mai văzuse înainte la televizor, dar s-o întâlnească în carne și oase fusese cu totul altfel. În mai puțin de un minut, Claire i se păruse, până la ultimul por, femeia fatală.

Bucle de culoarea alunei, care arătau atât de moi încât Trace făcuse eforturi disperate să nu întindă mâna ca să le atingă,

încadrau o față de zeiță. Buzele pline și rozalii și ochii mai mult aurii decât căprui atrăgeau atenția bărbaților chiar înainte de a-i auzi pasionala voce. Totul la femeia aceea îi stârnea simțurile… inclusiv pătimașa ei sfidare. Trace nu mai ținuse atât de morțiș să aibă ultimul cuvânt într-o confruntare de prea mulți ani, ca să-și mai poată aduce aminte.

În seara de vineri intrase în clădirea WCMB așteptându-se s-o intimideze pe impertinenta prezentatoare de televiziune, s-o determine să-și ceară scuze și poate s-o și scuture puțin. Sperase și că putea face presiuni asupra managerului postului ca să anuleze așa-zisul serial „Trace Walker“ la care auzise că se lucrează. Nu îndeplinise nimic din ce-și propusese. Singurul lucru cu care se alesese se dovedise a fi dorința arzătoare de a o supune pe Claire Carson.

– De fapt, începu în sfârșit Trace, cred că eu am atins-o pe ea. Zâmbi cu malițiozitate, amintindu-și figura pe care o făcuse Claire când îi spusese că era proprietarul postului și, implicit, al ei. Fusese ușor să preia controlul. Ca un făcut, una dintre companiile subsidiare ale TWI deținea deja șaizeci la sută din acțiunile WCMB. Și fusese floare la ureche să obțină restul.

– Și mai exact, ce te aștepți să realizezi? Gabe se ridică, îi aruncă o altă privire neîncrezătoare și se îndreptă spre bar.

Din experiență, ca și din privirea dezaprobatoare pe care Gabe tocmai i-o aruncase, Trace știa că avea mai multe de spus. Așa că așteptă răbdător, în liniște, până când Gabe își turnă un pahar de burbon simplu. Era puțin cam devreme, mai ales pentru o dimineață de marți, pentru o băutură atât de tare. Dar se părea că misiunea de sfârșit de săptămână a lui Trace îl zguduise cu adevărat pe Gabe.

Trace nu trebuia să-i explice lui Gabe acțiunile lui dar, dintr-un motiv oarecare, o făcea întotdeauna. Se cunoșteau de mult prea mult timp ca să pretindă că relația lor era pur și simplu profesională.

Gabe se întoarse la scaunul său, luă loc și-și potrivi privirea în direcția lui Trace.

– Când un tip aruncă în jur milioane de dolari, are în minte un scop bine definit. Sau cel puțin ceilalți speră că are un scop.

– Ceilalți însemnând tu? întrebă Trace și ridică sceptic o sprânceană. De când îți pasă ție ce fac eu cu fondurile insignifiante?

– Suma aceea este departe de a fi insignifiantă. Gabe se uită lung și calm la Trace, în timp ce luă o înghițitură serioasă din burbon. Își drese gâtul de arsura care urmase, fără îndoială și apoi adăugă: Foarte departe de a fi insignifiantă.

– Treci la subiect, Gabe. Lui Trace nu-i plăcea să se ascundă după degete și, tocmai în ziua aceea, Gabe părea adeptul acestei tactici.

– Știu că răscolirea asta a trecutului a fost… – Gabe ridică unul din umeri – mai puțin plăcută pentru tine, dar chiar trebuia să cumperi blestematul ăla de post?! Ce vrei să faci? Să închizi instituția pentru că au transmis ceva ce nu ți-a plăcut?!

– Nu, răspunse simplu Trace.

– Nu, n-ai de gând să închizi postul? Pe fața lui Gabe se citi o secundă ușurarea.

– Sigur că nu. Trace își coborî picioarele și-și îndreptă ținuta în scaun. Probabil că atunci când venea vorba să obțină ceva ce vroia, devenea întrucâtva lipsit de tact, dar nu era cu totul lipsit de inimă. Nu plănuiesc decât să mă asigur că treburile lor nu se amestecă în nici un fel cu ale mele și, în același timp, să-i dau cuiva o lecție despre umilință.

– Prin „cineva“ presupun că te referi la Claire Carson?

– Bingo.

– Doar n-ai de gând s-o concediezi, nu?!

– La naiba, nu! sări Trace. Nashville nu m-ar ierta niciodată, dacă aș scoate-o din peisaj pe preaiubita Claire Carson.

– Atunci, ce vrei să faci?

– Am să-i lărgesc orizontul.

– Poftim? întrebă intrigat Gabe.

– I s-a cerut să fie asistenta mea personală, prin noul ei contract de muncă. Dacă are de gând să-și păstreze slujba la WCMB, domnișoara Carson va trebui să lucreze și pentru mine. Cu cât o spunea mai des cu voce tare, cu atât suna mai bine. Trace nu se putu abține să nu zâmbească din nou malițios, imaginându-și-o pe Claire Carson învârtindu-se în jurul lui și căznindu-se să-i facă toate capriciile. Pentru o perioadă scurtă de timp, oricum, completă el.

– Trebuia să începi să intervievezi candidate reale pentru postul lui Mildred, îi aminti Gabe cu o față pe care se citea spaima. Din spatele ochelarilor cu rame aurii, privirea lui cenușie poposi apăsătoare asupra lui Trace. Mildred s-a pensionat cu o lună mai devreme, și suntem și așa în urmă.

– Pentru asta trebuie să-i mulțumim încântătoarei domnișoare Carson, spuse Trace, amintindu-și nebunia care se crease acasă la el în cele câteva ore ale transmisiunii de vineri. Telefonul sunase încontinuu, iar în fața porții sale se adunaseră hoarde întregi de reporteri. Cu un ordin de restricție și cu un număr suplimentar de gărzi de corp, se descotorosise, până la urmă, de reporteri. Gabe deviase toate telefoanele pe care le primise către un robot exterior, ca să poată împiedica eventualele convorbiri dezagreabile. Mildred fusese atât de supărată, încât Trace o trimisese acasă și-i spusese să nu-și facă griji pentru ultima ei lună de lucru.

Și toate astea din vina lui Claire Carson. Încă fierbea pe dinăuntru de furie, cu toate că știa că se răzbunase. Trace zâmbi. La naiba, se răzbunase cu vârf și îndesat.

– Chiar și așa, tot trebuie să angajăm o secretară adevărată.

– O să revenim asupra chestiunii acesteia după ce-i voi fi arătat domnișoarei Carson ce simți când cineva îți întoarce viața cu susul în jos, îl asigură Trace.

Încruntându-se, Gabe se aplecă în față.

– Vorbești serios cu toată tărășenia asta?

– Al naibii de serios.

– N-o să accepte niciodată, fu de părere Gabe, scuturând din cap.

– Bineînțeles c-o să accepte, îl contrazise fără rezerve Trace.

– Și de ce ești atât de sigur? se interesă gabe, apoi luă o altă înghițitură de burbon.

– Va face orice va fi necesar ca să-și păstreze emisiunea în centrul atenției. Claire Carson țintește să dea lovitura. Ea o știe și eu o știu. În momentul acesta, nu-și va asuma nici un risc de a arăta rău în ochii publicului.

Trace nu urmărise tocmai îndeaproape cariera lui Claire Carson, dar știa că se afla într-o rapidă ascensiune pe scara succesului. Toată lumea știa asta. În mai puțin de trei ani, transformase „Pulsul orașului Nasheville“ în cel mai urmărit talk-show din sud-est, în intervalul orar în care se difuza. Și lucrul ca avocat al copiilor o adusese în atenția întregii națiuni.

Toată lumea o iubea pe Claire Carson.

– Eu tot nu văd rostul. Gabe oftă exasperat. De obicei nu-ți irosești timpul pentru conflicte atât de mărunte ca acesta.

– Ai încredere în mine, Gabe. Am un scop, îl asigură Trace. Omul mai trebuie să se și distreze din când în când. Nu-i nimic mai incitant decât o provocare ca să scapi de monotonie.

Trace zâmbi la satisfăcătorul gând că domnișoara Claire Carson avea să stea umilă în fața lui, implorându-l s-o ierte că-i revelase trecutul în fața tuturor posesorilor de televizoare din Nashville. Zâmbetul îi dispăru subit când acea Claire Carson din fanteziile lui își aruncă mâinile după gâtul lui și-l sărută direct pe buze.

Trace clipi. Trebuia să se asigure că așa ceva nu avea să se întâmple. Cu toate că nici prin gând nu-i trecea să renunțe la răzbunare, asta era tot ce dorea de la femeia aceasta. Știa tipul ei – frumoasă și ambițioasă. Genul care profita din plin de bărbați și apoi îi lăsa cu nimic.

Ei bine, se gândi Trace, asta n-avea să i se mai întâmple din nou niciodată. Niciodată. Își învățase lecția din prima rundă. Nu avea să mai repete performanța unui mariaj eșuat. Singurele relații pe care acum și le permitea erau acelea în care deținea controlul absolut. Și avea intenția ca lucrurile să rămână așa.

***

– Este adevărat? îl întrebă Claire pe Jim Johnson, managerul postului, și între timp se așeză pe scaunul de lângă Ron. Pe lângă biroul lui Claire, al lui Jim părea imens, deși aveau aceeași schemă modulară și erau decorate în aceleași nuanțe de bej.

– Mă tem că da, Claire, spuse Jim cu o expresie aspră. Până acum, TWI n-a cerut nici o modificare față de vechiul format, cu excepția contractului tău, și chiar și aceasta este temporară.

– Vrei să spui că ar putea fi mai rău? se interesă Ron.

– Domnul Walker a investit cu înțelepciune banii pe care i-a câștigat din muzică. Acum, după zece ani, este un om foarte bogat și foarte influent. Vreau să spun că poate fi mult mai rău.

Claire se încruntă, îngrijorată din cauza întorsăturii pe care o luaseră lucrurile. Ultimele douăzeci și patru de ore și le petrecuse aproape în stare de șoc. Era atât de indignată încât îi venea să strige în gura mare că i se făcea o mare nedreptate. Dar instinctul de conservare o ajutase să-și păstreze reacțiile rezervate. În momentul acela, nu-și putea permite un scandal.

– Știam că este bogat din cercetările pe care le-am făcut. Dar tot nu pot să înțeleg de ce n-am auzit niciodată numele lui la știri și nici n-am citit despre el în paginile cu mondenități, din moment ce este atât de influent precum spui.

– Potrivit spuselor avocatului nostru, Trace Walker este un om care ține foarte mult la intimitatea sa. Aproape un pustnic.

– De ce fac eu excepție? întrebă Claire, frustrată că participa fără să vrea în ceva ce putea fi numai ideea de farsă a lui Trace Walker. În dezvoltarea proiectului serialului „Stele căzătoare“ au fost implicați și alți câțiva oameni.

– Inclusiv eu, interveni Ron.

– Nu pot să vă răspund la întrebarea asta, le explică Jim, evident la fel de frustrat.

– Dacă nu accept termenii lui, ies, nu?

– Cam la asta se ajunge, recunoscu Jim și oftă ca și cum s-ar fi dat bătut.

– Treaba asta e urâtă de tot. Claire răsuflă dezgustată. Deci mă va pedepsi punându-mă să mă joc de-a secretara până când pofta lui de răzbunare va fi satisfăcută. Clătină din cap. Dar chiar și după asta, probabil că va vrea să controleze programul emisiunii.

– La naiba, ăsta și este scopul loviturii de teatru, mormăi Ron.

– Așa cred și eu, spuse Jim. Își fixă privirea tulburată înapoi asupra lui Claire. Ne-a asigurat că în câteva săptămâni vei fi eliberată de îndatoririle suplimentare. Claire, știi că dacă aș fi putut face ceva, n-aș fi ezitat.

– Știu, Jim. Își ridică mâinile, încercând să-l oprească să-i explice în continuare. Sunt convinsă că tu și avocații postului ați făcut tot ce v-a stat în putință ca să rezolvați lucrurile.

– Claire, sper că vei cântări cu atenție situația. Ai progresat mult în ultimii trei ani. Nu-l lăsa pe Walker să te forțeze să faci o greșeală, o avertiză Jim.

– Nu-ți face griji, îl asigură ea. Știu că nu-mi pot permite nici o mișcare greșită în momentul acesta.

– Exact, încuviință el. Nu suntem decât un post local, o dispută din cauza unui contract aici ar putea să-ți spulbere șansele să te muți la NBC.

– Știu, gemu Claire.

Ron se îndreptă în scaunul său și-și concentră toată atenția spre Claire.

– Uite care este afacerea. Vicepreședintele lui Walker, Gabe Garrett, m-a sunat cam acum o oră. Mi-a spus să te anunț că, dacă intenționezi să accepți termenii domnului Walker, va trebui să raportezi la datorie, mâine dimineață, la ora nouă fix. Walker lucrează de acasă. Pot să-ți dau indicații cum să ajungi acolo mai târziu. Dacă nu accepți termenii, ei bine, n-a elaborat…

– Nici un fel de presiuni, hm? clătină din cap Claire și apoi își masă tâmplele fierbinți din cauza tensiunii care o apăsa.

– Claire, ești cea mai bună nouă realizatoare de talk-show care a apărut în decursul multor ani. Când Walker o să se calmeze, totul o să revină la normal.

Claire se uită la Jim. Probabil că avea dreptate. În afară de asta, chiar dacă o vreme trebuia să lucreze pentru Walker, până la urmă tot el era cel care avea de pierdut. Nici un om în deplinătatea facultăților mintale n-ar fi ales-o pe ea ca secretară.

– Domnul Garrett, spuse Ron, atrăgându-i din nou atenția, m-a asigurat că îndatoririle tale față de domnul Walker nu vor

afecta prezentarea emisiunii „Pulsul orașului Nasheville“ sau orice alte obligații care ți-au fost aprobate. Și Trish îți va prelua celelalte responsabilități până când se termină totul.

– Mulțumesc, Ron. Presupun că n-am de ales și va trebui să accept condițiile lui Walker, spuse ea, cedând în fața inevitabilului.

– Dacă îmi amintesc bine, munca de secretariat nu este tocmai punctul tău forte, remarcă subtil Jim.

– Nu-mi aduce aminte, se scutură Claire. Sper că i-ai menționat asta domnului Walker.

Jim oftă.

– M-am simțit obligat să fiu sincer.

– Mulțumesc pentru încercare. Claire știa că sinceritatea lui Jim fusese datorată mai mult dorinței lui de a o scăpa de necaz și nu celei de a-i fi de ajutor lui Walker.

– Desigur, ineficiența ta ar putea fi o binecuvântare, spuse Ron cu un zâmbet crispat.

– Pe asta mă bazez și eu, fu de acord Claire. Va trebui doar să vedem câtă ineficiență este dispus domnul Walker să îndure de dragul răzbunării. Pe buzele lui Claire răsări un zâmbet de cunoscător.

Trace Walker avea să blesteme ziua în care o pedepsise, punând-o la zid.

***

Claire opri la stopul din fața porții de la intrarea pe proprietatea Walker. Un zid din cărămidă înconjura terenul cât vedeai cu ochii. Camere de luat vederi erau montate într-un circuit închis, în locuri strategice, și se focalizau asupra oricui se apropia de poartă.

Era situată destul de departe de oraș ca să poată fi considerată la țară. Cei mai apropiați vecini ai lui Trace Walker erau la mile depărtare. Ron îi spusese că locuința lui Walker era înconjurată de mai mult de trei sute de acri de pământ, din care majoritatea pădure și pajiști verzi. Cu fundalul acela cu munți regali și cu soarele auriu care se ridica să salute primitor din spatele porții, Claire își putea imagina cu ușurință că Trace se simțea la el acasă. Chipeș și misterios, Walker se potrivea perfect cu decorul acela.

Un bărbat într-o uniformă albastră se apropie de mașina ei.

– Bună dimineața, domnișoară Carson. Puteți intra. Îi zâmbi și apoi se deplasă spre un alt gardian.

Claire privi cum poarta imensă din fier se deschide. Conduse aleea lungă și pietruită, străjuită de-o parte și de alta de arțari umbroși.

– Oh, Doamne, murmură Claire când luă o curbă și apoi marginea pe care erau plantați copacii se împărți ca să încercuiasă o pajiște luxuriantă și un heleșteu leneș și strălucitor. Casa – ei bine, nu o casă, ci aproape un palat – arăta ca în paginile celor mai sofisticate reviste de arhitectură. Incredibil! rosti ea, rămasă aproape fără suflare. Parcă și apoi coborî din Buickul ei.

– Domnișoară Carson, mă ocup eu de mașina dumneavoastră.

La auzul vocii bărbătești, Claire se întoarse. Un tânăr îi zâmbi și-și puse mâna pe portieră pentru a o împiedica s-o închidă.

– Mulțumesc. Se încruntă când fu nevoită să urce din nou ca să-și ia geanta și servieta, apoi îi înmână cheile.

Urmări cum mașina ei dispare după colț, în timp ce ea înaintă spre casă. Se simțea ca și cum ar fi mers la pierzanie. De aici nu puteai pleca atât de ușor. Înainte să poată părăsi incinta, ar fi fost nevoită să ceară mașina și apoi să aștepte să fie adusă.

Cercetă superba grădină care înconjura helețeul și remarcă armonia care exista între culorile și textura ei. Claire se întoarse încet spre scările de la intrare. Oh, ce casă! Studie structura cu două etaje și clătină din cap. „Magnifică“ era o descriere prea sărăcăcioasă pentru luxosul edificiu în stil gregorian. Înainte să fi ajuns în fața ușii de la intrare, se și deschise.

– Bună dimineața, domnișoară Carson.

– Bună dimineața, răspunse ea zâmbind.

Claire intră în holul întunecos, simțindu-se ușurată să fie la adăpost de căldura deja insuportabilă a soarelui de iunie. Văzând frumoasele scări, rămase fără suflare. Proiectate într-un mod complicat, acestea înconjurau un perete și apoi urcau la cel de-al doilea etaj. Un candelabru imens atârna din tavan, trimițând în încăpere o cascadă de raze strălucitoare de lumină. Mobila veche și elegantă era combinată cu piese mai moderne, într-un plăcut amestec eclectic.

– Domnul Walker nu este încă disponibil, dar dacă doriți, vă pot conduce în biroul dumneavoastră. Vocea bărbatului o scoase pe Claire din contemplare. Numele meu este Gentry, continuă el, stând drept în fața ei. Simțiți-vă liberă, vă rog, să-mi cereți orice aveți nevoie cât timp lucrați pentru domnul Walker.

– Mulțumesc, Gentry. Acum, aș vrea să merg în biroul meu.

El încuviință din cap și Claire îl urmă de-a lungul celui mai mare hol cu lambriuri din mahon pe care-l văzuse vreodată. Formal și elegant, cu o puternică amprentă de masculinitate, Claire găsi destul de bun gustul lui Walker în materie de decorațiuni. Cotiră la dreapta și ajunseră într-un hol lateral în care erau aliniate uși masive din lemn, fiecare sculptată cu detalii ornamentale.

– Am ajuns, domnișoară Carson, o anunță Gentry, deschizând una dintre uși.

Claire intră în biroul din fața lui. Abia se putu abține să nu icnească. Era absolut superb. Foarte diferită de mult prea bejul ei birou de la WCMB, camera era zugrăvită în tonuri profunde și bogate de roșu burgund și de verde, mobilată cu piese rafinate din lemn. Ferestrele imense, din podea și până în tavan, alcătuiau peretele cel mai îndepărtat, oferind priveliștea unei terase înconjurate de o mulțime de plante perene înflorite, minunat colorate și de boschete plasate cu măiestrie. O potecă pietruită care ducea spre helesteul liliachiu completa peisajul creat cu grijă.

– Să vă servesc cu o cafea sau cu un cappuccino, domnișoară Carson?

– Nu, mulțumesc, răspunse Claire, încă hipnotizată de priveliște. Oare ce nevoie avea un bărbat care trăia singur – sau ce făcea, de fapt – de toate astea?

– Dați-mi de știre dacă aveți nevoie de altceva, atunci.

Claire se întoarse ca să-i răspundă, dar Gentry dispăruse deja. Își împreună sprâncenele, într-o încruntare de o secundă, apoi își luă libertatea să cerceteze generosul birou. Deci acesta era biroul secretarei. „Imaginează-ți cum arată biroul domnului Walker!“, se gândi ea.

Claire își lăsă servieta și geanta pe suprafața lucitoare a biroului de lemn, apoi traversă carpeta din pluș cu intenția de a cerceta puțin. Scoase capul pe ușă tocmai la timp ca să vadă un bărbat cu părul grizonant și cu ochelari cu rame aurii intrând în biroul vecin cu al ei. Ușile duble și apropierea acestuia cu al ei îi dădură lui Claire de înțeles că era probabil biroul lui Walker.

Ieși și străbătu coridorul, revenind în holul principal. Privi într-o parte și-n cealaltă. Stânga ducea înapoi la intrare, știa. Claire o luă la dreapta. Își strecură capul pe prima ușă deschisă pe care o zări și găsi o bucătărie imensă. Oale strălucitoare

atârnau de grătarele de deasupra. Înăuntru se agitau o femeie și un bărbat îmbrăcați în uniforme albe apretate. Dinăuntru se răspândea o mireasmă divină și Claire își aminti că nu luase micul dejun.

Plecă repede, făcând tot posibilul să n-o rupă la fugă. Holul părea să ducă spre spatele enormei case. Își întinse gâtul să vadă în fiecare încăpere pe lângă care trecu și care avea ușa deschisă, alcătuind în minte un plan al casei. Următoarea ușă de pe dreapta părea să fie ceva de genul unei săli de antrenamente.

– Cerule, murmură Claire. Nu mai văzuse atâtea aparate de tortură într-un singur loc de când fusese ultima oară la Clubul Sănătății. Se scutură din toți rărunchii și ieși repede. Ca să rămână în formă, avea să se mulțumească în continuare cu alergatul în jurul a două blocuri. Niciodată nu-i plăcuse durerea autoindusă. Intră în următoarea încăpere. O spălătorie.

Vru să înainteze, însă umerii ei veniră în contact cu ceva rigid. Gemu ușor, sărind mai întâi înainte și apoi dându-se din nou înapoi, din cauza impactului.

Claire întoarse capul și se trezi în fața unui trup bărbătesc transpirat. Degete puternice se încleștaseră în jurul antebrațelor ei, oprind-o să înainteze, altfel s-ar fi ciocnit din plin cu peretele solid de mușchi care acum se găsea doar la câțiva centimetri de nasul ei. Claire se forță să-și ridice privirea, curioasă să vadă cui îi aparținea mai exact pieptul pe care tocmai îl cunoscuse atât de intim.

Trace Walker.

Lui Claire i se tăie atât de rapid respirația, încât se putu auzi.

– Îmi… îmi pare rău, bâigui ea. Nu v-am văzut. Obrajii i se aprinseră.

Trace o privi un moment care-i păru nesfârșit și fața lui luă o grimasă ilizibilă. Ochii lui albaștri cercetau îndeaproape și catalogau fiecare trăsătură a ei. Strânsoarea lui hotărâtă se destinse și apoi îi dădu drumul.

– Domnișoară Carson, sper cu toată sinceritatea că v-ați rătăcit. Respirația lui caldă îi răcorea fața. Altfel, aș putea deveni suspicios.

– Da, mormăi Claire. Era imposibil să ignore căldura emanată de corpul care părea că tocmai fusese supus unor cazne masochiste în sala de antrenamente pe lângă care trecuse mai devreme. Făcu rapid un pas înapoi, încercând să lase o oarecare distanță între ei.

– M-am rătăcit. Baia… căutam baia. Slavă Domnului că, măcar la un nivel minimal, creierul îi mai funcționa încă! Cu mîini tremurânde, Claire își masă antebrațele. Tipul ăsta știa cum să strângă, nu glumă!

Privirea lui intensă îi urmări fiecare mișcare. Un mușchi minuscul îi tresări pe obrazul drept.

– V-am rănit?

Claire scutură hotărâtă din cap.

– Nu, m-ați speriat. Își lăsă brațele pe lângă corp și strânse din pumni ca să le oprească din tremurat. Inspiră adânc și-și impuse să-și păstreze calmul.

Privirea insistentă a lui Trace alunecă apoi ușor de-a lungul mânecilor albe ale rochiei ei din pânză. Lui Claire îi plăcea rochia aceea simplă, ale cărei cusături o făceau să arate ca o prințesă, în ciuda croielii în stil teacă, și-i plăcea felul în care albul ei îi scotea în evidență bronzul, dar de data aceasta avu îndoieli. Cu cât o privea mai mult, cu atât părea să se înfurie mai tare. Ochii lui poposiră asupra picioarelor ei dezgolite, apoi făcură calea întoarsă de-a lungul întregii ei siluete.

– Așa vă îmbrăcați întotdeauna pentru serviciu? mormăi el, evident iritat.

Claire simți brusc nevoia să se dea cu încă un pas înapoi, dar își înfrână o clipă impulsul. Îi înfruntă privirea și-și căută tot curajul de care era în stare.

– Dar dumneavoastră vă îmbrăcați întotdeauna astfel? i-o întoarse.

– Dacă mă antrenez, da.

– Și, după cum arată bicepșii dumneavoastră, aș spune că e vorba de un ritual zilnic. La fel cum făcuse și el, Claire își luă libertatea să-l cerceteze fără nici o grabă. Pantalonii scurți de atletism, albaștri, din mătase și tricoul umed de transpirație dezvăluiau un trup ca desprins de pe coperta unei reviste despre fitness. De obicei, nu se dădea în vânt după tipul Mister Univers, dar de data aceasta Claire trebuia să recunoască faptul că lui Trace Walker i se potrivea ca o mănușă și în nici un caz nu părea exagerat. Apoi, desigur, mai era și chipul acela. Aproape că oftă când privirile lor se întâlniră din nou.

Și ochii aceia divin de albaștri.

– Domnișoară Carson, să nu credeți că-mi distrageți atenția. Ochii lui se micșorară, avertizând-o.

– Nici prin gând nu mi-ar trece așa ceva, domnule Walker. Claire afișă cel mai profesionist zâmbet, apoi se întoarse și porni în direcția din care venise. Avu grijă ca fiecare pas să se distingă încet și cu claritate, concentrându-se să-și legene șoldurile. Îl auzi cum își ține respirația.

Deci, Trace Walker avea și el slăbiciunile lui. Claire zâmbi triumfătoare. Avea impresia clară că domnului Walker îi plăcea să dețină controlul – controlul absolut – asupra lucrurilor din jurul său și asupra lui. Era evident că se simțea atras de ea, cel puțin într-o anumită măsură. Nu-i scăpase felul în care trupul lui se încordase sub atenta ei evaluare. Claire era sigură că, dacă își menținea calmul, îl putea face să-și piardă cumpătul. De fapt, nu fusese niciodată mai sigură de un lucru. Până la sfârșitul acelei săptămâni, Trace Walker avea să-și piardă într-atât controlul de sine, încât avea s-o implore să accepte vechiul ei contract.

***

Trace o urmări pe Claire cum se îndepărtează. Pe naiba, se îndepărta! Acela nu era un mers obișnuit, ci mai degrabă o rutină de seducție, a cărei coregrafie fusese atent studiată. Cu fiecare pas pe care-l făcea, buclele acelea mătăsoase săltau deasupra umerilor ei. Șoldurile suple se legănau dintr-o parte în cealaltă, făcând ca ritmul inimii să i se accelereze. Trace inspiră adânc și strânse din dinți, încercând să-și reprime reacția pe care refuza să și-o permită. Blestemata aceea de rochie era mult prea strâmtă și mult prea scurtă. Și parfumul acela. Mildred nu folosise niciodată un asemenea parfum. Mirosul de iasomie îl irita la culme. Îl ura. Fără nici un parfum. Avea să-i spună lui Gabe să discute cu ea.

Trace traversă bucătăria către scara de serviciu, aparent neobservat de personalul casei. Așa îi plăcea. Ei își făceau datoria, și el la fel. Nu se omora după conversațiile din politețe. Urcă mai multe trepte dintr-o dată. Nu avea de gând s-o trateze diferit nici pe domnișoara Carson.

Ajuns în camera lui, dezbrăcă din mers tricoul ud și pantalonii scurți. Își puse adidașii în dulapul alăturat băii, iar echipamentul sportiv fu așezat morman lângă ușă, așa cum făcea în fiecare dimineață. Intră la duș și închise ochii sub jetul de apă caldă care izbucni. Dar în ziua aceea, apa nu-i ajuta cu nimic mușchii încordați.

Făcuse o greșeală.

Era clar. Claire Carson avea să fie o pacoste. Trace nu se gândise cât de departe ar fi putut merge ea ca să-i intre pe sub piele. Se obișnuise cu un anumit gen de reacție, atunci când dădea un ordin sau când își exprima vreo dorință. Nu-i plăcea să

fie el cel care trebuia să reacționeze. Nu-i plăcea deloc. Gabe îi spunea deja de ani de zile că-și pierduse abilitatea de a interacționa cu oamenii, dar Trace nu-l ascultase.

Avea parteneri de afaceri, nu avea nevoie de prieteni – ei bine, poate cu excepția lui Gabe. Cât despre compania feminină, nici asta nu fusese niciodată o problemă. Nu se văzuse niciodată cu o femeie de mai mult de două ori, și așa îi plăcea.

Așa că de ce o adusese pe Claire Carson în lumea lui, și asta împotriva voinței ei, pe deasupra? Să-i dea o lecție, își reaminti sieși. S-o facă să-și regrete fapta.

Trace își șterse fața și se gândi la celălalt motiv. Acela pe care vroia să-l nege. Felul în care îl făcea să se simtă… acesta era adevăratul motiv care stătea în spatele acțiunilor sale. Și îl speria al naibii de rău. Potrivi în grabă temperatura apei la rece… foarte rece. Suficient de rece încât să stingă focul pe care Claire Carson îl stârnise înlăuntrul său și imaginile pe care îmbrăcămintea ei le provocase în mintea lui.

Proaspăt și îmbrăcat ca la carte, intră în biroul său la ora nouă fix. Gabe stătea la masa de conferințe și revizuia un dosar. Trace își turnă o ceașcă de cafea și se așeză în capul mesei.

– Noua ta secretară a cotrobăit pe aici aproape o oră, se plânse Gabe fără să-și ridice privirea.

– Știu. Bună dimineața și ție, spuse sec Trace, încă încordat, în ciuda dușului rece… sau poate tocmai din cauza acestuia.

Gabe îi aruncă o privire iritată.

– Am sentimentul că dimineața asta va fi oricum, numai bună nu.

– Bună dimineața, domnilor.

Trace și Gabe ridicară la unison privirea și o zăriră pe Claire traversând veselă camera. Își turnă o ceașcă de cafea și se așeză pe locul din fața lui Gabe. Trace și Gabe se uitară nedumeriți unul la celălalt.

Claire puse pe masă un stilou și un carnețel de stenografă și le zâmbi.

Trace așteptă ca Gabe să spună ceva, dar acesta n-o făcu. În cele din urmă, Trace își drese glasul și-i întâlni inocenta privire.

– Aveți nevoie de ceva, domnișoară Carson?

– Oh, nu, sunt bine, mulțumesc, răspunse ea prea dulceag.

Trace îi aruncă lui Gabe o privire sumbră.

– Obișnuim să ținem o întâlnire mai puțin formală în fiecare dimineață, la ora nouă, îi explică Gabe.

– Am observat asta în agenda domnului Walker, spuse ea cu un zâmbet de zahăr. De aceea sunt aici. Apropo – întinse mâna spre Gabe – eu sunt Claire Carson.

– Gabe Garrett, spuse el, strângându-i nerăbdător mâna întinsă. Gabe se uită la Trace, apoi din nou la Claire. Domnișoară Carson, aceasta este o întrevedere particulară, se văzu el nevoit să clarifice situația, din moment ce ea nu făcuse nici o mișcare să plece.

– Nici n-o să vă dați seama că sunt aici, insistă Claire. Luă stiloul și-și poziționă mâna pentru scris. O să iau notițele care sunt necesare.

Claire se îndreptă în scaunul ei și-și trecu un picior cu formă voluptuoasă peste celălalt. Trace clipi și se forță să-și îndepărteze privirea insistentă de la vizibila lungime a coapsei ei bronzate. Înghiți în sec și încercă să ignore mirosul de iasomie care deja începuse să-l tortureze.

Gabe ridică neajutorat din umeri și clătină din capul cu păr grizonant. Trace sorbi din cafea și decise că cea mai potrivită strategie era s-o ignore pe Claire.

– Spune-mi noutățile în legătură cu fuziunea cu Americom, îi spuse lui Gabe, rupând liniștea stânjenitoare.

– Sumele sunt cam aceleași, spuse gânditor Gabe. Cred că MIC așteaptă o creștere a ofertei.

– Ce te face să crezi asta? întrebă Trace. Nu vroia să comită nici o greșeală în privința fuziunii acesteia, era mult prea importantă.

– Nimic concret, serios. Gabe răsfoi dosarele din fața lui. E doar o presimțire. Clătină din cap, studiind maldărul de dosare codate prin culori. Dosarul acela trebuie să fie pe biroul tău.

– Îl aduc eu. Claire sări în picioare, speriindu-i pe amândoi bărbații.

– Bine, cedă Gabe. Este cel roșu.

Claire se îndreptă spre biroul lui Trace. În loc să-l înconjure, alese să se aplece deasupra lui ca să recupereze dosarul. Privirea lui Trace se fixă asupra țesăturii albe care se întinsese peste ceea ce trebuia să fi fost cel mai frumos posterior pe care-l văzuse vreodată. Din senin, cravata îi păru prea strânsă, la fel și pantalonii.

– Roșu? întrebă Claire, frunzărind în continuare prin hârtii.

Trace închise ochii. La naiba, dacă nu înceta odată să se aplece peste birou, în curând avea să se deshidrateze de atâta transpirat.

– Ar trebui să fie chiar deasupra, îi strigă Gabe, aplecându-se înainte ca să poată vedea dincolo de Trace, aparent nepăsător în fața ispititoarei ei poziții.

– Iată-l, anunță ea.

În momentul acela, Trace deschise ochii. Claire îi prezentă lui Gabe dosarul roșu și apoi se așeză la locul ei. Când își încrucișă din nou picioarele și începu să-și legene sandaua albă cu toc înalt, Trace aproape că gemu.

Gabe turui despre presimțirea sa, însă Trace nu înțelese prea multe din spusele sale. Piciorul lui Claire părea să-l rateze pe al

lui dar, cu toată bunăvoința, nu reuși să se miște. Se încordă, așteptând contactul, aproape sperând ca acesta să se producă.

Noua lui secretară asculta cu aparent interes fiecare cuvânt al lui Gabe și lua din când în când notițe.

În cele din urmă, Gabe își adună dosarele și se ridică în picioare.

– Cred că la asta se va ajunge în final.

Trace se ridică și el și încuviință din cap.

– Mulțumesc, Gabe. Dintr-o dată, Trace se simți ușurat, realizând că acum o putea scoate pe Claire din biroul său. La naiba, se ruga ca ea să nu observe postura delicată în care îl adusese.

– O să discut cu tine despre raporul Excelon la prânz, îi strigă Gabe, grăbindu-se să părăsească biroul ca și cum ar fi fost în flăcări, lăsându-l pe Trace singur cu sursa incendiului.

Trace ocoli privirea în expectativă a lui Claire și se îndreptă spre birou. Mildred nu stătuse niciodată astfel în birou, se gândi el încruntându-se. De fapt, ea nu intrase decât foarte rar în biroul lui atunci când el era acolo. Și cu siguranță, nu-l provocase niciodată.

– Vreți să mai fac și altceva pentru dumneavoastră, domnule Walker?

Trace ridică ochii și o văzu apropiindu-se și oprindu-se lângă el. Ea studie biroul și apoi îi zâmbi.

– Nu, domnișoară Carson, asta-i tot, spuse el, iritat că încă nu plecase.

– Nu aveți o cutie specială? Ea veni și mai aproape de el, aplecându-se încet înainte ca să poată vedea mai bine lucrurile de pe birou.

El clătină din cap, apoi își dădu seama că ea nu-l putea vedea din cauză că stătea cu spatele – mai degrabă, se sprijinea cu

spatele de el. Oh, la naiba! Își trecu fabulosul posterior peste coapsele lui și Trace se văzu nevoit să strângă din dinți ca să nu geamă cu voce tare. Cum naiba pusese femeia aceasta stăpânire pe el atât de repede?

– Presupun că aveți totuși un soi de sistem, spuse ea și oftă, ca și cum ar fi rămas fără aer, apoi se îndreptă, aducându-și părul suficient de aproape ca el să poată simți mirosul delicat și feminin al șamponului ei. Destul de aproape încât să simtă moliciunea învăluindu-i bărbia.

– Sistem? întrebă el, fără să fie însă convingător.

Claire se întoarse ca să-l înfrunte. De data aceasta, Trace încetă de tot să mai respire. Trupul ei ferm și voluptuos stătea acum drept între el și birou, accelerându-i pulsul și oprindu-i inima, în același timp.

– Știți, îl privi direct în ochi, cu fața la doar câțiva centimetri de a lui, un sistem de intrare și de ieșire. Prima dată se intră, apoi se iese. Intră… și… iese, repetă ea aproape șoptit. Respirația ei caldă, cu aromă de mentă, îi gâdilă buzele.

– Domnișoară Carson, rosti el, pe jumătate gemând, pe jumătate scuzându-se.

– Îmi place, știți, spuse ea înainte ca el să poată continua și privirea ei aurie nu încetă nici o secundă s-o susțină pe a lui.

– Poftim? șuieră el. Simți nevoia bruscă și copleșitoare s-o sărute nebunește. Trace își înmuie buzele și inhală încă o dată parfumul acela care-l scotea din minți. Blestemata aceea de femeie reușise să-l strânească și abia dacă-l atinsese.

– Costumul, îi spuse. Griul antracit vă prinde foarte bine. Își trecu degetele peste reverul lui, ca și cum ar fi vrut să simtă materialul.

Trace îi încătușă încheietura, reprimându-și nevoia de a mângâia pielea netedă de sub degetele lui.

– Mă tachinați, domnișoară Carson, o avertiză el. Hărțuirea sexuală nu e o sintagmă pe care aș dori neapărat s-o aud repetată în asociere cu numele meu.

– Oh, domnule Walker, ați înțeles greșit intențiile mele. Claire își trase mâna dintr-a lui și râse, mai mult din privire decât cu gura. Nu vreau decât să fac o treabă bună.

Înainte ca el să poată formula un răspuns, ea alunecă în jurul biroului lui și ieși din încăpere. Trace alungă din minte obsedanta imagine a șoldurilor ei clătinându-se și se întoarse fără nici o tragere de inimă la masa de conferințe ca să-și toarne o altă ceașcă de cafea. Mâna îi rămase încleștată pe recipientul din argint, în timp ce privirea i se concentră asupra carnețelului de stenografă pe care Claire îl lăsase abandonat pe masă. Clipi și apoi reciti notițele pe care le luase ea.

„Noul meu șef este un idiot. Drăguț… dar un adevărat ticălos. Ia-ți rufele de la curățătorie până vineri. Împrumută de la Suzy rochia roșie."

Dacă până în momentul acela în mintea lui mai existase vreo întrebare dacă nu cumva făcuse o greșeală enormă de judecată, acum dispăruse cu desăvârșire. Trace o subestimase cu mult pe Claire Carson. În momentul acesta, dacă cineva avea să ia o lecție despre umilință, se părea că acela urma să fie el.

Trace luă carnețelul și privi cuvintele de pe pagină. Inspiră lung și adânc. „Idiot". Simți cum clocotește de furie. „Drăguț". Înghiți în sec și azvârli carnețelul în cel mai apropiat coș de gunoi.

Trace avea să-i arate lui Claire cât de drăguț putea fi.

Capitolul 3

În clipa în care intră în clădirea WCMB, Claire oftă ușurată. În ziua aceea nu trebuia să-l vadă pe Trace Walker. Jubila de fericire. Ultimele trei zile fuseseră o adevărată agonie, dar își îndeplinise măcar o parte din misiune. Claire zâmbi cu maliţiozitate. Reușise să-l tulbure într-o asemenea măsură, încât bărbatul rămânea câteodată fără replică.

Claire urcă în lift alături de alți angajați ai WCMB și schimbă salutări politicoase. Era nespus de recunoscătoare pentru confortabila rutină a adevăratei ei slujbe.

Se scutură la gândul că luni dimineața trebuia s-o ia de la capăt cu cealaltă slujbă.

Fără îndoială că Trace Walker regreta deja că adoptase această tactică. În fiecare zi, purtase câte o rochie strâmtă, scurtă și sexy. Alegerea de ieri fusese o rochie roșie, legată după gât, pe care niciodată n-ar fi purtat-o la serviciu, cu excepția acestei mici șarade. Claire se perindase de colo colo cu sandalele asortate roșii, cu tocuri cui, ca și cum ar fi fost un fotomodel pe podium. La aproximativ fiecare douăzeci de minute, năvălise în biroul lui

Trace ca să se asigure dacă avea nevoie de ceva. Fusese atât de evident agitat, încât lui Claire îi fusese greu să rămână serioasă în prezența lui.

Când se strecurase între el și dulăpiorul cu dosare, ca să-l ajute să găsească un anumit catalog, lucru pentru care el nu avea nevoie de fapt de nici un ajutor, i se păruse că-l auzise gemând.

Desigur, își reaminti când ieși din lift la etajul al șaselea, că ea însăși simțise nevoia să geamă. Oricât de mult și-ar fi dorit să fie așa, Claire nu era complet imună farmecului lui Trace. Indiferent cât se străduia să-l ignore, corpul lui te lăsa, într-adevăr, fără respirație. Evident, Trace era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse în viața ei, și nu fuseseră puțini, mai ales de când își alesese cariera în televiziune.

Claire își reaminti că singura ei motivație pentru a încerca să se strecoare pe sub pielea lui Trace era că pur și simplu vroia să se răzbune. Nimic mai mult.

Absolut nimic mai mult.

Oricât de atrasă era de el, nu avea de gând să se implice față de bărbatul acesta.

Niciodată.

Claire descoperise un defect major la cel care, altfel, părea a fi bărbatul perfect – nu avea viață. Din câte putea spune, nu avea nici o pasiune, în afara muncii. Nu avea nici prieteni, din moment ce îl descalificase pe Gabe din cauză că era un angajat.

Ce pierdere! Bogat, superb și, fără îndoială, la fel de talentat ca acum zece ani. Acum, mai mult ca niciodată, Claire își dorea să afle ce-l făcuse pe Trace Walker să cedeze. Undeva trebuia să fie un secret întunecat. Era sigură că era ceva în legătură cu decesul tinerei sale soții. Acela fusese momentul în care el alesese să se izoleze…

Cerule! Claire se opri brusc, sărind, în fața vestiarului ei. Fusese atât de prinsă cu gândul la Trace încât când coborâse din lift uitase să-și spună obișnuita rugăciune ca să mulțumească pentru călătoria lipsită de primejdii. Claire ridică din umeri și se rugă. Mai bine mai târziu decât niciodată. Lucra la WCMB de patru ani și nu rămăsese niciodată blocată în lift, ceea ce era destul de impresionant, având în vedere regularitatea cu care acesta de defecta.

– Claire! strigă Ron alergând lângă ea.

– Bună, Ron. Zâmbi pentru prima oară natural, de luni dimineața. Doamne, ce bine era să vadă o față prietenoasă!

– Știi înțelegerea cu doctorul Hearn? întrebă el, urmând-o pe Claire în vestiar.

– Bună dimineața, Claire.

– Îmi pare rău că am întârziat, Wanda, se scuză ea față de stilista care o aștepta. Traficul a fost îngrozitor în dimineața asta.

– Nici o problemă, o liniști Wanda.

– În legătură cu invitatul de azi, o întrerupse Ron.

Claire se întoarse spre producătorul ei.

– Am citit biografia lui și întrebările sugerate pentru interviu, dacă la asta te referi.

– Și știi că plănuiește un mic spectacol, că vrea să facă niște dezvăluiri? întrebă, vizibil îngrijorat. Ca la o demonstrație pe viu cu animale?

– Bine, da, răspunse Claire. Este psiholog de animale. N-ai o problemă cu asta, nu-i așa?

– Nu, spuse Ron, evident încurcat. Vroiam doar să fiu sigur că nici tu nu ai.

Claire ridică din umeri.

– Nu, cred că nu. Nu este tocmai genul meu favorit de episod, dar va trebui să-l prezint, din moment ce săptămâna asta povestea lui Trace Walker iese din calcul.

Tresări pe dinăuntru la gândul că serialul avea să rămână în așteptare o perioadă nedefinită de timp, dacă nu reușea să găsească o cale să-l învingă pe noul proprietar al postului. Claire inspiră adânc și apoi expiră încet. Trace nu avea să se răzgândească.

– Știi că acest doctor Hearn a fost recomandat de oamenii lui Walker? insistă Ron.

– El e șeful, nu? Claire îl privi cu resemnare. Vreau să spun, ce putem face?

– Nimic, mormăi Ron.

Claire se prăbuși în scaunul ei, ca Wanda să poată face minuni.

– Ce zici, luăm prânzul împreună după emisiune? îi propuse ea lui Ron. Îți povestesc toată istoria cu secretariatul de până acum, iar tu mă pui la curent în legătură cu cel mic.

– Sună bine. Ron zâmbi când auzi menționându-se despre fiul său nou-născut. Înainte de a ieși pe ușă, se întoarse spre Claire. În legătură cu acest doctor Hearn, dacă tu ești de acord, atunci sunt și eu.

– N-am nici o problemă, îi zâmbi Claire. Nu trebuie să am.

Ron încuviință și-o lăsă pe Claire să se pregătească pentru emisiunea care, după cum observase ea, începea în mai puțin de treizeci de minute. Wanda o machie și-o coafă în timp record. Claire dezbrăcă hainele de stradă și-și luă o rochie de culoarea lavandei și pe deasupra un taior asortat. Apoi încălță pantofii de aceeași culoare și, înainte să părăsească vestiarul, aruncă o ultimă privire în oglindă.

În drum spre platoul de filmare, Claire inspiră adânc. Dădu capul pe spate ca să-și întindă gâtul. Respiră din nou adânc și apoi fu gata. Se așeză în fața fotoliului ei și se concentră la numărătoarea inversă a regizorului de platou.

Cortinele se deschiseră și în față se ivi publicul. Claire le zâmbi spectatorilor și camerelor de luat vederi.

– Bună dimineața. Sunt Claire Carson și vă urez bun venit la „Pulsul orașului Nasheville“. Făcu o pauză pentru runda de aplauze. Astăzi, invitatul nostru special este doctorul Richard Hearn. Munca dumnealui în domeniul psihologiei animalelor este inegalabilă.

– Doctorul Hearn, anunță ea și apoi se întoarse ca să-și întâmpine invitatul care venea din stânga platoului. Bărbatul distins și grizonant strânse mâna pe care ea i-o întinsese și o sărută rapid pe obraz. După ce luară loc, Claire începu seria de întrebări care-i fuseseră aprobate.

***

Doctorul Hearn se autoprezentase impecabil, consideră Claire în timpul unei pauze publicitare, iar spectatorii îl primiseră cu interes. În mare, lucrurile merseseră destul de bine. Acum, când fură anunțați că urmau să intre în direct, nu mai trebuia decât să-i pună întrebarea de final.

– Doctore Hearn, plănuiați să faceți în dimineața acesta o demonstrație pentru publicul nostru a teoriei despre legătura dintre oameni și animale, nu-i așa?

– Așa este, Claire. Încuviință în același timp din cap și zâmbi cu grație, apoi își schimbă poziția, orientându-se spre partea stângă a platoului. Am plăcerea să vi-i prezint pe Penelope și porcii ei, anunță doctorul Hearn, zâmbind cu mândrie.

Claire făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă când în scenă intră o femeie înaltă și zveltă, conducând de zgardă trei porcușori roz. Blonda cu picioare lungi purta cea mai strâmtă și

mai scurtă fustă pe care Claire o văzuse vreodată. Mai rău încă, porcii erau împodobiți cu pampoane extravagante și cu articole de îmbrăcăminte special create pentru ei.

Claire privea, pe jumătate neîncrezătoare, pe jumătate oripilată, cum porcușorii Penelopei răspund la comenzile ei să șadă, să se rostogolească sau să vorbească. Și apoi, în momentul în care era convinsă că prestația nu putea fi mai jalnică, Penelope și porcii ei începură un mic ritual coregrafic. Spectatorii, și chiar și echipa de televiziune, izbucniră în hohote de râs. Claire nu avea de ales decât să suporte ultimele minute ale transmisiunii în direct. Zâmbi și încuviință din cap ori de câte ori speră că era cazul s-o facă. Nu auzi prea mult din comentariile făcute de doctorul Hearn pe marginea demonstrației, și încă și mai puțin din reacțiile publicului.

Singurul lucru la care Claire se putea concentra la momentul respectiv era moartea lentă și dureroasă a lui Trace Walker.

***

Trace apăsă butonul de derulare înapoi al telecomezii. Zâmbi cu malițiozitate. Răzbunarea era într-adevăr dulce. Oftă satisfăcut și vizionă încă o dată ultimele minute ale emisiunii lui Claire. Toată săptămâna îl adusese în pragul nebuniei, dar meritase fiecare minut de tortură ca să poată vedea expresia feței ei chiar acolo. Trace opri pelicula și râse cu poftă de expresia perplexă de pe chipul cel dulce al lui Claire. Pierduse numărătoarea dăților în care revăzuse momentul acela, de când emisiunea se încheiase.

Trace își scoase sacoul și-l aruncă pe birou. Da, de data aceasta i-o făcuse lui Claire! Merse la bar și-și turnă încă o băutură.

Înghiți îndelung din scotch și privi înapoi la imaginea lui Claire înghețată pe ecranul televizorului. Zâmbi răutăcios. Nu se mai simțise de mult timp atât de entuziasmat din cauza unei victorii. Trace își smulse cravata și o aruncă pe masa de conferințe. Nici de îmbătat până să cadă nu se mai îmbătase de un car de ani – poate că asta avea să facă. Putea privi expresia oripilată a lui Claire la nesfârșit, în timp ce bea ca să uite.

Ușa biroului său se trânti din senin de perete. Trace își ridică privirea tocmai la timp ca s-o poată vedea pe Claire traversând încăperea ca o vijelie. Expresia de pe fața ei nu aducea în nici un fel cu cea de pe ecranul televizorului.

Încă purta rochia de culoarea lavandei pe care el o admirase în silă când urmărise emisiunea. Se opri doar suficient timp ca să-și observe fața înghețată pe ecran, apoi își continuă călătoria. Se postă exact în fața lui Trace și-l fixă cu o privire de dispreț total. Brațele subțiri îi atârnau pe lângă corp, însă avea pumnii strânși, ca pentru luptă.

Trace își lăsă paharul jos și se sprijini cu șoldul de bar.

– Mi-a plăcut foarte mult emisiunea dumneavoastră de astăzi, domnișoară Carson. Se strădui să nu zâmbească răutăcios, dar din cauza stării de beatitudine și a scotchului, fu peste puterile sale. La naiba, de data asta chiar i-o făcuse. Am înregistrat-o, chiar, gesticulă el spre televizor, ca s-o pot urmări ori de câte ori vreau.

– Mă bucur că v-a plăcut, domnule Walker, pentru că este ultima dată când aveți oportunitatea să vă bateți joc de mine, spuse ea cu politețe, deși vocea îi tremura de furia care Trace știa că se ascundea în spatele încântătoarei aparențe.

– Acum, nu, domnișoară Carson, spuse el în batjocură, nu este nevoie să vă ambalați atât din pricina unei glume nevinovate de hambar.

Trace nu prevăzuse – nici măcar nu avu timp să se pregătească pentru lovitura care urmă. Asemenea unui pugilist antrenat, Claire își înfipse pumnul în figura lui. Lovitura nimeri undeva, în dreptul nasului. Capul îi sări înapoi și încăperea păru că dansează în jurul său. Scutură din cap ca să alunge ploaia de stele care se dezlănțuise în fața ochilor săi și ridică mâna ca să-și protejeze nasul care acum tresălta.

– M-ați lovit, bâigui el șocat. Valuri de durere îi asaltau chipul, canalizându-se în centrul lui.

Claire se uită la el și mai uimită. Furia de pe fața ei se risipi pe măsură ce își masă încheieturile degetelor de la mâna dreaptă. Dintr-o dată, Trace se simți obligat s-o întrebe dacă se simțea bine.

Blestemata îl lovise! De ce i-ar fi păsat dacă o durea sau nu mâna?!

La naiba! Gemu, examinându-și cu ambele mâini nasul, ca să se asigure că nu i-l rupsese. Apoi se uită fix la obrăznicătura care-l privea. Oare cum putuse să-l lovească atât de tare? Trace înjură înciudat când durerea îi înjunghie din nou capul. La ieșirea lui nedemnă de un gentleman, Claire se sprijini de bar.

– Oh, Dumnezeule, răsuflă ea. Nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva.

– Nici eu nu pot să cred, adăugă el scorțos, vocea lui sunând mai mult nazală decât feroce, și apoi tresări din cauza durerii generate de faptul că vorbise. Oare cum fusese posibil să-l lovească atât de puternic?! Era convins că arăta ca un fraier sadea. Răpus de o afurisită de femeie!

– Îmi pare atât de rău. Eu nu… Vocea îi tremură și apoi îi pieri.

Trace nu-i răspunse decât fixând-o cu privirea. Încă nu-i venea să creadă că îl atacase și că-i ieșise – culmea! – atât de bine.

– O pungă cu gheață… aveți nevoie de o pungă cu gheață, se bâlbâi ea. Fără să aștepte un răspuns, Claire răscoli prin dulapul de sub bar până când găsi un prosop pe care-l umplu cu gheață din frapiera pe care Gentry o aprovizionase. Mâinile îi tremurară cât timp se luptă să nu scape cuburile de gheață dincolo de tejghea.

„Bun“, se gândi Trace. Așa și trebuia, să tremure. Spera că și plângea. Își masă nasul și înjură din nou printre dinți.

Claire își ridică privirea spre el.

– Lăsați-mă pe mine, ceru ea încet.

– Uitați, mormăi el. Trace își duse dosul palmei la nas ca să se asigure că nu sângera. Nu curgea sânge, dar încă îl durea. „Idiotule!“, se dojeni singur. „Numai un fraier primește pumni de la o femeie.“

Claire întinse cu grijă o mână. La început, Trace opuse rezistență, dar în cele din urmă cedă și-o lăsă să-l atingă. Degetele erau ezitante, dar calde și blânde. Ea gemu ușor când el făcu o altă grimasă de durere.

– Îmi pare atât de rău, domnule Walker, șopti ea.

– Așa și trebuie, spuse el, încercând din răsputeri să împiedice să se risipească și ultima rămășiță a furiei pe care o simțise la început. Vroia să rămână supărat pe Claire. Furia era singura armă cu care se putea apăra de ea. Urmări cum chipul ei se îmblânzește de îngrijorare. Claire își mușcă buza de jos când îl văzu cutremurându-se la contactul cu gheața.

– Doare rău? Îl privi cu atenție și în ochii ei aurii aproape că se iviră lacrimi strălucitoare. De la apropierea aceea, Trace observă razele delicate căprui care contrastau cu auriul.

Retrase totul. Trace nu vroia ca ea să plângă. Nu credea că putea suporta.

– Nu foarte, murmură el.

– Gheața o să vă facă să vă simțiți mai bine și o să prevină o umflătură. Vocea îi tremura în timp ce vorbea.

Ea începea cu adevărat să plângă și, într-un fel, era vina lui. Trace își așeză mâna peste a ei, dar ea și-o retrase rapid, lăsându-l să-și țină singur compresa cu gheață.

– Îmi pare rău, domnule Walker. N-am lovit în viața mea pe nimeni.

– Apreciez faptul că ați început cu mine, comentă el sarcastic.

– Cu toate acestea, ați meritat-o, adăugă Claire și în tonul ei apăru din nou o nuanță de iritare.

– Ah, da? spuse el cu ardoare. Dacă vreunul dintre ei avea dreptul să se simtă iritat, acela era el. Ea fusese aceea care îl înnebunise toată săptămâna și apoi tot ea avusese îndrăzneala să-l pocnească. Bine că cel puțin v-am plătit-o înainte.

– Și cam ce-a vrut să însemne asta? pretinse ea o explicație, pe un ton din ce în ce mai indignat. Își plantă hotărâtă mâinile în șoldurile suple și-l fixă cu privirea.

El aruncă nepăsător compresa cu gheață pe care ea o pregătise cu atâta grijă în chiuveta barului și-și împreună mâinile în dreptul taliei.

– Toată săptămâna v-ați perindat pe aici cu rochii care mai de care mai minuscule, ați încercat să-mi distrageți atenția… să vă jucați cu mintea mea. Aș spune că vă datoram o mică răsplată.

Claire îl privi fix; toate urmele de regret dispăruseră acum.

– Nu este absolut nimic în neregulă cu hainele pe care le port. Ce pot face, dacă dumneavoastră nu știți cum să vă controlați testosteronul?

– Testosteronul meu nu are nici o problemă, domnișoară Carson, sări el.

Privirea lui Claire se fixă asupra buzelor lui. Se uită atât de insistent, ca și cum ar fi uitat din senin despre ce vorbeau. Buzele ei se despărțiră și Trace îi auzi respirația.

– De ce vă uitați la mine în felul acesta? întrebă el răgușit, conștient dintr-o dată de cât de aproape stăteau unul de celălalt… de cât de bine mirosea ea… de cât de mult i-ar plăcea s-o strângă în brațe. Ultimul gând coerent al lui Trace fu acela că trebuia să se îndepărteze de ea… să rupă transa care se năștea între ei… dar nu putu. Cumva, Claire avea întotdeauna efectul acela asupra lui.

– Trebuie să plec, șopti ea, deși nu făcu nici o mișcare.

Ochii lui căzură pe buzele ei. Pline și bogate, de un roz perfect. Și cu toate că nasul încă îl mai durea, trase adânc în piept o gură din aerul care purta mireasma cu care îl înnebunise întreaga săptămână. Dacă s-ar apleca doar puțin, i-ar putea mirosi părul, dar nu îndrăzni să se miște. Trace închise ochii și încercă să se concentreze la altceva… orice altceva.

Claire își propti palma în pieptul lui. Trace inspiră aspru și deschise rapid ochii.

– Vă simțiți bine? întrebă ea încet, mult prea încet.

Dumnezeule, trebuia să se stăpânească.

– Domnișoară Carson, asta n-are să funcționeze. Trace privi cu răceală în ochii ei plini de căldură.

– Nu știu la ce vă referiți, domnule Walker, spuse ea cu o expresie dezorientată, de parcă abia s-ar fi trezit dintr-un vis.

Trace se luptă cu dorința intensă care-l chinuia și-și forță o notă hotărâtă în ton:

– Oh, ba da, știți. Săptămâna asta ați tot încercați să mă aduceți la limita răbdării.

Ea se încruntă ușor arătând, pentru tot restul lumii, la fel de inocentă ca un îngeraș abia coborât din ceruri.

– Vreți să spuneți că aveți o problemă că lucrați cu mine, domnule Walker? Dacă e așa, atunci poate că trebuie să regândim contractul meu.

– Spun că încercați să mă seduceți.

– Să vă seduc? Ea își trase mâna înapoi. Vă rog, spuse cu o scuturătură exagerată, ca și cum ideea i-ar fi produs repulsie.

– Ați încercat într-adins toată săptămâna să mă înnebuniți și o știți, sări el. În afară de asta, ce naiba ar fi fost atât de rău în a-l seduce?! Încă nu primise nici o plângere.

Claire își îndreptă ținuta și-și încrucișă brațele în dreptul pieptului.

– În nici un caz n-am încercat să vă seduc și detest implicația.

– Nu este o implicație, ci o stare de fapt, rosti el aspru. Acum, Claire era furioasă. Bun, decise Trace. Putea să fie furioasă pentru că și el era al naibii de nervos. Și nu-i plăcea să fie singurul.

– Vreți să spuneți că sunteți atras de mine într-un fel pervers? îl acuză ea.

– Pervers? La naiba, nu! țipă Trace. Ce idee! Pervers! Femeia aceasta trebuia să fie nebună!

– Ei bine, nu-mi face nici o plăcere să vă sparg balonașul de săpun, domnule Walker, dar nu sunt deloc atrasă de dumneavoastră, spuse ea cu volubilitate. Personal, nu mă interesează tipul pachetului de mușchi fără creier.

Atent să n-o atingă, Trace își sprijini mâinile de bar, de-o parte și de alta a ei și se aplecă atât de mult încât putea simți tremurul trupului ei.

– Domnișoară Carson, o avertiză, deja m-ați asaltat fizic. N-o să stau cu brațele încrucișate cât timp îmi insultați și inteligența.

– Și ce vă propuneți să faceți, de curiozitate? se interesă ea și în ochii ei se citi provocarea. Să mă loviți înapoi?

Trace făcu imensa greșeală de a urmări mișcarea buzelor ei pe măsură ce vorbise. Mai degrabă ar fi putut opri soarele să apună la vest, decât să împiedice ca gura lui să pună stăpânire pe a ei.

Zahăr și condimente și tot ce era mai delicios, exact așa avea ea gustul. Dulce și caldă și oh, atât de moale. Rezistența ei momentană se relaxă într-o invitație de fi sărutată. Și Trace o sărută. Își strecură mâinile în jurul ei, atinse și apoi își înfundă degetele în părul ei mătăsos, care-l tentase toată săptămâna. Mirosul feminin și delicat al parfumului ei și aroma șamponului îl făcură să tânjească după ea atât de mult, încât aproape că durea.

Claire își puse palmele pe pieptul lui și apoi își încolăci brațele în jurul gâtului său. Inima lui Trace bătea cu putere la răspunsul ei. Nu-și putuse imagina niciodată o reacție ca aceea. Dacă se așteptase la ceva, fusese ca ea să-l pocnească din nou. Dar n-o făcuse. Claire se lăsase sărutată. O simțea atât de bine în brațele lui. Vroia s-o strângă și mai tare, până când îl implora să facă dragoste cu ea. Gândul de a face dragoste cu Claire declanșă un fior de căldură în partea inferioară a corpului său. Când ea gemu ușor, simți cum pieptul îi explodează de atâta dorință și posesivitate și era sigur că și Claire se simțea în același fel.

Degetele ei se înfipseră în părul lui de la ceafă, în timp ce atinse provocator buzele lui cu limba. Trace deschise gura, întâmpinându-i dorința de a explora. Se sărutară tandru, trimițându-și reciproc fiori de plăcere. Trace gemu și o trase mai aproape ca să-l poată simți. Continuă ce începuse Claire și se afundă în gura ei dulce. În timp ce o explora și o gusta, fu cuprins de un nou val de căldură.

În brațele lui, părea atât de mică și de fragilă. Un instinct protector aproape copleșitor se născu în el. Trace o dorea atât de mult încât îl durea.

Dar nu o putea avea.

Cu un efort supraomenesc, se depărtă de trupul pe care ar fi vrut să-l posede. În toate sensurile posibile ale cuvântului, realiză Trace. Dar asta nu se putea întâmpla niciodată. Gura lui protestă împotriva mișcării, cu un sunet pe jumătate gemut, pe jumătate oftat.

– Ar trebui să mergeți acum, domnișoară Carson, spuse el cu o voce care-i păru chiar și lui răgușită.

Claire își atinse buzele care tocmai fuseseră pasional sărutate. Expresia ei uluită îl făcu să-și dorească s-o tragă înapoi în brațele lui și s-o sărute din nou.

– Cred că aveți dreptate, domnule Walker, spuse ea distrasă. Privirea ei căzu pe podea. Ne vedem luni.

Trace o urmări cum se îndepărtează. Clătină din cap. În viața lui nu văzuse o femeie care să se miște în felul acela. Lăsă să-i scape o răsuflare furioasă. Nu trecuse decât o săptămână și Claire Carson reușise să-i întoarcă lumea cu susul în jos.

– Domnișoară Carson, strigă el când ea ajunse în dreptul ușii.

– Da? Se întoarse să-l înfrunte; obrajii ei erau încă roșii din cauza intimității pe care o împărtășiseră.

Trace menținu, pentru siguranță, distanța dintre ei.

– Acela a fost un comportament inadecvat, n-o să se mai întâmple din nou.

Claire păru să se gândească la scuzele lui, înainte să-i răspundă.

– Peste sărut voi trece, spuse ea în cele din urmă. Dar nu mai programați alți invitați de hambar în emisiunea mea.

Trace încuviință concesia.

– Oh, spuse el, oprind-o din nou să plece, Gabe și cu mine vom fi luni în Dallas, dar marți ne vom întoarce.

– Cum o să mă descurc fără dumneavoastră? Simulă un zâmbet, apoi ieși din biroul lui. Trace încercă să-și amintească faptul că era angajata lui, de fapt, dușmanul lui. O femeie care readusese la viață cea mai mare durere a lui. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se lege de ea. Claire era tipul pe care-l evita în mod consecvent. Mult prea asemănătoare cu Annette, femeia căreia făcuse greșeala să-și dăruiască inima și numele cu atâția ani în urmă. Genul de femeie care-l făcea să-și piardă controlul. Trace ura să-și piardă controlul. Trebuia să-și mențină cu tărie scopul – acela de a-i da o lecție.

Nimic mai mult.

– Trace!

Trace clipi, iar vicepreședintele intră în grabă în birou, ținând în mână mai multe dosare. De ce nu intrase Gabe mai devreme? Înainte s-o fi sărutat pe femeia aceea?

Cu un deget ferm, Gabe arătă spre dosarele pe care le ținea sub celălalt braț.

– Trebuie să angajezi o secretară adevărată! Nu pot să găsesc nimic din ce-mi trebuie. În mai puțin de o săptămână, acea… acea… femeie a făcut un adevărat dezastru din dosare. Pufăi exasperat, roșu de frustrare.

Trace nu-și putu reține zâmbetul malițios care-i încolți pe buze, fapt ce nu făcu decât să-l irite și mai mult pe Gabe.

– Du-te acasă, Gabe. Tu și domnișoara Carson puteți pune ordine în dosare și săptămâna viitoare.

Nu era Claire tocmai cea mai pricepută secretară, dar cu siguranță că era o apariție de senzație, recunoscu, fără tragere de inimă, în sinea lui Trace. Alungă imaginea ei aplecându-se peste biroul lui. La naiba! Trebuia să înceteze. Îl înnebunea faptul că se gândea tot timpul la ea.

– Tu găsești toată situația asta amuzantă, nu-i așa? Lui Gabe aproape că-i ieșeau ochii din orbite de supărare. Când ai de gând să oprești haosul acesta?! Când îți va transmite mesajul nepotrivit și vei rata din cauza ei o fuziune de atâtea milioane de dolari?!

Trace ridică ironic mâna, ca și cum s-ar preda.

– Bine, bine, ți-am înțeles punctul de vedere. Poți începe să revizuiești C.V.-urile trimise de cei de la Departamentul de Resurse Umane. Mai dă-mi încă două săptămâni, și am s-o eliberez pe domnișoara Carson. Trace își trecu mâna prin păr, simțind ceva vecin cu regretul la ideea de a o lăsa pe Claire să plece. Până atunci, își va fi învățat lecția, adăugă el, mai mult pentru Gabe decât pentru el.

– Două săptămâni, repetă Gabe și fața i se destinse. Presupun că pot să suport. Strânse din buzele lui subțiri și-și micșoră ochii, ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee genială. Ne vedem luni, Trace, rosti pe un ton indescifrabil și apoi se întoarse.

Cu o stânjeneală de scurtă durată, Trace urmări cum Gabe părăsește încăperea. Oare ce voise să spună cu privirea de adineauri? Clătină din cap și chicoti. Nu era nevoie să se gândească prea mult la ce-i trecuse prin minte lui Gabe. Și avea dreptate, n-ar fi fost o mișcare prea inteligentă s-o țină prea mult prin preajmă pe Claire.

Trace strânse din buze și simți din nou gustul ei.

Din mai multe motive.

Capitolul 4

– Nu, bâigui Claire, acoperindu-și capul cu perna. Nu vroia să audă. Avea nevoie să doarmă. Dar supărătoarea și insistenta sonerie a telefonului părea să dicteze altceva.

Claire abandonă ascunzătoarea. Ceasul digital arăta ora cinci dimineața. Oare cine o suna la ora aceea inumană?! Cu un geamăt de silă, Claire aruncă perna la o parte.

Mama ei, poate? Se frecă la ochi. Nu prea credea, decise ea. Mama ei era în Seattle, iar în Seattle era abia trei dimineața. Evident, nu era mama ei – doar dacă nu era cumva ceva urgent…

– Alo, bolborosi Claire în receptor, în timp ce trase telefonul sub pătură.

– Domnișoara Carson?

– Gabe? Claire se trezi instantaneu. Nu trebuia să plece cu Trace la Dallas în dimineața aceea?

– Domnișoară Carson, m-am ales cu o răceală cumplită și nu pot merge la Dallas.

„M-ai sunat la cinci dimineața ca să-mi povestești despre problemele tale de sănătate?!“ ar fi vrut ea să spună, dar n-o făcu.

– Îmi pare rău să aud asta, Gabe, spuse în schimb. Pot face ceva pentru tine?

– Avionul decolează la șapte. Trimit mașina să te ia la șase și un sfert. Șoferul o să-ți înmâneze portofoliul care conține materialul de prezentare. Este o introducere succintă și simplă a procedurilor care vor urma. Nu vei avea nici o problemă în a urma instrucțiunile, sunt mai mult decât explicite.

Claire stătea dreaptă în pat. Își dădu la o parte părul de pe față și se uită la receptor de parcă ar fi fost un obiect nefamiliar. Încet, îl apropie înapoi de ureche.

– Ce faci?! Trebuie să fi înțeles greșit. Visa… asta era explicația. Visa. Dimineața, când se va trezi cu adevărat, avea să râdă în hohote de asta.

– Știu că te iau cam pe nepregătite, domnișoară Carson, se scuză el. Dar serios, nu am de ales. Această întâlnire este de importanță majoră. Trace are neapărată nevoie de ajutor. Și, pur și simplu, nu am la cine apela, în afară de tine.

Era trează, acum știa. Ultima afirmație a lui Gabe fu urmată de o lungă tăcere. Lui Claire remușcările nu-i dădeau pace. La urma urmelor, ea provocase plecarea înainte de vreme a fostei lui secretare. Nu-l putea lăsa așa, la nevoie. În afară de asta, nu fusese niciodată la Dallas și…

Oare ce era în mintea ei? Nu putea merge nici în centrul orașului cu Trace Walker, cu atât mai puțin în alt stat. Să fie singură cu el era ca și cum s-ar juca de bunăvoie cu dinamita… explozia era inevitabilă. Și nu era vorba de o explozie prăfuită, ci de una puternică de sexualitate, stimulatoare de hormoni.

– Știu și eu, Gabe?

– Bine. Atunci o să mă târăsc eu, cu febra asta de patruzeci de grade. Bineînțeles, mai întâi va trebui să-mi sun doctorul și să anulez programarea pentru care l-am trezit din somn acum cinci minute.

Claire închise ochii și scoase un oftat în semn de înfrângere. Indiferent că toată situația aceasta era ridicolă și de faptul că Trace ar fi putut angaja în locul ei pe oricine ar fi vrut, realitatea rămânea că în acel moment era secretara lui. Și în clipa de față, datoria o chema.

– Bine, bine.

Avea să regrete asta, știa că așa avea să fie.

– Excelent, exclamă Gabe cu o voce mult prea veselă pentru cineva care pretindea că avea febră mare.

Cumva, Claire nu realiza la ce-i folosea cuvântul „excelent". Cuvintele care-i treceau prin minte nu suportau să fie repetate.

– Astăzi are loc o întâlnire de afaceri, iar diseară se va organiza un cocteil. Te vei întoarce mâine, înainte de prânz. Nici n-o să-ți dai seama c-ai fost plecată. Mulțumesc din suflet, domnișoară Carson. Contez pe tine să-mi ții locul.

Claire mormăi un răspuns, trânti receptorul în furcă și rămase uluită o bucată de timp. Amintirea detaliată a sărutului pe care ea și Trace îl schimbaseră îi asaltă simțurile cu o forță sălbatică. Atingerea lui… gustul lui. Intensitatea scânteilor care izbucniseră între ei. O străbătu un fior și trase așternutul până deasupra sânilor. Faptul că aceștia se treziseră nu era decât un alt semnal că lucrurile scăpaseră de mult de sub control. Simplul gând de a-și petrece timpul cu Trace Walker tulbura cu anticipare întrega ei feminitate. Și felul în care bărbatul acela putea să sărute…

O scotea din minți.

O lăsa fără răsuflare.

Trebuia să recunoască, Trace știa cu siguranță cum să sărute o femeie. Cum s-o facă să ardă de dorință. Dar acum nu se putea gândi la asta. Trebuia să se concentreze asupra bărbatului acesta,

nu a experienței lui sexuale. Claire avea o carieră de care să se preocupe. Romantismul era ultimul lucru care conta acum.

Poate peste câțiva ani… dar nu în ziua aceea.

Sindicatul național trebuia să fie singura ei țintă la momentul respectiv, nu să se implice în vreo relație, mai ales cu cineva ca Trace Walker.

Claire azvârli păturile la o parte și sări din pat. Mai avea doar o oră. Nici pe departe suficient. Trebuia să facă duș și să-și facă bagajul. Și să se pregătească sufletește pentru întâlnirea ce urma.

Avea douăzeci și patru de ore să-l observe pe Trace în afara habitatului său. Pe teritoriu neutru, ca să spună așa. Fără ziduri după care să se ascundă… fără Gabe care să-i deranjeze.

„Interesantă“, murmură Claire, dezbrăcând cămașa de noapte. Călătoria aceasta putea fi foarte interesantă.

„Și periculoasă“, adăugă o voce mică.

***

Trace coborî din limuzina neagră care oprise în fața avionului său particular. De obicei, nu călătorea decât dacă era absolut necesar, dar de data aceasta făcuse o excepție. Nu voise să încheie afacerea aceasta printr-o conferință telefonică, așa cum sugerase Gabe. Trace vroia – nu, avea nevoie – să plece de la birou. Departe de Claire. Îl scotea din minți.

Vineri fusese ultima picătură, din punctul lui de vedere. Din moment ce nu se mai putea controla și se topea de dorință de fiecare dată când el și Claire stăteau prea aproape, considerase că o pauză era necesară pentru sănătatea lui.

Timp și distanță. De asta avea nevoie. Avea să-și recupereze perspectivele și apoi lucrurile reveneau la normal. Avea să dețină

din nou controlul. Trace zâmbi, urcând scara și străbătând trapa avionului. Control. Deja putea simți cum lucrurile se schimbau spre recucerirea crucialului echilibru.

O pereche de picioare voluptuoase, care păreau să nu se mai termine, îl opri pe Trace din măgulitorea prelegere pe care o ținea pentru sine. Gura îi secă pe măsură ce privirea lui alunecă încet de-a lungul pielii mătăsoase și netede, care într-un final dispărea sub o fustă scurtă, de culoarea untului. Într-o mișcare atât de grațioasă și de provocatoare încât îi tăia respirația, picioarele se împleteau unul după celălalt. O sanda asortată, de aceeași culoare, cu toc înalt, stil cui, împodobea un picior sexy. La naiba cu totul, cum putea fi un picior atât de atrăgător?!

Trace înghiți nodul incredibil care i se pusese în gât și-și forță privirea să călătorească de-a lungul bluzei care cădea elegant peste frumoșii sâni, apoi mai sus, spre un chip atât de frumos, încât părea ireal.

Buze pline și îmbietoare. Pomeți înalți, exotici. Ochi mari, aurii, cu gene lungi, rimelate. Păr des, de culoarea alunei care înflorea liber în jurul umerilor delicați, dar mândri.

Ce căuta ea aici?

Unde era Gabe?

– Bună dimineața, domnule Walker, gânguri ea cu vocea aceea pasională care făcuse ca zeci de mii de telespectatori de sex masculin să urmărească „Pulsul orașului Nasheville“.

Amintindu-și că ea era dușmanul, Trace își reinstală apărarea.

– Ce căutați în avionul meu, domnișoară Carson? Rosti răstit întrebarea, presând-o cu ceea ce spera să fie o privire ucigătoare.

– Gabe are patruzeci de grade temperatură și m-a rugat să-i țin locul.

Trace își înghiți prima frază care-i veni în minte: Gabe Garrett era pe naiba bolnav!

– Lucrăm împreună de atâția ani și Gabe n-a lipsit niciodată nici măcar o zi, comentă printre dinți.

– Presupun că toate au un început, ripostă Claire, înainte de a se concentra din nou asupra revistei „Cosmopolitan“ pe care o citea. Trase absentă de marginea fustei , acoperind nu mai mult de un centimetru din lungimea expusă a coapsei.

Cu privirea fixată asupra picioarelor ei, Trace se lamentă la mișcarea pe care o făcuse ca să se acopere, însă regretă până și simplul fapt că o observase. Înainte să poată clipi, Claire lăsă deoparte revista și îmbrăcă jacheta asortată, care strângea cu efect generoșii ei sâni, făcând-o să arate mult prea profesional.

Dorința vie care pusese stăpânire pe el încă din prima clipă în care o zărise fu rapid înlocuită de iritare. Trace scoase telefonul mobil din buzunarul sacoului și coborî clapeta. Rămânea de văzut în legătură cu asta. În ciuda eforturilor disperate pe care Claire le făcuse, el avea să afle adevărul.

După ce sună de trei ori, răspunse robotul lui Gabe.

– La naiba! mormăi Trace. Închise nervos telefonul și-l puse la loc în buzunar. Gabe nu lăsa niciodată să răspundă robotul.

Niciodată.

Și, mai sigur decât asta, niciodată nu se îmbolnăvise.

Nu era cu putință ca Trace să-și petreacă noaptea în Dallas cu femeia aceea! Ar fi înnebunit, mai mult ca sigur.

Se auzi vocea calmă a pilotului, tulburând atmosfera încărcată și anunțând că primiseră consimțământul să decoleze. Trace se zbătea din răsputeri să găsească o cale de a împiedica acest dezastru înainte de a se produce și se așeză în silă pe locul din fața lui Claire. Era prea târziu să schimbe acum planurile. Strânse din dinți și-și încordă fălcile, reținându-și cu greu șirul de blesteme.

Gabe fusese tot timpul împotriva situației cu Claire. Poate că această lovitură era felul lui de a se răzbuna pe Trace pentru ineficiența lui Claire în materie de secretariat. Sau, poate că Gabe voise doar ca Trace să guste din propriul medicament. La urma urmelor, Trace aproape că lăsase de tot în grija lui sarcina de a verifica activitățile zilnice ale lui Claire.

„Lua-te-ar naiba, Gabe!“, înjură el printre dinți. „Am să ți-o plătesc eu.“

***

Claire nu se simțise în viața ei atât de plictisită.

Întâlnirea dura deja de ore întregi. Trei bărbați în costume de nuanțe variate de gri stăteau la o masă de conferințe pentru mai mult de treizeci de persoane. O femeie – o secretară, după cum presupunea Claire – intra și ieșea, turnând cafea sau aducând dosarele cerute de unul sau de altul dintre bărbați. Claire mulțumi în gând lui Dumnezeu că Trace n-o punea să alerge de colo până colo și să facă lucruri mărunte pentru el. Își lua singur dosarele și-și turna singur cafeaua. Claire se simțea neobișnuit de mulțumită de faptul că Trace nu se comporta ca celelalte capete de la masă.

Paginile fură date și bărbații trecură la următorul punct al întâlnirii.

Claire privi disprețuitoare cele două subpuncte care rămăseseră să fie parcurse. Prezentarea lui Gabe fusese prima în ordinea desfășurătorului. Din fericire pentru Claire, avusese dreptate când spusese că era o sarcină scurtă și la obiect. Revizuise graficele pe drumul spre aeroport și încă o dată în timpul zborului. Nu întâmpinase nici o dificultate. Trace și ceilalți trei bărbați ascultaseră cu atenție cât timp prezentase graficele, citind, în principal, titlurile și rezumatele.

Apoi, rolul ei luase sfârșit. Tot ce urmase fusese o ceață în jargon financiar. Claire era sigură că dacă Gabe ar fi fost acolo, ar fi participat și la restul întrevederii, dar ea abia dacă înțelesese ceva din prezentarea pe care ea însăși o făcuse. Spera că nu va mai trebui să participe vreodată la o altă negociere de fuziune. Incapabilă să înțeleagă mare lucru din limba aproape străină pe care cei trei bărbați o vorbeau, se plictisea de moarte. Oftă și se așeză mai bine în scaunul ei, urmărindu-l pe Trace în exercițiul funcțiunii, așa cum făcuse în decursul ultimelor două ore.

Abilitatea lui în afaceri era desăvârșită. Să-l observe era singura parte interesantă a unei zile altfel monotone. Costumul lui excesiv de scump și cu o croială impecabilă aducea un elogiu fiecărui centimetru al atleticului său corp. Bleumarinul profund amplifica albastrul magnific al ochilor lui. Cui îi păsa că ceea ce spunea o plictisea din cale afară?!

Claire se străduia să fie atentă la întâlnire, dar pur și simplu nu reușea să se concentreze. Neliniștită și neputincioasă, continua să-l dezbrace pe Trace cu mult prea via ei imaginație.

Prima dată, dispăru sacoul. Următoarea fu cravata. Apoi, rând pe rând, descheie nasturii cămășii lui albe. Și cu fiecare nasture descheiat, vedea din ce în ce mai bine magnificul lui piept, acoperit cu părul negru care știa că trebuia să fie dedesubt. Aproape că putea auzi sunetul pielii șuierând în timp ce-i scotea cureaua de la pantaloni. Foșnetul ușor al nasturelui trecând prin butoniera sa și apoi inconfundabilul sunet scos de fermoarul său pe măsură ce era desfăcut. Claire își imagina că Trace purta boxeri din mătase în același bleumarin profund ca al costumului.

Ritmul respirației ei deveni superficial și inegal când îi văzu abdomenul plat și coapsele puternice și musculoase. Claire știa, fără să fi atins vreodată pielea lui, că părul negru presărat pe picioarele lui trebuia să fie aspru, având un efect minunat în

contact cu pielea ei. La urma urmelor, îl văzuse în pantaloni scurți de atlet și în tricou. Era destul de ușor să-și imagineze restul. Aproape că putea vedea flexiunile și contracțiile mușchilor cu fiecare mișcare pe care o făcea. Pulsul ei se acceleră când ajunse în sfârșit cu privirea la trăsăturile bine definite ale frumosului său chip.

Fără s-o avertizeze, Trace se uită în direcția ei. Câteva secunde, respirația ei se opri și aproape că se clinti. Se îmbujoră până în vârful urechilor, urmare a faptului că fusese prinsă în flagrant delict, studiindu-l fără nici o jenă. Numai că nu salivase! „Ce umilitor!“, se gândi ea stânjenită.

Trace zâmbi – un zâmbet slab, abia schițat. Unul care spunea că știa exact la ce se gândise ea. Îi susținu privirea doar o secundă în plus decât fusese necesar, înainte de a-și întoarce atenția spre cei trei bărbați de la masă.

Claire își îndreptă ținuta și se concentră la celelalte persoane din încăpere. Cu mișcări ca de robot și aproape sincronizate, cei trei bărbați dădeau intermitent din cap și scoteau sunete de încuviințare. Nici unul dintre ei nu arăta nici măcar o mică parte din finețea de care Trace dădea dovadă.

Emana literalmente încredere de sine și inteligență. Nimic nu reușea să treacă de el. Și dacă scânteia din ochii lui era vreun indiciu, lui Trace îi plăcea teribil provocarea.

„Un rechin“, decise Claire, „pe de-a-ntregul concentrat și care nu se dă în lături din fața nici unui obstacol aruncat în calea lui“. Vocea lui rezonantă, de bariton, era sigură și poruncitoare. Întâlnirea aceea era a lui și el o știa. Cei trei bărbați de pe cealaltă parte a mesei lustruite din mahon nu aveau nici o șansă, și judecând după expesiile lor amabile, erau conștienți de asta.

Claire nu putea relaționa în nici un fel bărbatul care stătea lângă ea cu cel pe care-l văzuse acum un deceniu în videoclipuri

country. Farmecul lui era destul de asemănător, la fel ca și devastatorul lui fizic, însă comportamentul nu părea să aibă nici o similaritate, din câte își putea da seama. Acum zece ani, fusese generos și avusese încredere în oameni. Inocent. Trace, artistul, se dăruise cu totul – dar bărbatul din fața ei nu mai dăruia nimic. Concis și impunător. Nerăbdător.

Cinic.

Fără frică. Nici urmă de prietenie. Nici un sentiment.

Complet izolat în sine.

Claire își roase gânditoare buza de jos și se încruntă. Dacă n-ar fi fost săruturile acelea divine de care știa că era capabil, Trace Walker ar fi trecut drept o mașină lipsită de inimă, al cărui schelet metalic era ascuns sub înfățișarea unui om.

O contradicție.

Cei patru bărbați se ridicară brusc în picioare.

– Ați luat o decizie înțeleaptă, domnilor, conchise Trace strângându-le pe rând, ferm, mâna.

Felicitări și așteptări pline de speranță pentru viitor fură schimbate între ei. Cei trei bărbați de pe cealaltă parte a mesei arătau exaltați în aceeași măsură în care Trace nu arăta deloc afectat.

Claire se ridică la rândul ei și strecură introducerea la loc în portofoliu. Exact cum știuse că avea să se întâmple, Trace învinsese. Cealaltă echipă fusese învăluită de talentul său înnăscut în arta negocierilor. Acum, Americom aparținea companiei Trace Walker Investments.

Depășise un hop, mai avea încă două. Claire supraviețuise conferinței. Acum, dacă putea termina și cu acel cocteil și dacă trecea cu bine și de noaptea pe care trebuia s-o petreacă singură cu Trace într-un apartament la mansardă, se putea considera grațiată.

Cu toate că avea propriul ei dormitor, dormitul cu numai un perete între ei îi părea destul de riscant lui Claire. Răsuflă greu și se forță să se gândească la altceva. Era femeie în toată firea și putea să-și poarte singură de grijă.

În afară de asta, avea câteva ore să se pregătească pentru lunga seară care o aștepta. Și avea s-o facă oricum cât mai lungă cu putință, era de la sine înțeles. Avea să tărăgăneze șederea la cocteilul acela până când avea să fie absolut evident că se lăsase noaptea. Până când ajungeau la apartamentul din mansardă, amândoi aveau să fie atât de obosiți încât nici unul nu avea să-și dorească nimic altceva decât să doarmă.

Claire zâmbi, forțând o veselie pe care nu prea o simțea. Cel puțin, avea un plan. Orice plan era mai bun decât nici unul.

Cumva, trebuia să fie bine.

***

Cu siguranță, Trace nu se simțea bine. Mai avusese puțin și făcuse stop cardiac în clipa în care Claire apăruse arătând – cercetă rapid mulțimea până când o găsi încă o dată – în felul acela. Privirea lui alunecă de-a lungul trupului ei suplu. Rochia neagră pe care o purta nu semăna deloc vestimentațiilor pe care le adoptase în ultima săptămână la birou. Rochia din seara aceea era rafinată, elegantă, avea clasă – poate chiar puțin prea rezervată, însă satinul îi atingea formele aproape mângâindu-i-le. Linia modestă a gâtului nu etala nimic, însă Trace cunoștea perfecțiunea netedă a pielii ei de culoarea fildeșului, generozitatea sânilor ei. Curbe delicate descriau picioarele ei care păreau să nu se mai termine.

Claire își ridicase părul într-un aranjament lejer și ondulat. Trace înghiți în sec, imaginându-și cum atinge buclele acelea

moi. I-ar fi plăcut la nebunie să scoată acele care-l strângeau și să-i elibereze părul mătăsos în jurul umerilor. Apoi ar fi sărutat pulsul care zvâcnea la baza încântătorului ei gât. Trace se dojeni de unul singur pentru că se uitase din nou la ea, apoi își mută privirea în altă parte.

La naiba, nu-și putea lua ochii de la afurisita aceea de femeie, chiar și atunci când nu-l tortura cu formele ei sexy. Trace își termină băutura și se îndreptă spre bar. Puse jos paharul și se sprijini de tejghea ca să urmărească mulțimea care forfotea – sau, mai exact, spre absoluta lui consternare – pe Claire.

Barmanul îl privi în expectativă.

– Un scotch cu gheață, comandă el. Simți cum i se răsucește o venă în falcă, văzând că bărbatul de lângă Claire pusese mâna pe spatele ei. O gloată de ticăloși cu aere de cuceritori se lipiseră toată seara de ea, prezentând-o în stânga și în dreapta, ca și cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

– Mulțumesc, mormăi Trace când barmanul îi aduse băutura, apoi își căută imediat cu privirea partenera.

Parteneră?

De unde naiba scosese asta?! Aceasta nu era o întâlnire. Ci doar o altă întrevedere de afaceri. Doar că aceasta avea loc într-o sală pretențioasă de bal, la primul etaj al unui hotel de cinci stele. Iar Claire nu era decât o angajată.

„Așa“, aprobă în tăcere Trace. Și săptămâna care trecuse nu și-o petrecuse într-o permanentă alertă sexuală.

Neliniștit și nerăbdător, Trace se deplasă prin mulțime încercând să se piardă. Se opri să vorbească puțin cu prima, apoi cu alta dintre cunoștințele sale din lumea afacerilor a Dallasului. Indiferent de conversație, indiferent de poziția lui în încăpere, privirea sa continua s-o urmărească pe Claire.

Bărbatul, cu sau, la fel de bine, fără companie, părea să graviteze în direcția ei. Cu o personalitate de milioane de dolari și cu un zâmbet care vrăjea, Claire îi hipnotiza pe toți cei din jurul ei – inclusiv pe Trace. Din nefericire.

Oare femeia aceea știa cât era de frumoasă?! Trace se întreba. În aceeași măsură, strălucire și grație. Sorbi din scotchul său, lasându-se în voia căldurii declanșate de acesta.

Claire îi surprinse privirea și-i zâmbi. Trace simți cum fierbințeala micșorează distanța dintre ei. Corpul lui agoniza de dorință. Se întoarse brusc cu spatele la ea.

La naiba!

Nu vroia să simtă… setea aceea.

Avea nevoie de încă ceva de băut. Dacă vroia, Trace putea bea încă un pahar și poate chiar încă unul după aceea, din moment ce nu era necesar să conducă. Niciodată nu băuse nici măcar o bere, dacă trebuise să conducă. Dacă n-ar fi băut în noaptea aceea…

Sub nici o formă nu avea să-și lase gândurile să alunece în direcția aceea. În plus, în seara aceea nu trebuia să-și facă grji. Camera lui era cu cincisprezece etaje mai sus, singurul drum pe care trebuia să-l facă era cu liftul… dacă funcționa. Trace zâmbi pentru sine când își aminti cum Claire se plânsese când trebuiseră să coboare scările ca să ajungă în sala de bal. Cum era posibil ca toate cele trei lifturi ale unui hotel de cinci stele să fie stricate în același timp? După ce coborâseră zece etaje, Trace simțise dorința copleșitoare de a o ridica și a o arunca pe umărul său, ca s-o poarte restul drumului, și asta doar ca s-o facă să tacă. Dar n-o făcuse. Știuse fără nici un dubiu că, dacă în seara aceea avea să-și pună brațele în jurul ei, avea să-și piardă și bruma de autocontrol care-i mai rămăsese.

Sunetul dulce al râsului lui Claire ajunse la urechile lui și privirea-i fu din nou acaparată de femeia care-l înnebunea de fiecare dată când o vedea.

La naiba!

Avea nevoie de încă ceva de băut.

***

Până la miezul nopții, Trace depășise limita autoimpusă și învârtise atât băutura aceea, încât în loc de scotch cu gheață, acum arăta și avea gust de apă. Un sentiment cald îl învăluise și se simțea mult mai relaxat și mai dezinhibat decât fusese de prea mulți ani. Își dorea ca naiba să plece, însă Claire părea încă vrăjită de mulțimea care aluneca ușor.

Toată seara, Claire fusese în centrul atenției. El urmărise cum bărbații îi atinseseră, unul după altul, brațul sau umărul sau spatele. Nu păruse s-o deranjeze, și lui Trace nu prea îi picase bine. Desigur, după o vreme și după încă un pahar cu scotch, se împăcase cu ideea. La fel ca și Annette. Și ea fusese întotdeauna sufletul petrecerilor. Urâse viața alături de el, o suportase doar pentru renume și pentru fala de a fi căsătorită cu o vedetă.

Trace strânse atât de tare din dinți, încât îl duru falca. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Povestea aceea se încheiase de mult. Nimeni n-avea să-l mai rănească vreodată așa. Nimeni.

Când, în sfârșit, Claire se dezlipi din mijlocul fanilor ei, se îndreptă în direcția lui. Oare mai era cineva pe Pământ care să meargă în felul acela?! În ceața declanșată de alcool încolți dorința, coborând în partea inferioară a corpului său.

– Bună seara, spuse ea cu o voce care-i anulă orice armă patetică de apărare care-i mai rămăsese.

– Bună seara, îi răspunse, refuzând s-o privească în ochi.

Trace se încordă când ea se ridică pe vârfuri și se înclină ca să-i șoptească la ureche.

– Dacă pe mine mă așteptați, sunt gata să plecăm oricând sunteți gata. Respirația ei caldă, cu aromă de vin, îl puse pe jar.

Fără urmă de ezitare, Trace se dezlipi de bar, spuse noapte bună și se îndreptă spre hol. Claire veni în urma lui, descotorosindu-se politicoasă de un ultim admirator mai insistent.

Trace își reprimă copleșitorul impuls de a-i spune tipului să dispară. Dar n-avea să-i dea satisfacția aceea lui Claire. Când ajunseră în dreptul liftului, el apăsă butonul de chemare și așteptă cât putu de răbdător, știind că ea era chiar alături.

– Slavă Domnului că lifturile funcționează din nou, spuse Claire, sunând puțin obosită, cu toate că arăta la fel de bine ca la începutul serii. Jur că mai degrabă mi-aș fi petrecut noaptea pe o canapea din hol, decât să urc din nou scările acelea.

Trace nu spuse nimic. Nu vroia să-i vorbească și mai ales s-o privească.

Ușile se deschiseră și intrară împreună în cabina luxoasă.

Singuri.

Trace apăsă butonul pe care scria șaisprezece și se poziționă cât putu de departe de ea. Parfumul de iasomie care părea să emane întotdeauna de la ea îl învălui și-l strânse, presând aerul din plămânii lui și forțându-l să inspire încă și mai mult din ispititoarea aromă. Trace își încordă fălcile și trecu metodic din nou în revistă numerele vehiculate la negocierea din ziua aceea. Orice ca să-și distragă atenția de la ceea ce se gândea cu adevărat. Avea să le revizuiască și în ordine inversă. Cu siguranță că asta îi va lua gândul de la femeia dulce-mirositoase de lângă el.

Urcau în liniște. Aerul devenea din ce în ce mai dens din cauza tensiunii pe care Trace o simțea, în ciuda numerelor care i se învârteau prin cap. Refuza cu tărie să privească în direcția ei. La naiba, dacă o făcea, probabil că nu se mai putea abține.

Liftul sări, apoi încetini la viteza unui melc, se cutremură un moment și se opri.

– Ce s-a întâmplat? De ce ne-am oprit? ceru explicații Claire, fără a se adresa neapărat lui. În vocea ei era o notă temătoare.

Trace își împreună sprâncenele și se concentră asupra panoului de control. Apăsă încă o dată butonul pentru ultimul etaj. Se declanșă o sonerie de alarmă care avu asupra lui același efect ca și pronunțarea sentinței de condamnare la moarte a unui prizonier. Trace răsuflă greu. Erau blocați între etaje.

Blocați.

Împreună.

Singuri.

Capitolul 5

„Oh, nu!“ gemu în gând Claire, forțându-se să nu țipe. Inspiră adânc, încercând să potolească anxietatea care-i îneca gâtul, veni lângă Trace și apăsă încă de câteva ori butonul de deschidere.

Nu se întâmplă nimic.

Simți cum frica i se strecoară prin vene, trimițându-i fiori ca de gheață.

– N-are nici un rost, mormăi Trace, la fel de neprietenos și de distant cum fusese toată seara.

Claire se întoarse să-l privească, incapabilă să controleze ieșirea nervoasă la care ar fi preferat ca el nu fie martor.

– De unde știți? se interesă țâfnoasă, pe un ton ridicat, în ciuda eforturilor ei disperate de a-l menține calm.

Trace își dădu ochii peste cap și clătină din cap.

– Nu-i nevoie să fii om de știință ca să-ți dai seama că liftul nu se mai mișcă și că a încetat să mai răspundă la comenzile de pe panou.

– Ei bine, dacă sunteți atât de inteligent, atunci de ce nu faceți ceva?

– Nu avem ce face decât să așteptăm, spuse el atât de calm, încât lui Claire îi veni să urle.

Telefonul de urgență sună înainte ca ea să mai poată spune ceva care să demaște faptul că-și pierdea ușor cumpătul. Trace smulse ușa micuță din oțel și ridică receptorul.

– Da, mârâi el.

Ascultă câteva secunde care lui Claire i se părură nesfârșite. Se concentră asupra puterii pe care profilul lui o declanșa în timp ce vorbea, cu toate că nu era atentă de fapt la ceea ce spunea.

Încet, cu mare efort, Claire recapitulă motivele pentru care nu trebuia să se alarmeze. Cu siguranță, serviciul de întreținere al hotelului avea să facă tot posibilul să-i scoată cât mai repede de acolo. Rațiunea îi spunea să totul avea să fie bine. Faptul că era conștientă unde se afla și cu cine nu lăsa nici o cauză rațională pentru o altă reacție în afara acceptării situației cu calm. Dar o frică adânc înrădăcinată, care nu avea nimic de-a face cu logica sau cu rațiunea, îi dicta altceva.

Trebuia să iasă de acolo!

Claire pur și simplu nu putea suporta să stea închisă, indiferent de circumstanțe.

– Ce-au spus? întrebă ea când în cele din urmă Trace puse la loc receptorul. Claire ura tonul exaltat și plângăcios al vocii ei.

De ce nu urcase pe scări? Știuse că lifturile avuseseră probleme. La serviciu, urca întotdeauna pe scări atunci când liftul se defecta – și încă multe zile după disfuncționalitate, alegea tot scările. Dar în seara aceea, Claire nu putuse face față să urce șaisprezece etaje cu tocurile acelea stupide și în rochia aceea strâmtă, știind că Trace Walker era chiar în spatele ei, în fiecare clipă.

Oh, la naiba! Până la urmă, de ce acceptase să facă această călătorie stupidă?!

Și de ce Trace se uita la ea în felul acela? Putea foarte bine să vadă că era pe punctul de a-și pierde jalnicul control.

– O să pornească în curând, așa că relaxați-vă. El vorbea rar, alegându-și cuvintele cu grijă, ca și cum ar fi fost un copil incapabil să înțeleagă niște instrucțiuni simple.

– Să mă relaxez?! țipă ea. Nu pot să mă relaxez așa, pur și simplu. De data aceasta, se pierduse. Claire văzu în ochii lui Trace o scânteie plăpândă de îngrijorare. Se forță să se liniștească. Eu… am o problemă cu spațiile limitate…

– Sunteți claustrofobă? întrebă el, încruntându-se.

– Nu… nu tocmai. Căută pe bâjbite o altă explicație. Nu mă deranjează spațiile închise, atâta timp cât știu că pot ieși oricând vreau. Problema mea nu este să ies, ci faptul că sunt prinsă. Claire răsuflă tremurând și se strădui să-și rețină lacrimile. Absolut, nu avea de gând să se facă și mai rău de râs, decât se făcuse deja!

Nu avea să plângă.

Dacă ar reuși să se oprească din tremurat, se putea să-i iasă. Putea arăta calmă, chiar dacă nu așa simțea. Mai făcuse asta în fața camerelor de luat vederi și a mii de oameni. Își împreună mâinile și le strânse cu putere, concentrându-se să potolească tremurul. Putea face asta!

Trace o privi de aproape – de prea aproape. Îngrijorarea din ochii lui creștea de fiecare dată când Claire inspira greu și superficial. Încerca să respire mai adânc, mai încet.

– O să pornim din clipă în clipă. Între timp, vă ajută dacă respirați încet și adânc?

Oare ce credea că făcea ea? Dacă ar fi ajutat-o, n-ar fi fost nevoie s-o întrebe. Claire își îndepărtă de pe față o șuviță rebelă de păr și încercă să înlăture umezeala care îi umpluse din nou ochii.

– Nu, murmură ea. Vocea ei suna atât de stinsă și de înspăimântată, încât de-abia dacă o recunoscu ea însăși. Cum era posibil ca un incident neplăcut din copilărie s-o aducă din punct de vedere emoțional la pământ, după douăzeci de ani?

Claire putea încă simți mirosul de mucegai din pivnița bunicii ei. Stătuse ore întregi ghemuită într-un colț, în întuneric, plângând, până când cineva să-și dea seama că lipsea. Nesuferita ei verișoară, Sheila, o închisese într-adins acolo și apoi plecase de acasă. Chiar și acum, de fiecare dată când o vedea pe Sheila, Claire simțea o nevoie nestăpânită de a o pocni.

Claire cercetă din nou interiorul cabinei de lift. Nu semăna în nici un fel cu pivnița bunicii ei, dar rezultatul final era același – nu putea ieși. Se cutremură și-și strânse brațele în jurul taliei.

– Uitați, spuse Trace. O privi fix și ochii lui erau scăldați de o lumină caldă și plină de compasiune. Totul va fi bine.

„Oh, Dumnezeule, ai milă!“, aproape strigă Claire. Dacă bărbatul acela de oțel simțea compasiune, însemna că trebuia să arate de-a dreptul patetic.

Trace își trecu mâna peste umerii ei și o sprijini de perete, gândindu-se, evident, că era posibil să se prăbușească. Își strecură mâinile în buzunare și-i zâmbi ca s-o liniștească. Ce-ar fi să vorbim despre ceva? Știți, ca să nu vă mai gândiți la încurcătura asta.

Claire scutură din cap, din ce în ce mai agitată.

– Nu cred c-o să meargă.

– Ei bine, încercăm oricum. Trace se gândi o clipă, apoi întrebă: V-a plăcut petrecerea din seara asta? Cu siguranță, ați părut că vă simțiți foarte bine.

– A fost frumos, reuși să spună ea, în ciuda nodului pe care-l simțea în gât. Vorbitul nu ajuta deloc – nimic nu ajuta.

Trebuia să iasă cumva de acolo!

Trace încuviință din cap.

– Suficient de frumos, presupun.

– Puteți să sunați de la telefonul acela? întrebă Claire, isteria devenind din ce în ce mai pronunțată, obligând-o să acționeze.

Trace ignoră întrebarea ei.

– Dar întâlnirea? V-a plăcut? Insistă cu privirea lui caldă și albastră, hotărât să obțină un răspuns.

Claire ridică ușor un umăr. Încercă să se concentreze asupra întrebării lui despre întâlnire, însă gândurile îi fură din senin invadate de imagini care-i distrăgeau atenția. Trace fără cămașă. Fără pantaloni. Boxeri de mătase de un bleumarin profund.

– Hm… a fost în regulă, presupun. Nu-l putea privi acum. O licărire abia simțită de căldură îi străbătu trupul la amintirea fanteziei care o ținuse ocupată în timpul celei mai mari părți a întâlnirii din dimineața aceea.

– Dacă am uitat să menționez mai devreme, ați făcut o treabă bună în locul lui Gabe.

Claire încuviință din cap. Simți un alt fior de căldură, accelerându-i pulsul. Primul compliment pe care-l primea de la Trace Walker. O! Abia dacă-i venea să creadă. Desigur, el băuse – poate că cel care vorbise fusese alcoolul.

– Mulțumesc, spuse ea cu o blândețe pe care nu intenționase s-o manifeste.

Trace zâmbi cunoscător și foarte masculin.

– Cu toate acestea, cred că spre sfârșit v-ați plictisit.

Claire zâmbi și ea.

– Doar puțin, recunoscu ea. Dumnezeu s-o ajute, oare ce-ar fi gândit el dacă ar fi știut că-l dezbrăcase cu imaginația ei neliniștită?!

– Mi-a fost foarte greu să mă concentrez la ceea ce trebuia să spun și să mă descurc cu faptul că mă studiați ca și cum aș fi avut ceva între dinți. Își duse mâna la falcă, luând o poziție contemplativă. Mă întrebam mereu ce gândeați.

Gâtul și obrajii ei se înroșiră.

– Eu… nu făceam decât să vă admir talentul de negociator. Un alt fel de căldură se născu acum înlăuntrul ei, însă îndreptat în direcția opusă. Sunteți foarte bun în ceea ce faceți.

– Am făcut ceea ce am venit să fac. Expresia feței i se schimbă instantaneu. Dispărură prietenia… îngrijorarea, în ochii lui albaștri rămânând numai o umbră rezervată. Se părea că lui Trace nu-i plăceau complimentele.

– Dar sunteți atât de agil în negocieri… în încheierea contractelor, continuă Claire în ciuda schimbării lui de atitudine. Trebuie să vă placă într-adevăr. Vreau să spun că păreați ca la dumneavoastră acasă la masa de conferințe. Mult mai mult decât la petrecere.

Trace își propti mâna de perete, lângă capul ei. Privirea lui deveni rece și distantă.

– Am învățat pe pielea mea, cu mult timp în urmă, să nu mă las condus de sentimente. Nici nu-mi place, nici nu-mi displace ceea ce fac… pur și simplu fac.

Claire întâlni privirea și i-o susținu, oricât de dificil îi fu. Ce trist că un bărbat care odinioară evocase, prin muzica lui, prin vocea lui, o asemenea profunzime a sentimentelor, acum nu-și mai permitea sieși acea plăcere.

– Dar dumneavoastră, în mod special, nu v-a plăcut petrecerea, nu-i așa?

– A fost o petrecere ca oricare alta, rosti el sec.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare.

Trace expiră, pierzându-și răbdarea.

– Ce v-a lăsat impresia că nu mi-a plăcut petrecerea, domnișoară Carson?

– Nu v-ați amestecat aproape deloc și ați băut foarte mult.

– Poftim? Se uită la ea și pe fața lui se prefigurară primele semne ale furiei.

Fără să se înfricoșeze, Claire adăugă:

– Ei bine, toată seara ați sprijinit barul.

– Insinuați că am băut prea mult?

Dacă în momentul acela ar fi putut să dispară prin perete, ar fi făcut-o. În fața privirii lui întunecate și a poziției lui intimidante, Claire simți nevoia să fugă mâncând pământul.

– Nu insinuam nimic, domnule Walker. Am făcut o simplă afirmație.

– Vreau să vă anunț că îmi controlez perfect facultățile, spuse el pe un ton jos și periculos.

– Sigur că așa este, încuviință ea, încercând să calmeze furtuna care se năștea în ochii lui. Dar tot sunt de părere că nu v-ați simțit bine.

Trace o privi îndelung înainte să-i vorbească. Un amestec ciudat de emoții îi străbătu trăsăturile, durere, tristețe și apoi confuzie. În cele din urmă, ridică din umeri, aproape în defensivă.

– Nu a făcut nimic pentru mine, în nici un sens. Astfel de evenimente sunt un rău necesar pe care trebuie să-l îndur din când în când. Adevărul este că nu mi-a plăcut nici un aspect al acestei călătorii.

– Nu v-a plăcut nimic? întrebă Claire, experimentând o nevoie bruscă și irezistibilă de a-l atinge ca să vadă dacă putea simți toată tensiunea care vibra în el. Radia din ochii lui, de pe fața lui și din poziția lui încordată.

Privirea lui căzu pe buzele lui Claire și poposi acolo.

– Nimic, spuse el.

Claire simți, mai mult decât văzu, aproape imperceptibila lui mișcare. Se aplecase mai aproape, căldura respirației lui revărsându-se asupra buzelor ei.

– Mințiți, șopti Claire, și ochii ei se fixară asupra gurii lui.

– Știu, șopti la rândul lui. Trace se apropie încet, până când buzele lor se atinseră doar. Apoi se opri. Senzația era incredibilă și extrem de erotică. Inima lui Claire tresări drept răspuns.

Încet, cu grijă, Trace îi mângâie buzele. Ea își așeză palmele pe pieptul lui și-i simți inima bătând cu putere. Claire se deschise atingerii lui și el aprofundă sărutul cu aceleași mișcări lente și iscusite. Gustul bărbatului acestuia și al scotchului o invadă, înnebunind-o de dorință.

Mâinile lui Trace alunecară de-a lungul peretelui și poposiră pe umerii ei. Degetele lui alergară pe pielea ei și-i cuprinse cu mâinile fața. Se sprijini de ea, presând dovada dorinței lui de trupul ei. Claire gemu, dându-și seama cât de afectat era Trace. Doamne, cum îl dorea! Dintr-o dată, nu-i mai păsa dacă liftul avea să se mai miște vreodată. Gândul de a face dragoste cu Trace chiar acolo, chiar atunci, trecea peste orice.

Trace o trase mai aproape și-i aplecă ușor capul pe spate ca s-o sărute și mai adânc. Atingerea lui rămase blândă, deși dorința aproape exploda între ei, insistentă și nerăbdătoare.

Liftul porni cu o mișcare bruscă, zguduită.

Trace se retrase. Răsuflă furios și o țintui îndelung cu privirea.

– Nu putem face asta în continuare, domnișoară Carson, spuse el, însă tonul său nu era convingător deloc. Își trecu pentru ultima oară degetul mare peste buza ei de jos.

– Pentru că nu vrei să recunoști că ai sentimente? întrebă pe nerăsuflate Claire. Că vrei pe cineva?

Privirea lui se liniști. Pasiunea pe care o văzuse acolo, numai cu câteva secunde în urmă, dispăruse, ca și cum n-ar fi fost nicicodată.

– Nu te pot avea.

– Asta nu e o decizie pe care trebuie s-o iau eu? Claire îl atinse. Ușor, provocator. O simplă mângâiere a obrazului. Dacă eu nu mă pot preface că între noi nu se întâmplă nimic, tu cum poți?

Regretul și durerea străbătură încet frumoasele lui trăsături, apoi fiecare linie și fiecare unghi deveniră de piatră. Trace o privi hotărât.

– N-am să las să se întâmple asta.

Liftul se opri din senin și ușile se deschiseră. Trace îi dădu drumul, apoi se întoarse și plecă fără să se uite înapoi.

Claire privi tulburată în urma lui un moment, înainte de a ieși de sub vraja în care alunecase. Părăsi în grabă liftul, ca ușile să nu se închidă și să rămână înăuntru. Cu siguranță, bărbatul acela știa cum s-o facă să uite de orice – inclusiv de lifturile blocate.

***

Mult după ce se dusese la culcare, Claire îl auzi pe Trace plimbându-se. Mersul fu întrerupt o singură dată de zgomotul unui cub de gheață aruncat într-un pahar. Și apoi, după o perioadă care păru să dureze la infinit, plimbatul se opri definitiv.

Închizând ochii, Claire își dori ca sentimentul acela sâcâitor de vinovăție să dispară. Nu voise decât să vadă dacă era capabil de vreo emoție. Dacă recunoștea ce simțea – o atracție clară care se născuse între ei. Că era sau nu dorită, era acolo și pe zi ce trecea devenea din ce în ce mai puternică.

Ei bine, primise răspunsul pe care-l căutase. Durerea, vie și ascuțită, strălucise în ochii lui suficient încât Claire să descopere bărbatul chinuit care se ascundea în spatele imaginii încrezătoare și preocupate doar de afaceri pe care Trace Walker o prezenta întregii lumi. Nu era deloc rece și lipsit de suflet, și nici lipsit de imaginație. Claire avea puternica suspiciune că el simțea lucrurile mult prea profund.

Dar cum putea ea să dărâme vreodată zidul pe care el îl construise în jurul său? Avea nevoie – vroia – mai mult decât o imagine de o secundă a adevăratului Trace.

Claire se întoarse pe-o parte. Făcându-i-se dintr-o dată frig, trase așternutul până sub bărbie. Ce fel de persoană devenise? Era chiar mai rea decât credea Trace. Claire vroia să cunoască cele mai intime sentimente ale lui, indiferent cât de dureroase erau. De ce? De ce să se deranjeze? Imediat ce obosea s-o pedepsescă forțând-o să-i fie secretară, nu avea să-l mai vadă niciodată.

Numai dacă…

Scrisori și telefoane în legătură cu serialul despre Trace Walker luaseră cu asalt postul. Și Claire vroia să le facă pe plac telespectatorilor ei. Și vroia ca viața ei să revină la normal. La felul în care era… înainte de Trace Walker.

Și, dincolo de toate acestea, indiferent cum încerca să nege, vroia să-l cunoască pe Trace Walker. Să-l cunoască în intimitate. Să-l atingă… s-o atingă. Dumnezeule, îl dorea!

Cât timp trecuse de când dorise un bărbat atât de mult cum îl dorea pe noul ei șef? Se concentrase atât de mult asupra carierei în ultimii ani, încât i se părea că trecuse o viață de om.

„N-am să las să se întâmple asta“. Claire se încruntă, amintindu-și ultimele lui cuvinte din seara aceea. Oare chiar atât de rău îl rănise cu montajul pe care deja îl făcuse, încât nu exista

nici o șansă să mai îndrepte ceva? Claire se ridică în pat. I se strânse inima la gândul că, în afara dorinței de răzbunare, Trace nu simțea nimic pentru ea.

Claire fusese dintotdeauna genul de femeie căreia îi plăcea să fie agreată de toată lumea. Știa că Trace Walker o dorea din punct de vedere fizic, dar altfel, putea măcar s-o tolereze? Oare nu reprezenta nimic mai mult decât un detaliu în mediul lui perfect controlat?

Asta era concluzia finală… ar fi trebuit s-o știe până în momentul acela.

Claire se dădu jos din pat și se plimbă prin cameră. Avea nevoie de o mască pentru ochi. Nu se putea răsuci de pe-o parte pe cealaltă toată noaptea. Deschise ușa de la dormitorul ei și cercetă holul. El avusese grijă să lase o lumină aprinsă. Ușa de la camera lui era întredeschisă.

Claire se deplasă în liniște spre bar și studie raftul cu sticle până când găsi una tentantă. Brandy de persici. Își turnă în pahar și bău pe nerăsuflate. Lichidul de culoarea chihlimbarului o ardea pe gât, dar n-o deranja, știind că în curând avea să se instaleze o senzație de căldură și de relaxare.

Își trecu mâinile prin păr și se gândi o clipă să se întoarcă înapoi în pat. În loc de asta, se așeză pe canapea și-și puse mâinile în poală. Cămașa de noapte din mătase roz se simțea rece pe pielea ei. Ar fi putut să-și ia halatul. Dacă se trezea Trace? Nu, se decise Claire. Probabil că băuse suficient cât timp colindase pe acolo, încât acum cu siguranță că dormea ca un copilaș. Claire simți cum amețeala caldă și plăcută pune încetul cu încetul stăpânire pe ea. Poate că și ea avea să adoarmă repede.

Privirea îi căzu pe servieta lui Trace lăsată deschisă pe masa din fața ei. Mâzgălise câteva notițe pe un carnețel. Curajos și

grațios, scrisul lui era uimitor de frumos pentru un bărbat. Claire atinse cuvintele de pe hârtie, întrebându-se cum era să-l atingă pe el atât de liber. Să-l citească atât de ușor ca pe cuvintele pe care le scrisese.

Trebuia să se ducă la culcare. Nu era o mișcare prea inteligentă să stea acolo și să viseze la bărbatul de dincolo de ușa abia deschisă. El n-o vroia. Și oare ea îl vroia cu adevărat?

Trace se ascundea prea mult… încă nu se vindecase. Tragicul lui trecut – își dorea să fi știut mai multe detalii – îi lăsaseră cicatrice adânci. Nu avea dorința de a simți. Așa că de ce ținea neapărat să-l provoace s-o facă? De ce și-ar dori un astfel de bărbat?

Nu-și dorea!

Acesta era răspunsul corect. În momentul acela al vieții ei, nu avea nevoie de el și nici de alt bărbat, își repetă în minte. Avea o carieră – nu avea nevoie de o relație.

Claire se ridică de pe canapea și oftă frustrată. Porni spre camera ei, însă o forță asupra căreia nu avea nici un control o îndreptă spre ușa lui Trace.

„Du-te la culcare, Claire, nu trebuie să-l verifici. E băiat mare. N-are nevoie de tine. Și nici nu te vrea, ca urmare."

Deschise ochii mari și-și comandă sieși să se miște, însă nu putu. Ca și cum ar fi avut propria ei voință, mâna ei atinse ușa lui Trace și-o împinse încet ca să poată vedea înăuntru. Înăuntru se răspândea o lumină caldă, aurie. Inima îi bătea cu putere. Era prea stupid ca să poată exprima în cuvinte!

Trace era întins pe spate în pat, așternutul răvășit abia dacă-i acoperea partea de jos a corpului. Oh, Dumnezeule! Chiar avea boxeri bleumarin, exact așa cum își imaginase.

Claire strânse din buze și lăsă ca privirea să-i zburde în voie peste torsul lui. Brațele puternice și musculoase erau ridicate

deasupra capului, odihnindu-se pe marginile pernei pufoase. Pe frunte îi stătea o șuviță ciufulită de păr negru și des. Pieptul i se ridica și cobora ritmic. Umerii lui lați și pieptul se îngustau spre talie. Coapsele lui Claire începură să tremure când zări pâlcul de păr care răsărea deasupra batei boxerilor.

Claire își masă brațele, mișcare ce-i încălzi pielea, în ciuda aerului condiționat. Cu toate că înlăuntrul ei se revărsau valuri de căldură, pielea ei era inexplicabil de rece. Oricât de bine arăta Trace întins acolo, pe jumătate dezbrăcat, Claire era sigură că și lui îi era frig. Cel puțin, putea să-l învelească. Evident, el pierduse de mult contactul cu lumea.

Intră pe vârfuri înăuntru și rămase o vreme la capătul patului, încercând să adune suficient curaj ca să facă ceea ce decisese că trebuia. Claire trase cu blândețe așternutul la o parte. Mâinile îi înțepeniră brusc și ochii i se deschiseră larg la vederea apogeului lui. Nu încăpea nici o îndoială. Când își putu, în sfârșit, dezlipi privirea de la partea corpului său care o făcea să se simtă caldă, poposi asupra coapselor lui puternice. Musculoase și presărate cu păr negru, Claire își putea imagina acele picioare lungi împletindu-se cu ale ei. Cu mâini tremurânde și cu sângele huruindu-i în urechi, Claire întinse așternutul peste el.

Incapabilă să se controleze, se așeză pe marginea patului ca să se desfete cu frumusețea chipului său. Linii și unghiuri, umbre și lumini, întruchipa cu fiecare centimetru perfecțiunea masculină. Gene negre și dese îi atingeau obrajii. Buze pline și hotărâte, făcute să sărute, care se puteau destinde în cel mai sexy zâmbet pe care-l văzuse vreodată. Claire știa că era timpul să se întoarcă în propriul ei pat, dar în momentul acela se simțea incredibil de în siguranță. Era nevoie de mai mult decât să stea pe marginea patului ca să-l trezească pe Trace din somnul adânc, indus de alcool.

Șuvița de păr care-i stătea rebelă pe frunte o ispitea în așa fel încât nu putea nici să nege, nici să-și restabilească ritmul respirației. Claire ezită, apoi întinse mâna ca s-o dea pe spate. Textura moale îi făcu degetele să tremure de nevoia de a-și trece mâinile prin părul lui des și negru, așa cum o făcuse vineri, când se sărutaseră. Amintirea senzației părului lui printre degetele ei o făcu să tremure de dorință.

Mâna ei pluti ezitantă aproape de chipul lui, înainte să permită degetelor plăcerea suplimentară de a atinge ușor obrazul lui umbrit de barbă. Senzația îi declanșă un curent electric prin întregul trup. Trasă conturul fălcii lui, dorindu-și mai mult decât orice pe lume să-și poată pune buzele acolo. Sunetul aspru al bărbii lui sub atingerea ei era incredibil de erotic, dându-i curaj să continue. Mâna îi alunecă pe gâtul lui, apoi prin părul mătăsos de pe piept. Corpul lui era atât de ferm, lucios și cald, atât de cald.

Complet vrăjite de senzația de a-l simți, degetele ei mângâiară pieptul plat al lui Trace. Claire gemu și-și retrase mâna.

Trebuia să plece de acolo.

Acum.

Chiar acum.

Înainte ca trupul ei să reacționeze la comanda creierului de a se mișca, Claire fu capturată de brațe puternice și, cu o manevră iscusită și plină de forță, se trezi sub Trace, în patul lui. Gemu de plăcerea pură de a-i simți greutatea deasupra ei și masculinitatea presând între picioarele ei. Claire se luptă cu nevoia instinctivă de a se arcui sub el.

– Ce crezi că faci, Claire? spuse el aspru, gura lui aproape atingând-o pe a ei. Își lăsă greutatea în coate și-o privi. Mâinile lui se sprijineau pe pernă, de-o parte și de alta a capului ei.

– Îmi pare rău, reuși Claire să spună, imediat ce putu să inspire o gură din atât de necesarul aer. Împinse peretele de mușchi al pieptului lui. Lasă-mă să mă ridic…

El tremură la atingerea ei.

– Nu te mișca, mârâi el și febra din ochii lui se înteți. Un mușchi i se încordă în falcă. Asta vrei? O privi în ochi și-și presă șoldurile de ale ei.

Da! da! strigă corpul ei.

Claire își reprimă scâncetul de dorință.

– Nu. Eu… te rog, lasă-mă să mă ridic, Trace. Așternutul subțire din mătase care-i separa nu deghiza în nici un fel căldura pasională emanată de trupurile lor.

Trace înghiți în sec. Privirea îi căzu pe buzele ei și lăsă să-i scape o răsuflare tremurată. Țesătura fâșâi când Trace strânse și mai tare perna.

– Nu mă tenta, Claire.

În timp ce vorbise, buzele lui aproape că le atinseseră pe ale ei. Claire trebuise să-și folosească tot autocontrolul ca să nu-și ridice gura spre a lui și să întregească astfel contactul. Să guste ce avea el de oferit, de bunăvoie sau nu. Împinse în pieptul lui, de data aceasta mai cu putere, spunându-și sieși să refuze. Să-i spună puțin mai hotărâtă să se oprească, însă cuvintele nu-i ieșiră.

– Poate că tu crezi că mă vrei, dar nu-i așa, șuieră el. Nu am nimic să-ți ofer.

– Trace, murmură ea, dorindu-l cu disperare și simțindu-se înfricoșător de nesigură de felul în care trebuia să procedeze. El scutură din cap, evident fiind faptul că siguranța pe sine îi dispărea încetul cu încetul.

– Și nici eu nu te vreau. Privirea îi căzu încă o dată pe buzele ei, apoi se ridică de deasupra ei și din pat. Se opri în cel mai

îndepărtat colț al camerei. Rămase acolo, uitându-se tăcut în podea, cu mâinile în șoldurile acoperite în mătase bleumarin.

Golită pe dinăuntru și fiindu-i frig, Claire se rostogoli până la marginea patului și se ridică. Închise ochii și se calmă, apoi se ridică în picioare. Chiar și umilința de a ști că numai că nu se aruncase asupra lui, în pat, și că fusese respinsă, nu putea potoli nevoia care palpita în tot trupul ei. Adunându-și tot curajul, Claire făcu cei câțiva pași necesari ca să poată ajunge în raza de bătaie a brațelor lui Trace.

Îi privi spatele lat și-și încleștă pumnii ca să nu întindă mâinile să-l atingă.

– Îmi pare rău, Trace. N-am vrut să se întâmple asta. Nu vroiam decât să…

– Du-te, Claire, spuse el aspru. Nu vreau ca unul dintre noi să facă o greșeală, și eu sunt periculos de aproape de asta.

Claire se întoarse și plecă. Trânti în urma sa ușa dormitorului ei și se aruncă în pat. Oare la ce se gândise când se dusese la el? Își scuză acțiunea, permițându-și să creadă că singura ei motivație fusese să verifice dacă era bine. Să-l învelească. Să-l atingă…

Dumnezeule, nu era cu putință să se îndrăgostească de Trace Walker.

Capitolul 6

Claire intră în platoul de filmare și flutură din mână, zâmbindu-le spectatorilor. Vinerea aceea era o zi foarte specială pentru emisiunea ei. Ca să nu mai menționeze faptul că era extrem de recunoscătoare că nu-l vedea pe Trace. Toată săptămâna, lucrurile fuseseră mai mult decât ciudate. De fapt, se evitaseră reciproc, cu fiecare ocazie. Scena tensionată din camera de hotel stătea ca un zid între ei. Cu toate că era evident că Trace nu se simțea confortabil în preajma ei, nu se oferise să încheie șarada cu secretara. Bărbatul era hotărât să meargă până la capăt.

Și, ce era cel mai rău, Claire nu se putea împăca deloc cu ideea că, din momentul în care o elibera de „îndatoririle suplimentare“, probabil că nu avea să-l mai vadă niciodată.

La naiba! Se implicase până peste cap. Nu-și putea face acum griji pentru asta, avea de prezentat o emisiune. Dar, mai târziu, trebuia să găsească o soluție. Cumva, Claire trebuia să se detașeze emoțional de Trace Walker, sau lucrurile aveau să degenereze într-o situație mai mult decât neplăcută.

– Bună dimineața și bine v-am găsit la cea de-a treia aniversare specială a emisiunii „Pulsul orașului Nasheville“.

Urmă o lungă rundă de aplauze furtunoase. Claire zâmbi, iar fericirea și emoțiile pe care le simțea îi alungară grijile în legătura cu Trace. Morris Tate, directorul executiv al rețelei, care îi făcuse odată curte, o sunase în dimineața aceea s-o felicite. Faptul că el o urmărea făcea ca emisiunea aceea să fie și mai importantă.

– Astăzi avem un invitat foarte special, spuse Claire când aplauzele se stinseră. A avut o carieră de succes în muzica country, iar acum s-a îndreptat spre industria filmului. Rolul principal în fulminantul succes de box-office „Furia“, i-a adus lui Wade Hayes statutul de vedetă. Doamnelor și domnilor, am plăcerea…

– Claire?

Claire rămase surprinsă când îl văzu pe Ron traversând scena cu un buchet luxuriant de trandafiri roșii.

– La mulți ani, Claire. Îi puse florile în brațe, cu un zâmbet larg pe buze. Publicul începu să aplaude zgomotos.

Claire clipi ca să-și rețină lacrimile și murmură un „mulțumesc“, în timp ce el o sărută pe obraz. Apoi, Ron salută publicul și părăsi scena. Claire își șterse lacrimile care acum curgeau libere, stricându-i machiajul. Probabil că Wanda stătea în culise, mușcându-și limba în fața monitoarelor.

Claire puse buchetul pe masa de lângă fotoliul ei și se întoarse spre fanii care ovaționau. „La asta“, își spuse, „trebuie să mă concentrez“. Viitorul ei. Nu-l putea lăsa pe Trace Walker s-o tragă în jos. Și era foarte aproape să-i dăruiască inima acelui bărbat. Mult prea aproape.

– Doamnelor și domnilor, anunță Claire cu o voce limpede, domnul Wade Hayes.

***

Sâmbătă seara, Claire bău cel de-al doilea pahar de vin, îl puse jos și-l umplu din nou. Se uită fix la cutia de pe masa pentru cafea în care se găseau câteva din obiectele personale pe care le dusese sau le achiziționase în ultimele două săptămâni la biroul ei de la TWI. Își îndreptă spatele și duse paharul la buze.

Se terminase în sfârșit.

O făcuse, luase o decizie. Nu avea să se mai supună capriciilor lui Trace Walker. Claire se trezise hotărâtă în dimineața aceea. Curățase apartamentul de la un capăt la celălalt. Și dintr-o dată, în timp ce curăța furtunul dușului, se hotărâse. Micul joc de-a răzbunarea al lui Trace se încheia. Se distrase suficient. Făcuse duș și se schimbase, apoi condusese până la el acasă, intrase mândră în biroul ei – cu o cutie în brațe – și-și strânsese lucrurile. Lăsase un bilet concis, în care scrisese simplu, „Demisionez".

Gentry se perindase cu anxietate prin apropiere. Claire nu știa dacă motivul era teama că luase ceva ce nu-i aparținea sau că îi era frică de replica lui Trace la acțiunea ei.

Nici nu-i păsa. Se terminase…

Și atunci, de ce naiba se simțea în felul acela?

Nu se temea că avea să fie concediată. Undeva, înlăuntrul ei, nu crezuse niciodată că Trace ar fi făcut asta, cu atât mai mult acum, când îl cunoscuse mai bine. Lui Trace îi plăcea să pară lipsit de suflet, dar ea știa că nu era așa pe dinăuntru – unde conta. Oh, probabil că avea să facă scandal, să scoată abur și să bolborosească niște amenințări față de Ron sau față de Jim. Dar n-avea s-o concedieze.

În afară de asta, nu avusese de ales, trebuise să ia măsura aceea drastică. Claire puse paharul pe masă, închise ochii și răsuflă cu greutate. Nu-și putea lua gândul de la el… nu putea să nu-l dorească. Oricât de mult încerca, amintirea lui nu vroia

să dispară. Intensitatea din ochii lui… zâmbetul pe jumătate care înflorea pe buzele lui în rarele ocazii când își pemitea să zâmbească. Închise ochii și-și aminti din nou senzația brațelor lui puternice în jurul ei, sunetul răgușit al vocii lui. Mirosul masculin, de argilă, care-i aparținea numai lui.

Claire oftă din nou.

Nu aveau cu adevărat nimic în comun, în afara unei intense atracții fizice. Trace nu avea nici un fel de respect pentru munca ei și credea că în afară de a lui, nu exista nimic altceva. Lui Claire îi plăceau la nebunie petrecerile și călătoriile, să descopere locuri și lucruri noi. El ura să socializeze și abia dacă ieșea din casă. El era un izolat, așa cum ea era volubilă.

Chiar dacă și-ar fi dorit o relație cu ea – ceea ce nu era adevărat – n-ar fi funcționat niciodată.

Niciodată.

Claire scutură din cap. Oare cum de i se întâmplase așa ceva? Cum putea să simtă în felul acela pentru bărbatul care acum două săptămâni îi întorsese pe dos viața profesională? Un bărbat suficient de arogant încât să cumpere un post de televiziune doar ca să-și demonstreze punctul de vedere.

Trace Walker era doar un alt paragraf în istoria muzicii country, cunoscut de toți cei care aveau legătură cu acea arie de activitate. Ca majoritatea femeilor de vârsta ei, Claire știa câte ceva despre el, chiar dinainte să facă reportajul. Își amintea chiar că la șaisprezece ani îl considera grozav. Ei bine, poate puțin mai mult decât grozav. Dar aceasta era o poveste veche.

Până cu o lună în urmă, Trace Walker nu fusese mai mult decât unul dintre numele de pe lista cu posibilități pentru serialul ei „Stele căzătoare“. Singurul factor de influență între numele lui și ale altor câțiva fusese o amintire vagă a unor ochi îngrozitor de albaștri și a unui păr negru ca abanosul și faptul că pulsul i se accelerase puțin.

Cum de lucrurile se schimbaseră atât de repede? Cum pătrunsese Trace Walker atât de adânc în inima ei? Și fără voia ei, pe deasupra. De ce îi păsa, dincolo de elementara compasiune umană, de bărbatul acesta?

De ce îl dorea atât de mult?

Cariera ei era aproape de apogeu – nu avea nevoie de genul acesta de complicații. Trebuia să înțeleagă odată că Trace n-o vroia. Nu spusese el asta?

Trei bătăi scurte în ușă o speriară pe Claire, trezind-o din tulburătoarea ei reverie. Se ridică și picioarele începură să-i tremure. Cele trei pahare de vin, băute unul după altul, pe nerăsuflate, i se urcaseră direct la cap. Se liniști, își aranjă în fugă părul cu mâna, apoi se îndreptă spre ușă, în timp ce se auzi o altă bătaie.

– Imediat!

Claire se opri în fața ușii și încercă să se calmeze. Se ridică pe vârfuri și se uită pe vizor. Trace. La naiba! Și arăta furios la culme. Se strânse toată. Iar ea arăta ca naiba!

Venindu-și instantaneu în fire, Claire își umezi buzele care i se uscaseră din senin. Își imaginase că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să dea ochii cu el. Doar că sperase ca momentul acela să vină mai târziu.

Claire sări în lături când ușa se zgudui sub bătăile lui. După ce inspiră adânc, Claire scoase lanțul de siguranță, descuie ușa și o deschise.

– Bună seara, domnule Walker. Afișă un zâmbet.

– Trebuie să discutăm. Trecu pe lângă ea asemenea unei vijelii și se opri în mijlocul sufrageriei.

– De ce nu intrați? spuse ea în treacăt, închizând ușa. Apoi își încrucișă brațele și se îndreptă spre masa pentru cafea. Își turnă încă un pahar de vin. Doriți ceva de băut, domnule Walker?

– Nu.

Ignorând dispoziția lui proastă, Claire ridică paharul și luă o înghițitură serioasă. Își linse vinul de pe buze și apoi îl privi în ochi.

– Ce doriți?

El se uită la cutia de pe masă.

– Am găsit scrisoarea dumneavoastră de demisie, spuse cu vocea aceea joasă, decepționant de calmă. Ochii lui albaștri scoteau flăcări, iar poziția lui rigidă trăda tensiunea în care era, în ciuda tonului său.

Claire bău tot vinul și apoi puse paharul pe masă.

– Așa este. Refuz să particip în continuare la șarada asta ridicolă, adăugă ea, simțindu-se curajoasă datorită vinului.

Trace ridică sceptic o sprânceană și-și înclină frumosul cap.

– Ultima dată când am verificat contractul dumneavoastră, eu eram cel care lua deciziile.

Cum furia îi întunecase deja judecata, Claire se apropie de el și privi fix în ochii lui aroganți.

– Nu sunteți proprietarul meu, domnule Walker. Nu mă puteți obliga la nimic. Singurul lucru pe care aveți puterea să-l faceți este să mă concediați de la „Pulsul orașului Nasheville“

Trace făcu un pas înainte, provocând-o.

– Vreți să fac asta?

– Știți foarte bine că nu.

Ceva în expresia lui se schimbă, dar Claire nu putu identifica prea bine emoția care-l stăpânea acum. Veni chiar și mai aproape și fălcile i se încordară.

– Tu ai început, și acum vrei să lași totul baltă.

Claire clipi, speriată de cuvintele lui. Pe măsură ce el se apropia, inima ei bătea din ce în ce mai tare.

Între vin și ispititorul lui miros, Claire se simți ca lovită de fulger, neputând să mai raționeze.

– Cred că ar trebui să pleci acum. Nu cred că avem ce să mai discutăm, spuse ea fără să respire.

– Bine, deci nu vom discuta. Trace o trase cu putere în brațele lui. Înainte ca ea să poată protesta, îi acoperi gura cu un sărut.

Din clipa aceea, orice altceva încetă să mai existe. Claire se topi în brațele lui, cufundându-se din ce în ce mai adânc în senzațiile amețitoare ale sărutului său. Gura lui puternică și înfometată devenea din ce în ce mai blândă, pe măsură ce intensitatea dorinței lui creștea. Disperarea cu care o strângea în brațe și tensiunea care vibra în tot corpul lui erau suficiente dovezi pentru Claire.

Brațele ei erau încolăcite în jurul gâtului lui, iar degetele-i alergau prin părul des și mătăsos. Cum își dorise asta! Câtă nevoie avusese!

Din prima clipă în care intrase în apartamentul ei, Claire se abținuse cu greu să nu-l atingă. Arăta atât de bine. Blugi negri, care pe coapse îi veneau ca o a doua piele. Și un tricou sport gri, mulat pe fiecare curbă a torsului lui frumos sculptat. Pe frunte îi căzuse o șuviță rebelă de păr negru, implorând-o pe Claire s-o aranjeze. Numai ochii lui emanau suficientă căldură încât să ardă din temelii orice zid care, în viziunea ei, îi despărțise vreodată.

– Claire, murmură el, dându-se înapoi și privind-o în ochi. Furtuna albastră din ochii lui distruse și ultima ei rămășiță de autocontrol. Dacă nu vrei să facem asta, spune-mi să mă opresc acum – înainte de a fi prea târziu. Pe fața lui străfulgerară o clipă umbre de ezitare și de îndoială.

– Nu te opri, Trace, șopti ea și se întinse să-l sărute din nou.

Fusese tot ce avusese nevoie să audă.

O sărută profund, apoi și mai profund, încă. Înlăuntrul ei ardea o dorință fierbinte și de nestăpânit. Mâinile lui păreau să

alerge peste tot, în același timp, atât de sigure și de înfometate. Cuprinzându-i sânii, mângâindu-i spatele. Trace îi ridică șoldurile înspre el, apoi îi dădu drumul. O ridică, apoi îi dădu drumul, legănându-se iar și iar, până când Claire crezu că-și pierde mințile de dorință. Fiecare mișcare lentă și ușoară îi provoca mii de senzații care duceau spre o explozie simultană.

El mimă mișcarea cu limba. Atingând, tachinând, simțind. Și apoi îi ridică mai sus șoldurile, presându-le mai hotărât de dovada propriei dorințe. Claire gemu cu o plăcere intensificată și-și încleștă picioarele în jurul mijlocului lui. Se lipi și mai strâns de el. Trace îi răspunse cu un geamăt care-i răsună în gură.

– Unde este dormitorul? întrebă el, respirând rapid și inegal, devorând-o din priviri.

– Pe acolo, spuse Claire pe nerăsuflate, gesticulând spre hol. Pe dreapta. Se strânse în brațele lui și el o sărută ușor pe gât, acolo unde ea simțea cum îi bate pulsul. Grăbește-te, Trace, îl imploră ea.

Privirea lui albastră o întâlni pe a ei și-i zâmbi. Unul din acele zâmbete incredibil de sexy care făceau ca totul în jurul ei să se învârtească. Brațele lui puternice o țineau bine, purtând-o spre ușa dormitorului.

În pragul ușii, se opri.

Chiar și în lumina aceea difuză, Claire putea distinge în ochii lui ezitarea.

– Ești sigură, Claire? Vocea lui venea, groasă și răgușită, din piept. Nu-ți pot oferi nimic altceva, în afară de seara asta. Nu-ți pot da viitorul pe care sunt sigur că ți-l dorești.

Însă corpul lui spunea cu totul altceva. Claire putea simți disperarea cu care o dorea. Brațele lui, deși puternice și sigure în jurul ei, tremurau ușor din cauza nevoii incontrolabile. Inima

bătea să-i spargă pieptul și gura lui șovăia, așteptând, urlând s-o întâlnească pe a ei. Genul acela de foame nu avea să fie potolită niciodată cu o singură noapte de pasiune.

Trace stătea neclintit, ca o stâncă, așteptând răbdător decizia ei. Dorința lui Claire țipa prin vene, avertismentul lui nefăcând altceva decât să-i acutizeze nevoia.

Cum îl dorea!

Și nu era vorba doar de fabulosul lui corp. Dorea mintea, inima, sufletul lui. Claire vroia să-l audă rostindu-i numele. Vroia s-o privească tot restul vieții în felul acela atât de tandru în care o făcea acum.

Claire își ridică bărbia și-i sărută gura. Mai întâi ușor, abia atingându-i buzele. Dar când trupul lui se contractă în răspuns, îi cuprinse cu mâinile fața și-l sărută ca și cum n-ar mai fi existat o altă zi. Ca și cum era pentru ultima oară în brațele lui Trace Walker. Claire sorbi deliciosul lui gust. Inspiră adânc, îmbătându-și simțurile cu esența lui, cu parfumul minunat de masculin care-i aparținea numai lui.

– O să iau asta ca pe un „da“, șopti el fără să-și dezlipească buzele de ale ei. Spunând asta, făcu și ultimii pași care mai rămăseseră până la patul lui Claire.

Picioarele lui Claire alunecară ușor printre coapsele lui, până atinseră podeaua. Își desprinse buzele de ale lui, savurându-i încă gustul. Când văzu felul în care ochii lui tânjeau după ea, simți cum durerea i se amplifică pe dinăuntru.

Trace își scoase ghetele și le aruncă într-un colț, iar Claire își azvârli papucii.

Mâinile lui tremurânde de nerăbdare începură să-i descheie nasturii de la bluză, dar Claire îl opri. Îi apăsă cu un deget buzele, împiedicându-l să protesteze. Cu mișcări foarte lente, descheie cei doi nasturi ai tricoului lui. Încet, îl ajută să-l tragă

peste cap și să-l scoată, expunând mușchii bine conturați ai pieptului său lat. Dumnezeule, cum visase momentul acela în fiecare noapte, de la Dallas!

Claire înghiți în sec, apoi îl atinse. Camera părea să se rotească și o fierbințeală alerga nebunește prin fiecare colț al trupului ei. Mâinile îi alunecară peste pielea lui netedă și bronzată, degetele îi cercetară părul negru și mătăsos de pe piept. Trace inspiră scurt, iar Claire îi gustă unul dintre pectorali. Gustul lui îi explodă în gură și dintr-o dată simți că nu se putea sătura de el. Claire simți dorința copleșitoare de a-l săruta pretutindeni.

Brațele lui o înconjurară, dar ea îl îndepărtă din nou.

– Claire, gemu el.

Cu un sărut scurt, Claire îl făcu să tacă, apoi se dădu înapoi și-l studie îndelung.

Era pur și simplu perfect.

Se mută în spatele lui și-l sărută ușor pe umăr, în timp ce-i mângâie cu degetele spatele puternic. Trace tremură când ea ajunse în dreptul taliei și începu să-i scoată blugii. Mai întâi dispăru cureaua, apoi, pe măsură ce-l deschidea, se auzi sunetul metalic al fermoarului. Claire își strecură mâinile înăuntru.

Tarce se cutremură.

– Mă ucizi, șuieră el.

Claire zâmbi, simțindu-se mai puternică pentru că atingerea ei îl făcea pe uriașul acela să tremure. Niciodată nu se mai aventurase în felul acela. Poate că vinul era de vină… sau poate bărbatul. Îi trase blugii și boxerii peste șolduri, în josul picioarelor, și-i scoase de tot. Orice o conducea, vroia mai mult.

Claire îl copleși cu sărutări, întorcându-se de-a lungul picioarelor, apoi al posteriorului lui ferm și în cele din urmă al

spatelui lui puternic. Brațele lui atârnau în lături, cu pumnii încleștați. Când veni din nou în fața lui și ochii lui se deschiseră, Claire crezu că moare pe loc.

Gura i se uscă și inima îi stătu în loc, pe măsură ce privirea ei părăsi ochii lui, călătorind peste magnificul lui nud.

– Trebuie să te ating, Claire, șopti el cu o voce aspră. Acum.

Dacă ar fi știut cât de mult își dorea și ea s-o atingă! Nevoia aproape că-i împiedica reflexul natural de a respira. Trace se întinse înspre ea, însă Claire făcu un pas înapoi. Zâmbi cu șiretenie și apoi începu încet să-și descheie bluza.

Încet, foarte încet.

El îi urmărea fiecare mișcare. Bluza din mătase albastră alunecă pe podea ca un nor. Își scoase blugii. Trace trase aer în piept și apoi înghiți în sec, măsurând-o din priviri.

Veni rândul sutienului din dantelă de culoarea pielii… apoi al bikinilor cu croială franțuzească.

Claire își duse mâinile în păr, desfăcându-l și lăsându-l să-i cadă peste umeri. Șuvițele lungi de păr șoptiră deasupra pielii ei, gâdilându-i sânii.

Privirile lor se întâlniră și Claire știu că nu mai putea aștepta. Fiecare parte care o făcea să fie femeie tânjea să fie stăpânită de bărbatul care-i stătea în față. Niciodată gândul de a face dragoste cu un bărbat nu i se păruse atât de natural și de potrivit ca acum… cu Trace.

În momentul acela, înainte ca el s-o fi atins, Claire știu în adâncul inimii că el era acela.

Singurul.

Claire luă mâinile lui Trace în ale ei și le apăsă pe sâni. Deși era evident cât de greu se putea controla, atingerea lui era blândă… nepripită. Claire tremură la tandrețea lui și la expresia lui uimită și plină de respect.

Trace se apropie. Îi cuprinse fața și-o sărută cu atâta tandrețe încât o podidiră lacrimile. Când se priviră din nou, inima lui Claire se frânse. Ezitarea lui revenise, mai puternică decât oricând.

– Ești atât de frumoasă, șopti el și în ochii lui străbătu, o secundă, o urmă de durere.

Înainte ca ea să reușească un răspuns sau chiar să încerce să înțeleagă, Trace o luă în brațe și-o așeză cu blândețe pe pat. O sărută ușor pe frunte și-o lăsă acolo. O cuprinse teama, apoi realiză că nu se îndepărtase prea mult. Stătea cu spatele la ea, așa că nu putea vedea exact ce făcea, dar când auzi sunetul firav al foliei rupându-se, știu. Nu se gândise nici măcar o secundă la protecție. Grija lui îi umplu inima.

Oare cum avea să învețe să trăiască fără el, când totul se va termina? Și avea să se termine. Indiferent cât de puternice erau sentimentele lui pentru ea, Trace Walker îi spusese că nu-i putea oferi un viitor. El nu vroia ceva permanent… nu vroia să fie legat. Fără complicații… fără legături. Nu vroia decât noaptea aceea.

Claire simți cum patul se lasă sub greutatea lui și-și reținu lacrimile. Trace îi zâmbi înainte să sărute buzele ei tremurânde. Cu nesfârșită răbdare, o iubi cu gura și cu mâinile lui. Nu lăsă nici o parte a ei nesărutată, neatinsă. Fără cuvinte, îi spusese iar și iar cât de mult o dorea… cât de frumoasă era… cât de perfectă.

Și Claire uită că, la fel ca și el, promisiunile lui aveau să dispară în dimineața ce urma.

Trace își strecură mâna între coapsele ei. Încetul cu încetul, flăcările creșteau din ce în ce mai viguroase. Gura lui acoperi mai întâi un sân, apoi pe celălalt… gustând, dezmierdând, copleșind. Inima lui Claire zvâcnea, pulsându-i dorința topită în vene.

– Trace, tânji ea. Claire îl trase mai aproape de ea, vrând să-i simtă greutatea asupra ei… vrând să-l simtă înăuntrul ei.

Trace se cuibări între coapsele ei, iar Claire își strânse instinctiv picioarele în jurul lui, grăbindu-l să vină mai aproape și arcuindu-se să-l întâlnească.

Acum… acum, îl vroia acum.

Trace o ținu de mâini și-i atinse buzele cu ale lui. Fără să înceteze s-o privească în ochi, Trace se avântă în ea… centimetru cu centimetru, bătaie a inimii cu bătaie a inimii. Mătase, oțel și căldură topindu-se, împletindu-se într-o senzație unică. În cele in urmă, se abandonă total ei, sărutând-o cu o nevoie tulburătoare.

Rămaseră nemișcați un timp îndelungat, privindu-se în ochi… bucurându-se de sentimentul pur de a fi uniți. Și apoi, aproape imperceptibil prima dată, Trace începu să se miște.

Gustul buzelor lui și mirosul lor făcând dragoste o învăluiră pe Claire. Și apoi lumea din jurul ei și dinlăuntrul ei se împrăștie în scântei. Într-o armonie perfectă cu nevoia ei, Trace se năpusti mai puternic, mai repede. Claire răspunse mișcărilor lui nebunești. Era ca și cum nu ar fi putut ține pasul cu el… nu se putea mișca suficient de repede. Stele răsăriră în fața ochilor ei și noaptea deveni patru iulie sau ajunul Anului Nou, toate într-un singur foc de artificii. Ajunse pe culmile cele mai înalte ale plăcerii și se cutremură adânc, atingând în cele din urmă apogeul cu o eliberare zguduitoare.

Numele ei îi scăpă pe buze într-un geamăt chinuit, când, într-un exploziv atac final, Trace cedă propriei sale eliberări. Corpul lui puternic se odihni alături de al ei. O sărută pe păr, apoi pe obraz.

– Claire, șopti el. Dulce, dulce Claire. O sărută ușor, pe îndelete.

Claire îl ținea strâns în brațe, piele pe piele, lucioase datorită efortului depus. O străbătu un sentiment nemărginit de fericire și de întreg, răspunzând promisiunii de pe buzele lui. Niciodată în viața ei nu mai fusese iubită atât de complet, atât de dulce.

Dar nu aveau nici un viitor împreună, își aminti ea. I se strânse inima. Indiferent cât de minunat fusese să facă dragoste unul cu celălalt, pentru Trace nu fusese decât temporar.

Cuvintele lui tandre și atingerile lui blânde nu făcură decât să adâncească rana din sufletul lui Claire.

***

Trace privea cum Claire doarme. Șuvițe dese de culoarea alunei mângâiau pielea ei de culoarea laptelui. Pielea al cărei gust îl mai putea simți încă. Făcuse cunoștință cu fiecare depresiune și cu fiecare înălțime a trupului ei suplu. Un oftat de-abia schițat, care să străbată buzele ei rozalii, în formă de fundiță, ar fi fost suficient de provocator pentru ca s-o trezească, dorind-o din nou.

Dar Trace nu putea suporta s-o scoale din somn. Arăta atât de liniștită, atât de vulnerabilă. După ce făcuseră dragoste, Claire fusese extrem de tăcută.

Deși să facă dragoste cu ea fusese mai uimitor decât orice experimentase înainte, acum se simțea trist. Și asta se datora, în parte, faptului că-și pierduse o bucată mare din inima lui speriată și rănită.

Ceva ce jurase să nu mai facă niciodată.

Trace răsuflă obosit și Claire se răsuci, liniștindu-se apoi. Dormea ca un copil în brațele lui. Trace considera că seara aceea îl costase. Nu era cu putință să simtă nimic din toate astea. Refuza să conștientizeze emoția etichetând-o. Ar fi o greșeală

serioasă. Una care l-ar costa scump. Chiar și seara aceea îl costase mult mai mult decât își permitea. Numai dacă i-ar fi spus să se oprească, așa cum îi ceruse el.

Dar ea n-o făcuse.

Fusese scandalizat când descoperise că ea îi provocase lumea. Nimeni nu-l lăsa baltă. El spunea când se punea punctul. Dar fiecare grăunte de furie se transformase în dorință, după doar câteva secunde de când intrase în apartamentul ei. Trace încercase cu disperare să găsească un motiv bun pentru care să nu facă dragoste cu Claire – orice argument plauzibil ca să pună capăt înainte de a fi prea târziu. Dar mintea lui fusese incapabilă să funcționeze, acaparată doar de dorința de a ține în brațe acea femeie delicată și receptivă.

Acum, milioane de motive îi zburau prin minte, ca o explozie de informații. O făcuse. Depășise limita. Făcuse dragoste cu o femeie care însemna mult prea mult pentru el și care reprezenta tot ceea ce încercase din răsputeri să evite, și acum trebuia să suporte consecințele.

Și cu siguranță că aveau să fie consecințe.

Se putea ca Trace pur și simplu să nu fie capabil să treacă peste pierderea aceea. Și evident că avea să piardă. Nu putea controla acea…

Și Claire. Se uită la chipul dulce care se odihnea la pieptul lui. Atât de plin de viață și de speranță în viitor. Ea își dorea o carieră, avea speranțe mari pentru viitor. El nu putea decât s-o tragă înapoi și ea avea să termine urându-l… la fel ca Annette. Trace n-o putea lăsa pe Claire să-l iubească. Nu merita dragostea ei. Avea cu el un bagaj emoțional mult prea mare. Viața lui era prea distrusă ca să mai poată implica pe altcineva în ea… mai ales pe Claire. Se împăcase deja cu ideea că avea să fie singur tot restul vieții. Subiectul era încheiat.

Nimeni nu putea schimba asta. Nici măcar femeia care tocmai îl întorsese cu susul în jos și care reușise să topească inima lui de gheață.

Trace asculta respirația lentă și ritmică a lui Claire, dorindu-și să rămână. Trebuia să plece. Dimineața, avea să aștepte cuvinte pe care el nu i le putea spune. Promisiuni pe care nu le putea face.

Trebuia să plece.

Trace coborî cu grijă din pat, punându-i blând capul pe pernă. Avea să-i fie mai bine fără el. Mult mai bine.

Îmbrăcă blugii și tricoul, apoi se încălță. Se deplasă repede spre ușă. Se opri să privească încă o dată înapoi la Claire. După seara aceea, n-avea s-o mai vadă niciodată.

Niciodată.

Pentru prima dată în aproape zece ani, ar fi dat orice ca situația lui să fi fost diferită. Să fi fost capabil să stabilească o legătură și să rămână cu o persoană. Cu Claire.

Trace își reprimă regretul. Nu putea – nu vroia – să accepte ceva ce în cele din urmă l-ar fi costat mai mult decât ar fi putut suporta să piardă.

Când Trace se apropie de sufragerie, observă o veioză de birou aprinsă într-o încăpere care presupusese că era un alt dormitor. Împinse ușa și descoperi biroul de acasă al lui Claire. Aprinse lumina ca să poată vedea mai bine numeroasele fotografii înrămate de pe peretele din față.

Trace zâmbi privind fiecare fotografie. Toată lumea o iubea pe Claire Carson. Inima lui se frânse, singură și tristă. În curând, avea să fie renumită. O altă Katie Couric. Avea să-l uite pe Trace Walker.

Premii și diplome erau aliniate pe alt perete. Femeia fusese implicată într-o mulțime de cauze, de la întrajutorarea

oamenilor străzii și până la apărarea drepturilor copiilor. Trace clătină din cap la impresionantul număr de comitete și campanii pe care le sprijinise ca membru de frunte, în ultimii trei ani.

Claire muncea din greu și se dăruia pe de-a-ntregul. Era o femeie cu picioarele pe pământ. Lumina reflectoarelor nu i se urcase la cap, așa cum crezuse el la început. Din punctul acela de vedere, nu semăna în nici un fel cu Annette. Pe ea n-o conduceau ambiția și egoismul, așa cum se întâmplase cu soția lui. Nimeni nu făcea atâtea lucruri ca să-i ajute pe cei mai puțin norocoși, fără să aibă o inimă imensă.

Iar lui Claire îi plăcea la nebunie să fie înconjurată de oameni. Trace n-ar fi putut niciodată să trăiască în felul acela.

Și Claire n-ar fi renunțat niciodată la viața aceea.

Nu pentru el… pentru nimeni.

Privirea îi căzu pe biroul ei și pe ramele din alamă și din argint care ocupau un colț. Trace ridică o fotografie în care Claire era cu o fetiță. Nepoata, crezu el.

Potrivit dosarului pe care-l avea despre ea, Claire avea un frate care era căsătorit și avea o fiică. Trace studie îndelung fotografia înrămată în argint. Expresia plină de dragoste de pe fața lui Claire îi frânse inima. Arăta atât de natural cu un copil în brațe.

Trace se uită și la celelalte fotografii de pe birou. Nepoata, tatăl și mama ei, presupuse el. Fratele lui Claire semăna foarte mult cu ea, poate cu doi ani mai mare. Același păr de culoarea alunei și aceiași ochi aurii. Fetița își ținea brațele în jurul gâtului tăticului ei, obrajii ei erau lipiți de ai lui.

„Cât de minunat trebuie să fie sentimentul ăsta“, se gândi Trace, atingând figurile zâmbitoare din fotografie, „de a-ți ține în brațe propriul copil. O parte din tine.“ El n-avea să cunoască niciodată sentimentul acela.

Niciodată.

– E frumoasă, nu-i așa?

Speriat, Trace ridică privirea și-o văzu pe Claire uitându-se la el din pragul ușii. Halatul din mătase galbenă pe care și-l pusese mai degrabă îi accentua, decât îi acoperea formele. Trace trebuia să fi plecat când avusese șansa.

– Este foarte frumoasă, spuse el, privind-o în ochi. Și tu ești.

Buzele ei se ridicară într-un zâmbet timid. „Nu te apropia, Claire!“, se rugă el. Dar ea o făcu și inima lui tresări.

Claire traversă camera și luă fotografia din mâinile lui. Trase trase adânc aer în piept. Își încleștă fălcile, oprind geamătul ce stătea să-i scape.

– Numele ei este Shelby. În toamna asta va fi în clasa întâi.

– Seamănă cu tine, spuse Trace, încercând din răsputeri să ignore parfumul care deja i se imprimase pentru totdeauna în memorie.

– Seamănă cu fratele meu, spuse ea și apoi îi zâmbi. Oamenii spun că el și cu mine putem trece drept gemeni.

Trace vru să se uite în altă parte, dar nu putu. Ceva în ochii ei îl atrăgea, îl stăpânea. Claire puse fotografia la loc, pe birou. Apoi îl cercetă cu o privire întrebătoare.

– Plecai?

Dezamăgirea din ochii ei aproape că-l răpuse. Încuviință din cap, știind că răspunsul lui avea să transforme dezamăgirea în durere.

– Am crezut că așa e cel mai bine.

– Presupun că nu ți-a trecut niciodată prin cap să iei în considerare ceea ce aș putea crede eu că este cel mai bine…

Trace se uită un moment în podea, înainte să răspundă.

– Nu are cum să funcționeze. Tu nu înțelegi.

– Fă-mă să înțeleg. Claire își strecură brațele în jurul taliei lui și-și culcă obrazul pe pieptul lui.

Trace închise ochii și lăsă ca vorbele ei să răsune înlăuntrul lui – să atingă o coardă pe care nu-i permisese nimănui, niciodată, s-o atingă. Întregul lui trup tânjea s-o aibă aproape, să nu-i dea drumul niciodată. S-o lase să-l iubească așa cum știa că vroia ea. Claire îi demonstrase cât de pregătită era să dăruiască. Dar el nu-i putea dărui niciodată suficient înapoi.

Cum o putea face să înțeleagă ceva ce nici el nu înțelegea pe deplin? Pur și simplu, nu mai putea dărui din nou în felul acela.

Și totuși, ea se agăța de el, hotărâtă să nu renunțe. Ducând o bătălie care era deja pierdută, Trace o îmbrățișă și-și sprijini bărbia în părul ei mătăsos. Trupul ei delicat îl completa pe al lui. Se potriveau perfect. Era tot ce-și dorea și tot ce nu putea avea.

Trace se gândi la toți acei ani de singurătate. La durerea aceea, la pierderea pe care o suferise. În cele câteva secunde care trecură până își dădu voie să vorbească, își aminti fiecare detaliu oribil.

– Nu pot fi ceea ce vrei să fiu, Claire. Trebuie să înțelegi asta. O privi în ochi. Nu vreau să te rănesc.

– Atunci, n-o face, spuse ea simplu, apoi se ridică pe vârfuri și-l sărută.

Trace încercă să reziste. Căută durerea… încercă să găsească cea mai urâtă amintire, dar toate gândurile se risipiră în clipa în care mâna ei alunecă sub tricoul lui și-i atinse pielea. Toată voința din lume nu l-ar fi ajutat în fața unei nevoi atât de sfâșietoare.

Și apoi Claire îi ceru singurul lucru pe care el nu i-l putea nega.

– Rămâi cu mine în noaptea mea, Trace. Te rog.

Era pierdut.

Aruncară hainele pe care Trace le îmbrăcase cu atâta grijă cu un minut mai devreme, lăsând o cărare dintr-un capăt în celălalt

al holului. Până când ajunseră în patul lui Claire, singurul lucru care mai stătea între ei era halatul ei de mătase. Trace desfăcu rapid cordonul și halatul căzu la picioarele lor.

Dumnezeule, era atât de frumoasă!

Parfumul de iasomie care se răspândea din spatele urechilor ei și de la baza gâtului îl vrăjea. Senzația atingerii pielii ei îi tăia respirația. Cum de trăise ultimii zece ani fără să cunoască o astfel de dorință, de nevoie?! O astfel de împlinire?

Fiecare atingere, fiecare sărut îl cufundau din ce în ce mai adânc într-un vârtej de emoții cum nu mai experimentase niciodată. Sentimente pe care nu le putea defini. Nici nu vroia.

Ea îl atinse, îl strânse cu putere.

Avea atâta nevoie de ea.

Căzură împreună pe pat; brațele ei îl înconjurau, buzele ei îi torturau trupul. Cuvintele ei febrile îi cereau mai mult. Și el intenționa să i se dăruiască fără rețineri.

La următoarea bătaie a inimii, Trace se aruncă pe de-a-ntregul în focul căruia nu-i mai putea rezista.

Claire întâmpină fierbinte setea lui. Îi strigă numele, gemând și grăbindu-l spre călătoria frenetică. Cu respirația tăiată și pe jumătate înnebunit de dorință, Trace o duse acolo unde ea vroia să meargă. Se gândi în treacăt la protecție, dar acum era deja prea târziu – nu se mai putea opri.

Setea ei crescândă îl aducea din ce în ce mai aproape de limită. Gemetele ei ușoare de plăcere și felul în care corpul ei se încorda în jurul lui îl aduseră în culmea extazului.

În momentul acela, când atinse ultimul prag al satisfacției fizice, Trace știu că era pierdut. Soarele, luna și toate stelele căzură în jurul lui, însă toate păliră în comparație cu femeia din brațele lui…

Capitolul 7

Când Claire se trezi, se iveau deja zorii. Pe fereastra dinspre est a dormitorului ei se zăreau tonuri calde de roșu și roz. Raze de lumină și umbre se întindeau peste așternuturile care-i înveleau.

Claire zâmbi, uitându-se la bărbatul care dormea alături de ea. O ținea strâns, posesiv, în brațe. Forța îmbrățișării lui îi dădea o stare de bine. Amintiri ale momentelor în care făcuseră dragoste îi încălziră inima și-i stârniră din nou dorința pentru el.

Cum de se avântase atât de repede?

Se îndrăgostise de Trace Walker până peste cap. Ca să spună adevărul, probabil că întotdeauna fusese puțin îndrăgostită de Trace – ca orice adolescentă din America, în urmă cu un deceniu. Atunci, atinsese ceva înlăuntrul ei… iar acum era stăpânul inimii ei.

Claire oftă. N-ar fi chiar atât de rău dacă ar iubi-o și el. Deși Claire știa că avea sentimente puternice pentru ea, nu erau de același fel cu ceea ce simțea ea.

Se depărtă de Trace și se dădu jos din pat. Scoase un sunet de-abia auzit și strânse perna la piept, continuând să doarmă

liniștit. O podidiră lacrimile și inima i se strânse de durere văzând frumusețea lui simplă; somnul lui relaxat și lipsit de griji.

Claire îmbrăcă halatul și se îndreptă spre bucătărie. Îi prindea bine o cafea. Poate o ajuta să clarifice ceața care îi învăluise mintea.

Trebuia să gândească limpede când avea să-l înfrunte în dimineața aceea pe Trace. Pierdută în gândurile ei, Claire aproape căzu când se împiedică de un morman de haine care zăcea pe podea.

Hainele lui Trace. Amintiri vii ale nopții trecute se declanșară în mintea ei cu o intensitate zguduitoare. Claire ridică blugii și tricoul lui Trace și le duse în dormitor. Le așeză la capul patului și încercă să nu se uite la el, ieșind din nou din cameră. Nu fusese niciodată adepta sexului ocazional și nici nu era predispusă să se îndrăgostească de un bărbat după numai o întâlnire.

Întâlnire?

Practic, nici nu putea fi numită întâlnire. Apăruse la ușa ei ca să-i ceară explicații pentru demisia ei și…

Oh, Dumnezeule!

Claire oftă, îndreptându-și pașii spre bucătărie. Avea presimțirea că noaptea trecută se implicase până peste cap. Își simțea inima mult prea grea. Nu mai putea nici măcar să gândească, atunci când era în preajma lui Trace.

Din moment ce el nu dorea să înceapă o relație pe termen lung, Claire n-avea de gând să-l lase să-și dea seama că ea se îndrăgostise de el. Rapid și iremediabil. Avea să se comporte ca și cum totul era în ordine.

Î-N O-R-D-I-N-E. Așa avea s-o cheme în dimineața aceea. Își frământă mâinile de-a lungul brațelor, sperând să alunge fiorul brusc ce-i străbătu pielea.

Claire refuza să termine ca încă unul dintre numele de pe lista cuceririlor lui Trace. Dacă avea așa ceva. Era sigură că avea o mulțime de iubite. Probabil că Gabe ținea numărătoarea pentru el, în cine știe ce dosar de la litera „C“, pentru „cuceriri“.

Claire oftă din nou și se sprijini de tejgheaua bufetului, umplând carafa pentru cafea.

Oare chiar se gândise să aibă copiii lui Trace acea ultimă oară când făcuseră dragoste? La urma urmelor, de data aceea nu folosiseră protecție.

Claire se făcu mică. „Da“. Visase cum ar fi fost să aibă un copil – nu orice copil. Al lui Trace. Cu părul negru ca abanosul și cu ochi înfricoșător de albaștri. Claire sări când apa se revărsă în chiuvetă. Un copil. Nu putea…

Își opri gândurile nărăvașe. De data asta, depășise cu mult limitele realității – cu mult prea mult.

Claire turnă apa în rezervor și puse cafea în coș. Trebuia să înceteze. El nu vroia copii. N-o vroia nici măcar pe ea pentru mai mult decât ce-i dăduse seara trecută.

Urmări cum șuvoiul curge în carafa de sticlă și oftă din nou cu tristețe. Morris Tate avea s-o sune în următoarele zile să-i facă o propunere pe care îi era cu neputință s-o refuze. Poate că avea să fie necesar să se mute la – tremură – New York sau la Los Angeles. Trebuia să fie pregătită să facă schimbările care se impuneau în viața ei. Să graviteze în jurul unui bărbat care nu avea nici o intenție să se lege sentimental de o altă ființă nu făcea parte din planul ei. Și cu siguranță că noul contract cu rețeaua de televiziune nu avea să accepte o sarcină.

„De-ajuns!“, se pedepsi Claire. Își îndreptă ținuta și lovi cu pumnul în bufet. Avea să profite de timpul petrecut cu Trace și să spere că lucrurile aveau să meargă cum era mai bine. Asta era

tot ce putea să facă. Aveau vieți diferite, se îndreptau în direcții diferite. Nu-i putea cere să se schimbe, nici el nu-i putea pretinde asta.

Nu era așa?

Așa era.

Deliciosul miros de cafea proaspătă umplu bucătăria și primele raze aurii de soare pătrunseră pe fereastră, oprindu-se pe podeaua cu gresie albă.

Poate că până la urmă avea să fie o zi bună, hotârî Claire. Soarele strălucea, păsărelele zburdau din creangă în creangă, în bătrânul stejar din fața ferestrei ei de la bucătărie. „Viața merge înainte", își reaminti ea. Chiar dacă uneori lucrurile deveneau complicate. Și, desigur, după asta, inima ei nu avea să mai fie niciodată aceeași.

Claire își puse ceașca de cafea pe tejghea. Turnă în ea lichidul negru și fierbinte și apoi inspiră îndelung și adânc minunata lui mireasmă.

– Bună dimineața, se auzi din pragul ușii vocea joasă și atât de masculină a lui Trace. Ea se întoarse. Trace își trecu mâna prin păr și zâmbi – un zâmbet atât de frumos încât lui Claire îi tăie respirația. Intră în bucătărie desculț, purtând numai blugii. Mmm… cafeaua miroase grozav.

– Bună, spuse ea și-i zâmbi. Neagră sau cu zahăr și cu frișcă?

El își sprijini șoldul de bufet.

– Neagră. Ardoarea din ochii aceia albaștri o încălzi încă o dată, pe măsură ce privirea lui alunecă de-a lungul halatului ei, poposind o clipă asupra sânilor. Ai dormit bine?

– Foarte bine. Claire îi turnă cafea, apoi se întoarse spre el. Desigur, am fost extenuată. Zâmbi și-și trecu degetele peste pieptul lui. Își apăsă palmele pe abdomenul lui plat, după care

și le strecură în jurul taliei lui. Se ridică pe vârfuri și-i șopti la ureche: Mi-a plăcut să mă trezesc alături de dumneavoastră, domnule Walker.

Trace tremură când buzele ei îi atinseră lobul urechii. Mâinile lui mari alergară pe spatele ei, asprimea palmelor lui șoptind deasupra mătasei.

– Am putea s-o luăm de la capăt, murmură lângă tâmpla ei.

– Nu acum, șopti ea tachinându-l, însă hotărârea ei aproape se topi sub privirea lui intensă. Claire se desprinse din îmbrățișarea lui posesivă. În momentul acesta, mă mulțumesc să vorbim.

– Deci acum vrei să vorbim, spuse el cu un zâmbet malițios și sexy.

Claire trebui să-și forțeze privirea să rămână deasupra blugilor și la părul mătăsos care-i înconjura buricul, apoi se năpusti asupra locurilor pe care nu le putea vedea, dar pe care le cunoștea. Uitându-se în ochii lui, întrebă:

– Vrei să-mi povestești despre familia ta și… despre soția ta?

Claire văzu schimbarea bruscă de pe fața lui și contracția mușchilor lui, atunci când înghiți în sec.

– Despre soția mea?

Ea încuviință, observând cum lumina din ochii lui dispare.

– Te rog, Trace. Tu știi totul despre mine, adăugă încet când el ezită.

– Ce vrei să știi? Gura lui plină și senzuală se îngustă într-o linie fermă. Trăsăturile lui deveniră întunecate, sălbatice.

– Tot ce vrei să-mi spui, sugeră ea, părându-i deja rău că întrebase. Dar trebuia să știe… vroia cu disperare să înțeleagă ce îl mai apăsa încă, în legătură cu trecutul. O mai iubea încă pe Annette?

Trace rămase tăcut lungă vreme, iar Claire se întrebă dacă avea să-i mai răspundă. În cele din urmă vorbi, iar vocea lui păru să vină din alt loc și din alt timp.

– Părinții mei au murit într-un accident aviatic. Se îndreptau spre New York ca să mă vadă concertând la Madison Square Garden. Dar știai asta deja. Făcu o pauză și privirea lui se fixă exact în spatele umărului ei. Își doreau mai mult decât orice să am succes. Dar succesul meu i-a costat viața. După… după asta, am rămas singur – nu mi-a mai rămas decât Annette. Era asistenta impresarului meu și se ținuse după mine din prima clipă în care mă văzuse.

– N-a mai existat nimeni altcineva? se interesă cu blândețe, suportând cu greu durerea din vocea lui.

El clătină din cap, o singură mișcare abia schițată dintr-o parte în cealaltă, cu o expresie și mai întunecată, dacă era posibil.

– Nimeni.

– Și tu și Annette v-ați căsătorit.

– Da. Trace ridică din umeri. La început a fost bine. Eram tânăr, aveam douăzeci și unu de ani, nu cunoscusem altceva mai bun. Annette era înnebunită după bani și după putere. Nu-i păsa cu adevărat de mine, ci doar de ceea ce puteau cumpăra banii mei. Își masă cu forță tâmplele, deși degetele îi tremurau. Ne certam tot timpul. Era alcoolică și dependentă de droguri.

Închise o clipă ochii, ca și cum amintirile ar fi fost prea dureros de suportat. Între ei se lăsă o tăcere apăsătoare. Chipul lui frumos era împovărat de suferință, dezvăluind durerea care Claire știa că se ascundea undeva, adânc, în inima lui. Și în momentul acela suferi și ea, alături de el.

Când el deschise, în sfârșit, ochii, în ei se citi întreaga lui frustrare.

– Nimic din ceea ce făceam nu-i era pe plac. Ținea morțiș să aibă totul. Mă împingea să fac tot mai multe albume, mai multe concerte. Ea însăși încercase aproape totul, de la modeling și până la muzică…

– Îmi aduc aminte că am văzut poza ei, era foarte frumoasă, șopti Claire.

– Aparențele pot fi înșelătoare, spuse el aspru.

Claire acceptă în tăcere afirmația lui. Ceva în interiorul ei o împinse să pună următoarea întrebare.

– Au existat voci care au susținut că tu conduceai în noaptea în care a murit.

Privirea lui o tăie până la os.

– Annette era la volan.

Claire încuviință.

– N-am vrut să insinuez…

– Știu ce ai vrut. Un mușchi se contractă în falca lui încordată. Abia câștigasem premiul pentru Cel mai bun solist al anului și sărbătoriserăm amândoi puțin prea mult. Se îmbătase și luase încă una din obișnuitele ei doze de cocaină. Răsuflă. Și întotdeauna conducea prea repede.

– N-aveai cum s-o oprești, spuse cu blândețe Claire, încercând să ușureze sentimentul de vinovăție care se citea pe chipul lui.

– Niciodată nu fac nimic bine. Dacă aș fi făcut altfel lucrurile, atunci poate că… Expresia feței lui deveni dură. Nu ai nevoie să știi toate astea, spuse el cu severitate.

– Vreau să știu totul despre tine, nu se putu abține ea.

Trace făcu un pas înapoi, mărind spațiul dintre ei. Clătină din cap, cu ochii solemni și furioși.

– Lucrurile nu se vor schimba.

Claire recuperă pasul făcut de el, simțind cum frustrarea pune stăpânire pe ea, cu fiecare gură de aer pe care o lua.

– De ce? Stătea hotărâtă în fața lui, menținând apropierea de care el încercase cu disperare să scape. Pentru că i-ai pierdut pe toți cei de care ți-a păsat vreodată? Chiar și pe cei cărora nu le-a păsat cu adevărat de tine? Și pentru că, într-un fel, a fost vina ta?

Durerea vie, amărăciunea, furia pe care le văzu în acele momente în ochii lui o făcură să se simtă vulnerabilă din cauza regretelor. Trace tremura de forța cu care emoțiile explodaseră în inima lui. Instinctul îi spunea că-i atinsese cea mai sensibilă dintre coarde, dar asta nu-i dădea nici un fel de satisfacție, nu se simțea cu nimic mai confortabil.

– Da. O privi fix. Acum ești fericită?

Claire strânse din ochi și scutură din cap.

– Nu se poate să crezi asta. Când deschise ochii, văzu că privirea lui rămăsese la fel de fioroasă. Un războinic rănit, pregătit să lupte până la moarte pentru credința lui, bazată sau nu pe realitate.

– Asta cred, spus el pe un ton aproape periculos. Și ceea ce s-a întâmplat între noi noaptea trecută nu va schimba nimic.

– Poate nu pentru tine, ripostă Claire și ochii i se umplură de lacrimi. Dar pentru mine, schimbă totul. Și tu, Trace Walker, nu poți controla în nici un fel asta.

El înjură.

Claire se clătină, dar rămase în aceeași poziție, suficient de aproape încât să simtă căldura emanată de corpul lui… suficient de aproape încât el s-o simtă pe a ei.

– Nici trecutul nu poate fi schimbat.

– Știu, spuse el încet, prea încet. Furia mocnea în spatele reținerii lui de-abia controlate. O furie care-i răvășise deja sufletul și consumase mare parte din viața lui Trace Walker.

Claire își încrucișă brațele în fața pieptului și-l studie o clipă pe Trace. Lăsase ca toate astea să-l depărteze de restul lumii pentru un timp mult prea îndelungat.

Brațele lui veniră în jurul taliei ei și o strânse cu putere la piept.

– Hai să nu vorbim despre asta acum. Vocea și brațele lui pledau pentru mai mult decât înțelegere… iertare, poate.

– Dar, Trace, începu ea, lăsându-se pe spate și privindu-l în ochi. Nu-ți poți petrece tot restul vieții ținându-i la distanță pe cei din jurul tău. Își încleștă cu putere degetele în mâinile lui. Nu este cinstit nici față de tine, nici față de cei care țin la tine.

– N-am să mă mai pun niciodată în postura aceea, rosti el ferm. Nu pot.

– Așa că n-o să te mai îndrăgostești niciodată? Îi susținu cu răbdare privirea și simți cum buza de jos îi tremură.

– Nu. Îi atinse obrazul, simțind în treacăt mângâierea buclelor ei bogate. Și n-am să te las nici pe tine să depășești linia aceea cu mine.

Claire vru să țipe la el, dar se abținu. El vroia să-l ierte. Să-l ierte pentru iubirea pe care n-avea să i-o îngăduie niciodată. Își întoarse lacrimile și-și adună toată hotărârea de care era în stare.

– Înțeleg.

– Oare? O privi îngrijorat, sceptic, în ochi. Te rog, nu-mi cere ceva ce nu-ți pot da. Mușchiul acela din falca lui încordată se contractă furios. Asta – o sărută cu putere pe buze, lung și apăsat, apoi se retrase și o privi fix în ochi – e tot ce-ți pot oferi.

Claire se topi în brațele lui.

Simți cum nevoia îi umple fiecare părticică a trupului, culminând cu inima. Lui Claire nu-i păsa ce spuneau buzele lui, ci doar ceea ce corpul lui puternic șoptea corpului ei. O dorea cu disperare. Și ea îl dorea, cu aceeași disperare.

– Accept, șopti ea, atingându-și buzele de ale lui. Îl sărută cu toată foamea, cu toată dorința care se născuseră în ea. Continuă sărutul, atingând cu mâinile trupul lui musculos. Mai întâi pieptul, apoi brațele… își încrucișă degetele cu ale lui și-l strânse tare. Nerăbdătoare, îi mușcă buzele și el gemu, ceea ce spori plăcerea lui Claire.

– Claire. Îi rosti numele luându-i fața în mâini și se pierdură împreună în văpăia și în promisiunea privirilor lor grăitoare. Te doresc.

Claire simți cum o flacără îi străbate trupul, fierbinte și incontrolabilă. Își desfăcu halatul și strânse din umeri. Mătasea alunecă de pe umeri și căzu pe podea ca o apă strălucitoare. Vroia ca el s-o privească, vroia să vadă dorința explodând în ochii lui, așa cum făcuse și ea.

Cu răbdare, fără să se grăbească, Trace mângâie din priviri corpul ei gol. Acolo unde atingeau ochii lui, izbucneau fiori de căldură. Gâtul ei… sânii… buricul… apoi urmă același drum folosindu-și mâinile. Cuprinzând greutatea sânilor, prima dată unul, apoi celălalt. Dezmierdându-i. Degetele lui lungi alergau pe pielea ei, atingând, dăruind, amintindu-și.

Trace o sprijini de bufet și-și presă trupul de al ei. Claire simți efectul puternic pe care-l avea asupra lui. O sărută din nou, explorând, tentând-o.

Sărutul lui era lent, profund, flămând, erotic. Și când se retrase în cele din urmă, respira agitat; emoțiile lui erau inconfundabile. Însemna pentru el mai mult decât ar fi recunoscut vreodată, Claire știa asta cu siguranță. Se putea preface că nu-i păsa, dar nu era așa. Văzuse asta în ochii lui, o simțise în atingerea lui.

Cuvintele grele pe care tocmai și le spuseseră, dragostea pe care el n-avea să i-o ofere niciodată, toate încetară să existe.

Întregul univers al lui Claire continuă să se concentreze înlăuntrul ei, până când nu mai rămase nimic altceva în afara bărbatului din fața ei și a felului în care o făcea să se simtă.

– Oh, Dumnezeule, Trace, scânci ea. Mușchii ei feminini se contractară și apogeul amenințătă s-o copleșească. Se luptă cu fermoarul, având nevoie să-l simtă înăuntrul ei. Când reuși, aproape izbucni în plâns de atâta dorință.

Trace o ridică pe marginea bufetului și picioarele ei se încolăciră instinctiv în jurul lui, iar brațele îi încercuiră gâtul.

Și apoi o pătrunse.

Trace gemu… un sunet disperat, primar.

Valuri fierbinți de plăcere o cuprinseră, chiar înainte ca el să se miște. O explozie de lumină și de senzații izbucni în jurul ei, înăuntrul ei.

Trace rămase absolut nemișcat, așteptând, uitându-se la ea. Și când se mișcă, lumea se cutremură și se dizolvă, lăsând în urmă doar o dulce nepăsare și pe Trace. Violența rapidă, zguduitoare, a propriului lui răspuns îi lăsă pe amândoi tremurând. Atacă pentru ultima oară, apoi o strânse cu putere în brațe. Singurul sunet care tulbură tăcerea ce se lăsă apoi fu respirația lor accelerată și inegală.

Trace își lipi buzele de părul ei și Claire își ridică bărbia ca să-l guse încă o dată. În acea clipă efemeră până când buzele lor se întâlniră, Claire văzu tristețea, durerea și dorința din ochii lui albaștri. Apoi dispărură… imaginea de o secundă a bărbatului din spatele armurii.

***

Luni dimineață avea un sentiment plăcut să fie din nou în biroul ei din clădirea WCMB. Claire își petrecuse dimineața

citind corespondența de la fani și revizuind lista posibililor candidați pentru emisiunile viitoare. Trish se îngrijise deja de cercetări și de majoritatea drumurilor care trebuiseră făcute pentru emisiunea din vinerea aceea. Ron luase prânzul cu ea și sărbătoriseră eliberarea ei de „îndatoririle suplimentare". Trace își sunase avocatul în după-amiaza de duminică și-i dăduse instrucțiuni să modifice contractul lui Claire.

Cu toate treburile terminate și simțindu-se oarecum neliniștită, Claire privea pe fereastră la navetiștii de seară. Se uită la ceas. În zece minute avea să afle decizia finală în legătură cu oferta rețelei. Trebuia să fie emoționată. Muncise din greu pentru oportunitatea asta. În schimb, se simțea împietrită și goală pe dinăuntru. Își dăruise inima unui bărbat care n-avea s-o iubească niciodată, care nici într-un milion de ani nu avea să-și ia un angajament față de ea. Și dacă se muta la New York sau în California ca să-și urmeze cariera, nu făcea decât să confirme tot ce credea Trace despre ea.

Acea ambiție și cariera însemnau pentru ea mai mult decât el. Închise ochii și clătină încet din cap, dintr-o parte în alta. Chiar dacă ar fi refuzat o mie de oferte și ar fi rămas acolo, în Nashville, pentru tot restul vieții, Trace tot nu și-ar fi acordat șansa de a o iubi. O dorea, de asta nu se îndoia. Îi propusese chiar să se mute cu el. Și Claire era sigură că aceea fusese o concesie majoră din partea lui.

Claire nu se dădea în lături din fața compromisurilor. Doar că nu credea că putea accepta totul. Cum lăsase să se întâmple asta? Cu două săptămâni în urmă, știuse exact ce vroia de la viață. Acum, totul se schimbase, lucrurile se complicaseră. Indiferent ce făcea, cineva pierdea.

Lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel.

Claire își masă fruntea tensionată. Cu un oftat deznădăjduit, ieși din biroul ei și se îndreptă spre al lui Jim. După ce avea să audă oferta rețelei, avea să cântărească atent toate opțiunile și să ia o decizie.

Era singurul lucru pe care-l putea face.

– Bună, Claire. Jim îi zâmbi larg din spatele biroului, când intră pe ușă.

Ron se ridică din scaunul său și o sărută rapid pe obraz.

– Să nu mai încerci niciodată să mă convingi să comand mâncare mexicană, se plânse el, masându-și stomacul. Toată după-amiaza enchilada aceea m-a sâcâit.

Claire zâmbi.

– Așa-ți trebuie, dacă ai mâncat trei. Se așeză pe scaunul de lângă Ron. Deci, care este oferta finală? Își sprijini bărbia în palmă și așteptă cât putu de calmă ca Jim să înceapă.

– Te vor, Claire, îi spuse Jim. Dar nu vor „Pulsul orașului Nasheville".

Claire gemu, frustrată.

– Nu este corect, se plânse ea. Datorită aceastei emisiuni – și vouă, tuturor – am ajuns cine sunt. Meritați asta la fel de mult ca și mine, dacă nu chiar mai mult.

Jim își aruncă mâinile ca să oprească tirada în care știa că avea să se avânte Claire.

– Claire, ideea principală este că rețelei îi place formatul emisiunii. Dar nu vor s-o facă de aici și au propriii lor oameni pe care-i vor în posturile-cheie.

Claire scutură din cap.

– Nu voi face asta.

Jim scoase un sunet prin care își arătă dezaprobarea.

– Nu fi ridicolă!

– Claire. Ron, care până atunci fusese neobișnuit de tăcut, își schimbă poziția ca s-o poată înfrunta. „Pulsul orașului Nasheville“ va continua și noi ne vom descurca. Trebuie să faci asta. E marea ta șansă.

În ochii ei se iviră lacrimi. Era deja prea mult pentru ea.

– Cum să fac asta, fără voi?

El o bătu ușor pe mână și-i zâmbi cu afecțiune.

– Sunt sigur că NBC va avea cel puțin un producător măcar la fel de bun ca mine.

Claire scoase un sunet care aduse mai degrabă cu un suspin, decât cu un oftat.

– Nu văd cum.

Ron îi strânse mâna într-a lui.

– Ascultă-mă, Claire. O țintui cu privirea. Aici nu este nici o decizie de luat. Trebuie să accepți provocarea cea mare. Dacă n-o vei face, ai să regreți tot restul vieții.

– Are dreptate, adăugă Jim. Aici suntem ca în familie, Claire, și-ți dorim tot ce e mai bun. Du-te.

Claire își șterse lacrimile care-i udaseră genele.

– La ce locație s-au gândit?

Jim își privi biroul ordonat.

– Los Angeles.

Claire închise ochii în semn de regret. La New York ar fi fost mai bine, mai ușor.

– Cât timp am la dispoziție ca să iau o decizie?

– Aceștia sunt șefii cei mari, Claire, nu sunt obișnuiți să aștepte. Jim oftă, văzând privirea ei rugătoare. Ți-am făcut o programare cu impresarul despre care ți-am vorbit, pentru

mâine dimineață. Să fii pregătită să-i comunici decizia ta, în cazul în care îți va plăcea. El o să se ocupe de restul. Este cel mai bun om pe care-l cunosc din branșă. Poți avea încredere în el.

Claire își trecu degetele prin păr.

– Bine, spuse ea, chiar dacă nu era așa. Când se ridică să plece, capul îi vâjâia. Avea nevoie să fie singură o vreme ca să-și clarifice lucrurile. Acceptă cartea de programare pe care i-o dădu Jim.

– Mulțumesc, reuși ea să spună, cu toate că, în momentul acela, era foarte departe de a fi recunoscătoare.

Ron o însoți pe coridorul gol.

– Claire, nu s-a întâmplat nimic, nu?

Ea afișă un zâmbet pentru el.

– Nu, doar că sunt dezamăgită că „Pulsul orașului Nasheville“ nu va fi promovat pe plan național. Spera că răspunsul acela să-l satisfacă, fiind cu siguranță unul dintre motivele cele mai importate pentru care era tristă.

– Ești sigură că asta e tot?

Ar fi trebuit să-și dea seama. Ron o cunoștea mult prea bine.

– Sunt bine, Ron. Foarte bine.

Claire se întoarse și plecă înainte ca el să mai poată întreba altceva. Bine? Ce glumă! Nu era deloc bine.

Claire Carson nu avea să mai fie niciodată bine.

Capitolul 8

Trace o trase pe Claire mai aproape, bucurându-se de senzația pe care corpul ei cald și moale i-o dădea atunci când stătea cuibărită în brațele lui.

Soarele încă mai șovăia să apară de după vârfurile munților, dar trebuia să răsară în orice moment. El zâmbi când își aminti felul în care-l privise Claire când apăruse la ușa lui, seara trecută. Toată ziua nu auzise nimic de la ea. Crezuse că poate n-avea să mai vină înapoi. Că se hotărâse să nu fie împreună, în termenii impuși de el. Nu-i oferea nimic lui Claire și se așteptase ca ea să plece și să nu se mai întoarcă.

Dar ea o făcuse. Și alergase imediat în brațele lui… fără un cuvânt. În noaptea aceea făcuseră dragoste de două ori. Și de fiecare dată își pierduse în fața ei o altă parte a inimii. Ceva ce jurase să nu mai facă niciodată.

Nu putea schimba asta, dar se putea asigura ca ea să nu afle niciodată ceea ce simțea. Trace refuza să arate orice ar fi încurajat sentimentele ei. Nu i se potrivea să fie genul de bărbat pe care Claire îl merita, nici nu-i putea da ceea ce vroia: un angajament pentru totdeauna… copii. Cu siguranță că le merita

pe amândouă. Lucruri aflate la polul opus a ceea ce-și dorea el de la viață. Trace nu vroia genul acela de responsabilități. Nici măcar nu putea măsura durerea pe care i-ar provoca-o pierderea… Doamne ferește!… unui copil.

Trace închise ochii și alungă imaginile care i se arătau în minte. Nu avea nevoie de cineva în felul acesta. Cu cât era mai puțin legat de rasa umană, cu atât se simțea mai bine. Avea un singur obiectiv: munca. Și plănuia ca lucrurile să rămână în felul acela. N-avea să îngăduie niciodată să fie mai mult decât era în momentul acela. Pur și simplu plăcere fizică.

Trace atinse obrazul ei ca să-i simtă delicatețea. Era atât de frumoasă! I se tăia respirația chiar și privind-o, numai – chiar și după o noapte ca aceea care tocmai se încheiase, încă îi mai stârnea dorința. Zâmbi. Să facă dragoste nu fusese niciodată atât de special pentru el în trecut, cu toate că era o activitate cu care se ocupa zilnic. Nu experimentase niciodată o asemenea profunzime a emoțiilor, cum simțea atunci când Claire îl privea sau îl atingea, fie și în cel mai inocent fel.

Îl iubea din punct de vedere fizic așa cum n-o făcuse nimeni vreodată și asta îl speria al naibii. Nu vroia ca ea să se îndrăgostească de el. Dacă ar fi crezut, o secundă măcar, că ceea ce împărțeau mergea, pentru Claire, mai departe de nivelul pielii, n-ar mai fi atins-o niciodată. Dar nu era așa. Trace știa că nu era așa. Cu siguranță, și-ar fi dat seama dacă sentimentele ei ar fi depășit atracția fizică. Trace își plimbă degetul de-a lungul mandibulei ei. „Sigur, își spuse el, aș recunoaște ceva serios.“

Claire deschise ochii și dintr-o dată Trace se trezi pierdut în privirea ei caldă, de culoarea chihlimbarului.

– Bună dimineața, spuse ea cu o voce bogată, ușor răgușită din cauza somnului.

– Bună dimineața, domnișoară Carson, murmură Trace, apoi depuse un sărut pe pielea sensibilă de la baza gâtului ei și se simți din nou ispitit în mrejele ei.

– Ești rău, domnule Walker, spuse ea și vocea îi reveni, în timp ce el îi dezmierdă umărul delicios.

– Mă bucur că ai observat – Trace presără după fiecare cuvânt câte un sărut lent și provocator – pentru că am de gând să-mi iau o dimineață liberă, tocmai ca să-ți demonstrez cât de rău pot fi.

Claire gemu ușor când el se mută mai jos, în dreptul sânilor.

– Jur că ești o mașină, domnule Walker.

– Mi s-a spus și mult mai rău de atât. Trace îi sărută sânul, simțind din nou gustul ei dulce. Claire avea dreptate, nu se putea sătura de ea. Vroia mai mult. Și apoi, mai mult. Niciodată nu-și luase liber în timpul orelor de lucru pentru a face dragoste. Acum era pentru prima oară.

– Trace, icni ea. Trebuie să fac duș și să… Vocea ei se stinse și se îndulci de plăcere pe măsură ce el coborî în continuare. Ciugulind, mângâind și dezmierdând în drum spre buricul ei.

– La naiba, ce gust bun ai, murmură el și apoi se întoarse la celălalt sân. Atât de bun.

Febra se întețea înlăuntrul lui, sporită de bătăile nebunești ale inimii. Fiecare nerv, fiecare mușchi tresărea de dorință. Trace îi răspundea lui Claire la toate nivelurile cunoscute, conștiente și inconștiente. Ea se simțea fierbinte și moale și atât de cooperantă în brațele lui. Trace putea s-o ia iar și iar, și totuși să mai vrea. Să vrea să mai audă adorabilele sunete pe care ea le scotea atunci când se cufunda în ea. Să vrea în continuare felul în care părea să fie jumătatea de mult pierdută a corpului lui… felul atât de perfect în care se potriveau.

Mirosul ei îl înnebunea de dorință, iar sunetul vocii ei făcea ca pulsul să i se accelereze. Nimeni nu-l mai făcuse pe Trace să tânjească în felul acela.

Nimeni.

Trace rămase pe loc și în acel moment descoperi o întregire pe care n-o mai simțise niciodată. Claire… îl întregea.

– Trace, șopti ea, gura ei ridicându-se ca s-o poată întâlni pe a lui pentru un sărut atât de însetat.

Trace rezistă temerii care creștea în el și-și forță atenția la femeia din brațele lui. Își împleti degetele cu ale ei și-i ridică mâinile deasupra capului. O sărută prelung și apăsat, dăruindu-i atâta timp cât ea vru să ia. Îi putea oferi sex, dacă altceva nu.

Trebuia să fie suficient.

Și apoi, cu o mișcare rapidă și sălbatică, necontrolată, o făcu a lui.

Ea îl strânse cu putere. Ca o catifea moale și umedă împresurând oțelul fierbinte. Când începură să se miște împreună într-un ritm lent, lumina soarelui explodă prin fereastră, ca o replică. Raze aurii alergară pe podea, pe pat, pe trupurile lor goale. Mâini disperate, guri flămânde, care se căutau. Îndreptându-se spre dulcea eliberare.

Trace atinse culmea cu o forță brutală. Îi rosti numele, urmat imediat de ea.

– Claire, murmură el în părul ei mătăsos. Cum avea să trăiască vreodată fără ea?

***

– E atât de târziu! se agită cu voce tare Claire în dormitorul gol.

Dormitorul lui Trace.

Dar uită să se grăbească, privind încă o dată în jur. Un miros de piele și de lemn de santal umpleau aerul luxoasei încăperi. Tonuri bogate, profund pământii de nisip, mușchi și măr emanau căldură. Perne rotunde accentuau salteaua groasă care acoperea patul.

Claire lăsă ca degetele ei să traseze pe pernă conturul locului în care Trace își pusese capul noaptea trecută. Acesta era locul în care dormea și visa el. Claire se întrebă dacă visa vreodată la ea, așa cum făcea ea. Se încruntă când se gândi că se putea să nu fi fost singura femeie pe care o adusese în patul acela… nici ultima. Făcuse oare dragoste cu altă femeie în cel mai intim dintre sanctuarele lui? Cu aceeași pasiune cu care făcuse dragoste cu ea cu mai puțin de o oră în urmă?

Inima ei nu vroia să creadă asta. Văzuse în ochii lui cât de mult îi păsa. Trace se străduise din greu să ascundă ceea ce simțea, dar ochii îl trădaseră. Disperarea cu care făcuse dragoste cu ea îl trădase. Poate că n-avea să recunoască niciodată față de sine, dar Trace avea sentimente profunde pentru ea, și Claire o știa.

Însă asta nu schimba cu nimic lucrurile. Chiar el spuse asta. Claire se întoarse încet în uriașul lui dormitor și-și aminti fiecare atingere a lui. Nimic din ce ar fi putut spune sau face ea nu l-ar fi făcut să se răzgândească.

„Nu face asta, Claire," se pedepsi singură în șoaptă. Nu putea schimba omul… trebuia să se schimbe singur. În afară de asta, în momentul acela avea de luat propriile decizii.

Se uită în fugă la ceasul de alături și realiză că nu făcuse decât să piardă și mai mult timp. În și mai mare întârziere, se năpusti prin cameră, își luă geanta și apoi servieta. Avea doar o oră ca să ajungă la întâlnirea pe care Jim i-o aranjase cu impresarul. Cu toate că nu se simțea mai aproape de a lua o decizie acum, decât

fusese în momentul în care Jim îi spusese pentru prima oară oferta rețelei, știa că trebuia să facă asta. Poate că impresarul reușea s-o ajute să vadă lucrurile într-o lumină mai obiectivă.

De ce naiba trebuise să se întoarcă la Trace noaptea trecută? De ce avusese cu adevărat nevoie fusese să fie singură ca să poată gândi… însă acea parte din ea care avea prea puțin de-a face cu gânditul avusese încă mai multă nevoie de Trace.

Se simțea ca într-o coajă de nucă. Claire închise ochii și se luptă să calmeze emoțiile care îi tulburau sufletul. Cumva, trebuia să facă lucrul cel mai bun. Dar cel mai bun pentru cine?

Faptele erau simple. Rețeaua nu vroia „Pulsul orașului Nasheville“. Producătorii, personalul și echipa aveau să continue așa cum erau, dar cu o altă prezentatoare. Așa că nu era ca și cum i-ar fi lăsat în mijlocul deșertului. Aveau să-i lipsească toți, mai ales Ron. Dar asta trebuia să fie o decizie profesională.

Trace era o altă parte a problemei. În privința lui, lucrurile erau puțin mai încurcate. Fusese adânc rănit de pierderea familiei sale, pentru care dădea vina pe cariera lui și, în ultimă instanță, pe el. Scurtul lui mariaj cu Annette fusese dureros, lăsându-l cu spaima de orice fel de angajament. Se simțea îngrozitor de vinovat și pentru moartea Annettei, deși nu fusese deloc vina lui. Din ceea ce înțelesese Claire despre femeia aceea, fusese o lipitoare căutătoare de aur, care-i supsese viața tânărului și vulnerabilului ei soț.

Nu exista nici o îndoială în legătură cu felul în care avea să reacționeze la posibilitatea ca ea să se mute în California. Nu avea să-l mai vadă, nici să mai audă nimic de la el, niciodată. El avea să considere asta ca fiind o aluzie ca ea să se îndepărteze. Trace nu răspundea bine la nimic din afara sferei lui de control. Nu se putea angaja într-o relație la distanță.

Claire oftă prelung și zgomotos. Dacă profita de această minunată ocazie, însemna să-l părăsească pe singurul bărbat pe care-l iubise vreodată. Singurul pe care avea să-l iubească vreodată.

Dacă rămânea în Nashville, nu însemna că lucrurile erau rezolvate. Claire se forță să alunge gândurile depresive. Trebuia să ajungă la întâlnirea aceea. Avea să-și lămurească mai târziu chestiunile personale.

La naiba, era în întârziere. Claire coborî în grabă scările. Dacă Trace ar fi fost cuminte în dimineața aceea, ar fi avut timp destul. Nu putu împiedica roșeața care se i se ivi în obraji când se gândi la ușurința cu care o provoca. Nu trebuia decât să-i zâmbească atât de sexy, cum numai el o făcea, și era a lui. Noaptea trecută fusese Raiul pe pământ.

Dar ceea ce împărțiseră în sfârșitul de săptămână care se încheiase și noaptea trecută era tot ce Trace intenționa să-i ofere. El nu vroia o relație altfel decât în propriii lui termeni. Și dacă ea se hotăra să accepte oferta rețelei – și nu vedea cum putea să ia altă decizie – avea s-o alunge din viața lui. La nivel rațional, Claire acceptase inevitabilul, dar adânc, în inima ei, exista încă o speranță inexplicabilă.

Claire coborî în același moment în care Trace se ivi intenționat pe holul din față. Dumnezeule, cum era posibil ca un bărbat transpirat, care nu purta nimic altceva decât o pereche de pantaloni scurți de atlet și un zâmbet, să arate atât de bine?

Trupul lui puternic era acoperit de transpirație. Mușchii îi erau umflați după exercițiile chinuitoare pe care le executase. Părul îi era umed și ușor ondulat. Și, oh, ochii aceia… ca flăcările sălbatice, albastre. Fierbinți și concentrate asupra unei singure ținte, devorând tot ce le apărea în cale – care, în momentul acela, părea să fie Claire.

– Trace, sunt în întârziere, spuse Claire când își recuperă, în cele din urmă, vocea. Doar privindu-l și i se tăia respirația. Trebuie să…

– Știu unde trebuie să fii, spuse el cu răceală.

De unde știa? Recunoscu imediat intensitatea din ochii lui: era furie. Simți cum teama îi umple venele.

– Cum ai…

– Tocmai a sunat Ron și a spus că întâlnirea ta cu impresarul ca să discutați mutarea la Los Angeles a fost amânată cu o jumătate de oră. Furia și durerea radiau din ton, din ochi, dar expresia lui controlată nu dezvăluia nimic.

Claire își aminti să respire.

– Încă mă gândesc la opțiuni, reuși să spună, în ciuda nodului pe care-l simțea în gât.

Trace își trecu degetele prin părul umed.

– Sigur. Traversă întinderea lustruită de parchet care-i despărțea și apoi se opri s-o privească. Instantaneu, ca și cum prin fața lui trecuse mâna unui magician, vechiul Trace se întoarse. Încleștarea fioroasă, sălbatică a fălcilor, gheața din ochii lui. Era stăpân pe el, nefiind dispus să-i dea dreptate. Hotărât să câștige bătălia.

– Nu știu de ce mă surprinde. Știam cum se va sfârși relația asta, încă dinainte să înceapă. Nu-mi pot imagina de ce mi-am irosit timpul.

Cuvintele lui îi sfâșiară inima. Își umezi buzele și arboră apărarea anti-Trace pe care o abandonase de mult.

– Trebuie să plec. Claire își înăbuși sentimentul de pierdere care o copleșise, făcând să-i fie greu să respire. Strânse din dinți. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Acum, te rog să mă scuzi, spuse ea scorțoasă și trecu pe lângă el.

Trace o prinse de braț, puțin mai strâns decât era necesar.

– Dacă ieși acum pe ușa aceea, să nu te mai întorci niciodată, îi spuse pe un ton jos și periculos, plin de înverșunarea al cărei apogeu Claire crezuse că-l văzuse. Un mușchi îi tresări în falcă, iar ochii îi străluciră de o hotărâre brută.

– Dacă așa vrei. Propria ei furie trecea peste orice altceva, în momentul acela. Claire își smulse brațul din strânsoarea lui și se îndreptă spre ușă. Cum îndrăznea să-i dea un ultimatum? Nici măcar nu-i dăduse șansa să-i explice. Lui Trace Walker nu-i păsa decât că nu deținea controlul asupra situației, din care cauză era inacceptabilă. Ei bine, Claire n-avea să-i dea satisfacția de a o vedea plângând. N-avea de gând să se uite înapoi.

Ajunse până în dreptul ușii și se pregăti să apese pe clanța uriașă din alamă, când vorbele lui sau, mai exact, durerea care transpărea din vocea lui, o opriră.

– Nu pleca, Claire.

Suferința adâncă, plină de amărăciune reverberă înlăuntrul ei, făcând-o să ezite. Sunetul fusese ca un cuțit care îi înjunghiase pieptul. Claire își îndreptă umerii, dar nu privi înapoi. Dacă o făcea, era pierdută.

– Trebuie să plec, Trace. Este important.

– Mai important decât noi?

Cuțitul se răsuci. Se folosea tocmai de relația pe care tot timpul o negase.

– Există cu adevărat un „noi“? Își ținu respirația și așteptă răspunsul lui.

Trace nu spuse nimic.

Claire inspiră scurt. Inima ei, încărcată de durere, bătea cu putere.

– Așa am crezut.

Tăcerea urla în jurul lor, asurzindu-i, cu o intensitate sfâșietoare, în cele câteva secunde care îi luară ca să apese mâna pe clanță. Apoi ieși fugind spre mașina pe care o lăsase parcată în fața casei.

Unde dispăruse bărbatul cu care făcuse dragoste atât de pasional chiar în dimineața aceea? Bărbatul de oțel, rece și lipsit de suflet renăscuse mai real decât niciodată. Prea real.

Claire se luptă să-și înăbușe lacrimile. Sămânța aceea măruntă de speranță că se putea, cumva, ca Trace s-o iubească de-adevăratelea se veșteji și muri. Durerea, crudă și nemăsurată, o învălui, o bestie nestăpânită dezlănțuindu-se asupra inimii și sufletului ei.

***

Și Trace crezuse, ca un prost, că era diferită.

Aduse paharul în dreptul buzelor și luă o înghițitură prelungă și adâncă de scotch. Închise ochii și eliberă focul.

– Walker, ești un prost, mârâi el.

Crezuse cu adevărat că lucrurile aveau să fie diferite cu Claire. Că, într-un fel, avea să fie capabil să-și depășească teama de a pierde pe cineva iubit. Că, până la urmă, în timp, aveau să…

La naiba, nu știa ce crezuse. Și oricum, ce mai conta acum? Lui Claire nu-i păsa de el. Nu-i păsa decât de cariera ei. Luase tot ce avusese el de oferit și apoi plecase.

Dar cum naiba putea s-o condamne? Trace știa că era un ticălos lipsit de inimă, hotărât să evite orice complicație sentimentală. Și-o spusese lui și ei suficient de des. La ce se așteptase? Putea fi atât de nebun încât să creadă că ea avea să se mulțumească la infinit cu plăcerea fizică? Ca el s-o caute ori de câte ori avea nevoie?

Trace goli paharul, se blestemă încă puțin, apoi își turnă încă unul. Nu avea nevoie de Claire. Nu avea nevoie de nimeni. Avea tot ce îi trebuia vreodată. Să se recăsătorească era ultimul lucru pe care și-l dorea.

La naiba, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu s-ar fi amestecat în viața femeii acesteia. El era singurul vinovat. O trăsese în viața lui pe Claire Carson, lovind și țipând. Nu era vina ei că făcuse un capriciu pentru ea.

– La fel ca pe vremuri. Trace ridică paharul, salutându-se singur în bătaie de joc. Întotdeauna o dai în bară, prietene. Trace își înăbuși emoția care îi umpluse gâtul. Întotdeauna îi pierzi pe cei pe care îi iubești și întotdeauna tu ești cel vinovat.

Lui Claire avea să-i fie mai bine fără el.

Trace se roti ca să privească cele trei computere de pe birou. Urmări cum numerele de pe ecrane se schimbă, unele scăzând, dar majoritatea crescând.

Avea toate astea… de ce naiba să-i trebuiască altceva?

Capitolul 9

Claire stătea singură pe scenă, pe podiumul strălucitor, și cercetă vastul auditoriu. O întindere imensă de scaune cu tapiserie din pluș roșu și mii de luminițe lucitoare înfloreau în fața ei. Grand Old Opry. Prestigiosul cămin al muzicii country. Un loc unic în toată țara. Claire oftă. Repetițiile din ziua aceea merseseră strună. În seara zilei următoare, locul acela avea să se umple de fani, muzicieni și de media. O seară a mătasei și a oamenilor faimoși.

Claire zâmbi când se gândi că toate vedetele din branșa aceea – indiferent cât de cunoscute erau – nu erau considerate adevărate stele ale muzicii country până nu cântau pe scena aceea. O durere acută se cuibări în inima lui Claire.

Trace cântase acolo… cu mult, mult timp în urmă.

Era o altă persoană pe atunci. Își dăruise inima și sufletul fanilor săi. Fani care astăzi încă își mai aminteau cum un tânăr cu părul negru ca abanosul și cu ochii înfricoșător de albaștri îi putuse emoționa cu un cântec.

Claire tremură aducându-și aminte de ochii lui albaștri, plini de pasiune sălbatică, senzația mâinilor lui pe pielea ei… magnifica intensitate a modului în care făcuseră dragoste.

Cum se putea ca Trace să nu știe c-o iubea?

Claire examinase în mintea ei iar și iar fiecare moment pe care îl petrecuseră împreună. Știa că o iubea. Simțea asta în atingerea lui, o vedea în ochii lui. Doar că el refuza să-și conștientizeze sentimentele. Își petrecuse prea mulți ani fără să simtă nimic.

Dar faptul că știa că o iubea îi conferea prea puțin confort în cruda realitate a vieții fără el. Trecuseră două săptămâni de când îl văzuse ultima oară. Nici măcar nu o sunase.

Trace clarificase despărțirea lor. Îi spusese lui Claire chiar de la început că nu era bărbatul potrivit pentru ea, că nu-i putea oferi nimic altceva, în afară de ceea ce împărțiseră fizic. Și se ținuse de cuvânt.

Gabe o sunase. Folosise o scuză în legătură cu un dosar pe care nu-l putuse găsi, dar Claire știuse adevăratul lui motiv. Vroia s-o verifice pentru Trace.

Ei bine, dacă pe Trace Walker îl făcea să se simtă mai bine faptul că era doar o filfizoană, atunci probabil că jubila acum. Deoarece Claire Carson era bine. În numai o săptămână, avea să găzduiască prima ei emisiune televizată la nivel național. Și în seara zilei următoare, avea să prezinte Premiile Muzicii Country, alături de Vince Gill. Echipa „Pulsul orașului Nasheville“ se purtase minunat cu ea. Îi uraseră tot binele și animatoarea care o înlocuise, Tina Jones, părea magnifică. Domnul Tate îi găsise lui Claire un apartament temporar în Los Angeles și deja se mutase. Plănuia să-și păstreze apartamentul din Nashville, din moment ce avea să vină acasă frecvent. Totul mergea perfect.

Nu se putea mai bine de atât.

„Așa, Claire. Continuă să-ți spui asta și s-ar putea să începi s-o și crezi!“

Claire închise ochii și lăsă ca adevărul să iasă la suprafață. Îl iubea pe Trace Walker. Îl iubea mai mult cu fiecare zi care trecea și cu fiecare gură de aer pe care o respira.

Doamne, cum se putea ca viața să fie atât de nedreaptă?

Își spuse că trebuie să pună capăt sesiunii de plângere de milă. Era timpul să se gândească la altceva.

– Domnișoară Carson?

Claire se întoarse și o văzu pe Jenny, asistenta personală a lui Vince, grăbindu-se în direcția ei. Claire forță un zâmbet. În ciuda tuturor lucrurilor pentru care trebuia să fie fericită, în ultima vreme se părea că trebuia să afișeze prea multe zâmbete false.

– Da, Jenny?

– Domnișoară Carson, erați ocupată și Vince n-a putut vorbi el însuși cu dumneavoastră înainte de a pleca, dar vroia să știe dacă v-ar face plăcere să-i însoțiți pe el și pe Reba pentru o cină mai devreme, mâine seară, înaintea activităților pregătitoare pentru premii.

– Cu mare plăcere, spuse Claire, starea de spirit îmbunătățindu-i-se ușor. Fusese un adevărat vis să lucreze cu Vince. Era un absolut gentleman din sud. Claire îl adora, atât pe plan personal, cât și profesional. Cât despre Reba, ce putea să spună? Reba McIntire era sufletul muzicii country.

– Perfect. Am să notez în agendă, spuse Jenny cu tonul ei eficient, mereu vesel, și apoi părăsi în grabă scena, scriind din mers.

Claire se uită la ceas. Cinci și jumătate. Se putea duce acasă. Singurii care mai rămăseseră prin preajmă erau tehnicienii de sunet și de lumini, în afara unei echipe care mai lucra încă la ultimele detalii ale decorului. Poate că acasă reușea să se relaxeze. Să se ghemuiască pe canapea și să vadă, poate, un film, sau să citească o carte. Făcutul bagajelor trebuia să mai aștepte. Încă nu se putuse urni să facă prea multe în sensul acela.

– Ei bine, văd că nu ți-a luat prea mult să uiți de mine.

Claire se întoarse la auzul vocii întunecate a lui Trace. Când îl văzu, pulsul i se acceleră și respirația i se tăie. Cum era cu

putință ca un bărbat să arate atât de bine? Oricine era croitorul lui, făcuse o știință din studiul măsurilor lui Trace. Costumul scump, negru, părea a fi o continuare a corpului său. Elegant, seducător.

Buzele lui pline schițau malițioase un zâmbet, iar ochii lui albaștri erau ca de gheață. Pumnii îi atârnau încleștați. Poziția lui de războinic îi spunea lui Claire că era pregătit de luptă. Evident, auzise discuția ei cu Jenny.

Dar de ce-i mai păsa lui? Și ce căuta acolo?

Claire își adună tot curajul și-l privi în ochi.

– Scuzați-mă, domnule Walker, spuse ea cu sarcasm, dar tocmai plecam.

Se întoarse rapid și se îndepărtă. Claire se concentră la a-și pune picioarele unul în fața celuilalt, pe măsură ce traversă podeaua imensă, de un negru strălucitor. Zgomotul scos de tocurile ei fu singurul care întrerupse liniștea scurtă, dar plină de încărcătură, care urmă până când Trace vorbi din nou.

– Presupun că până la urmă ți-ai găsit o stea adevărată, spuse el cu vehemență. Una care n-a căzut.

– Viața mea personală nu te mai privește, îi strigă Claire peste umăr, dar nu se opri din mers și nici nu se uită înapoi.

Înainte să-și dea seama că el se mișcase, Trace o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el.

– Am venit să vorbesc cu tine, mârâi el. Un mușchi îi tresări în falca încleștată cu putere. Emoția apăsătoare, nedăltuită, izbucni în ochii lui.

Gelos. Era extrem de gelos din pricina cinei ei din seara următoarei zile. Deși neașteptata emoție era complet nefondată, lui Claire îi făcu o plăcere imensă. Dar satisfacția ei se stinse rapid, când în ochii lui răsări mânia. Claire se luptă să ignore căldura emanată de trupul lui puternic și ferm. Dacă vreunul

dintre ei era îndreptățit să fie furios, aceea era ea. Trace Walker nu avea nici un drept să apară și să dispară din viața ei de fiecare dată când avea chef.

Claire își ridică sfidătoare bărbia și-l privi fix.

– Urăsc să te dezamăgesc, Trace, dar n-am nici timpul, nici interesul de a asculta orice ai să-mi spui. Își smulse brațul din mâna lui și se îndreptă spre spatele scenei. Nu avea nici cea mai mică dorință să rămână prin preajmă și să converseze cu un bărbat care nu avea nici o intenție să se schimbe. Orice i-ar fi spus sau ar fi făcut, n-ar fi făcut decât s-o insulte și să-i aducă și mai multe injurii.

Îi frânsese deja inima. Ce altceva mai vroia?

– Nu pleca așa, Claire.

– Privește-mă, ripostă Claire și ieși de pe scenă, în direcția vestiarului care-i fusese repartizat. Nu era nevoie să se uite înapoi, simțea prezența lui. Cu siguranță că dacă-l ignora, avea să plece. Trace Walker avea prea multă mândrie ca să îndure o izgonire în public. Probabil că avea să se întoarcă la biroul lui și avea să-i dea instrucțiuni lui Gabe să scrie un memoriu prin care s-o anunțe pe Claire tot ce vroia să știe.

Dar Claire ar fi trebuit să știe mai bine și să nu presupună nimic.

Fără nici un avertisment, Trace o trase pe una dintre ușile deschise. Apoi o închise și-o încuie, țintuind-o pe Claire de peretele imens din lemn cu trupul lui masiv și musculos. Își puse mâinile de o parte și de alta a capului ei și-o privi triumfător. Claire nu putea spera să scape.

– Aceasta este camera de probă a Rebei McIntire, îl avertiză ea. Își împinse palmele în pieptul lui, forțând o oarecare distanță între trupurile lor.

– Este aici? întrebă el politicos, ridicând dintr-o sprânceană neagră, cu o aroganță nedisimulată.

– Nu, răspunse Claire, la fel de politicos.

– Atunci, nu văd nici o problemă.

– Problema ești tu, Trace. Acum, Claire era furioasă. Cum îndrăznea să continue în felul acesta? Se pare că nu reușești să-ți intre în capul acela scorțos ideea că nu ești stăpânul meu. Nu sunt o marfă pe care o poți manipula, când prețul ți se pare corespunzător.

– Ai să mă asculți, fie că vrei, fie că nu, mârâi el.

Claire își încrucișă brațele în dreptul sânilor, ca el să nu poată vedea efectul pe care apropierea lui îl avea asupra ei. Materialul subțire al rochiei și sutienul chiar și mai subțire erau incapabile să-i ascundă. Se comportau ca și când ar fi avut propria lor voință.

Căldura se revărsă în fiecare colțișor al trupului ei, când îi permise privirii să alunece spre senzualele lui buze. Amintirea sărutărilor lui îi atacă simțurile și rațiunea cu o violență care o găsi cu garda lăsată. Nevoia crescu atât de rapid, încât nu-și putu reține geamătul. Să fie atât de aproape de el o durea mai mult decât își imaginase. Timp de două săptămâni, Claire se rugase să-l vadă din nou, dar suferința care însoțea plăcerea era aproape prea mare ca să poată fi suportată.

– Atunci, vorbește, îl îndemnă, din ce în ce mai nerăbdătoare. Nu putea suporta prea mult asta. Ai o audiență în captivitate. Claire văzu cum falca i se încleștează și cum nările i se măresc. Dumnezeule, era chiar nervos! Foarte bine. Aproape că-i zâmbi. Cel puțin, nu era singura care se simțea atât de inconfortabil.

Apoi, furia se scurse încet de pe chipul lui. Însă fu înlocuită de o dezolare netăinuită care ajungea direct în inima ei. Singurătatea, atât de profundă încât lui Claire îi fu greu să privească, umplu ochii lui.

– Îmi pierd mințile, Claire, spuse el cu neliniște. Ochii lui îi cercetau pe ai ei. Nu pot să dorm, nu pot să mănânc, nu pot să mă concentrez. Nimic nu mai contează.

Claire înghiți în sec. Ochii lui n-o slăbiră nici măcar o secundă. Îi cuprinse chipul în mâini, strângându-i obrajii cu buricele degetelor. În ochii ei urla sângele. Inima lui Claire era gata să-i sară din piept. Buzele tânjeau să le întâlnească pe ale lui. Oare recunoscuse în sfârșit față de el însuși c-o iubea? Oare lăsase trecutul în urmă?

– Am nevoie de tine, Claire, murmură el. Nu pot trăi fără tine.

La impactul cuvintelor lui, Claire își îndreptă ținuta. Clătină încet din cap, atât de dezamăgită, încât se simțea vulnerabilă din cauza pierderii unui lucru pe care niciodată nu-l avusese. „Am nevoie de tine, Claire“. Nu „te iubesc“. Nevoia nu era îndeajuns. Nu putea și nu se putea mulțumi cu nimic din ce însemna mai puțin decât iubire.

– Nu e de-ajuns, Trace.

El răsuflă mânios, căldura plutind spre gura ei.

– Trebuie să fie. Știu că și tu mă vrei, șopti el, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei.

Claire clătină din nou din cap, mișcarea fu forțată și abia perceptibilă, știa asta, dar era tot ce putea face în circumstanțele acelea.

– Nu așa.

Trace își afundă degetele în părul ei o sărută pe gât. Apoi în spatele lobului urechii. Dorința o străbătu din cap până-n picioare, când buzele lui le mângâiară pe ale ei, șoptindu-le dulcea promisiune a unui sărut.

Claire se ținu cu putere de cămașa lui. În ciuda comenzilor date de creierul ei, buzele ei răspundeau atingerii lui. Dumnezeule, îl dorea pe Trace Walker. Îl dorea cu disperare.

– Eu… eu nu vreau asta, Trace, rosti ea cu respirația întretăiată.

– Mincinoaso, șopti el și apoi îi luă buzele în stăpânire cu o forță sălbatică. Corpul lui ferm îl presa pe al ei cu o siguranță absolută în dreptul lui de a poseda.

Pe măsură ce Trace o învăluia cu gustul lui unic – fierbinte, sălbatic și masculin – toate motivele dispărură. Forța nevoii lui era aproape înfricoșătoare. Propria ei nevoie creștea periculos. Mâinile lui alergară de-a lungul brațelor ei, îi prinseră talia și o traseră cu putere spre el.

– Am atâta nevoie de tine, Claire, murmură el printre săruturi adânci, pătimașe. Trace își strecură mâinile pe sub rochia ei și o cuprinse mai intim. Am nevoie de tine acum.

Oricât de mult îl dorea, Claire știa că nu putea face asta. Nimic nu se schimbase. Absolut nimic. Ea împinse în pieptul lui, dar întâmpină o rezistență metalică.

– Oprește-te, Trace, spuse ea, pe jumătate cerându-i, pe jumătate rugându-l.

El ezită, ochii lui strălucitori luptându-se să-i fixeze pe ai ei.

– Nu mă voi mulțumi cu asta, spuse Claire, de data asta cu o voce mult mai puternică. Trebuia să-l facă să înțeleagă că avea nevoie de mai mult.

Trace strânse din buze, gustând sărutul lor.

– Sunt dispus să încercăm să facem ca asta să meargă.

Inima lui Claire conștientiză dificultatea concesiei pe care o făcuse cu acea afirmație, dar tot nu era de-ajuns.

– Nu este suficient. Am nevoie de mai mult decât o promisiune că vei încerca. Claire îl împinse din nou, punând puțin spațiu între ei. Măcar acum corpurile lor nu se mai atingeau. Vreau totul. Și… ea își îndreptă palma spre centrul pieptului lui… vreau să vină de aici.

Trace se încordase vizibil.

– Nu știu cum să-ți dau asta, spuse el și în ochii lui străluci durerea.

– Trebuie să faci pace cu trecutul, Trace. Undeva, încuiat poate într-un cufăr vechi, în casa aceea imensă a ta, stă trecutul tău. Albumele cu fotografii de familie, verigheta ta. La gândul acela, Claire închise ochii, tremurând ușor. Ea n-avea să poarte niciodată un inel de la Trace, n-avea să-i poarte niciodată numele. Se forță să deschidă ochii și continuă. Chitara ta, premiile și alte bucăți ale zilei de ieri. Totul e acolo… undeva. Încuiat, ca să nu trebuiască să-l înfrunți. Ascuns de priviri, ca să te poți preface că nu există – că nu s-a întâmplat niciodată. Dar e acolo. Claire înghiți nodul care i se pusese în gât și-și înăbuși lacrimile care stăteau să i se reverse pe obraji. Și, din nefericire pentru mine, încuiată cu toate acele amintiri este și inima ta.

Atunci, Trace îi evită privirea.

Ca să rostească următoarele cuvinte, Claire trebui să se forțeze.

– Când vei fi luptat cu demonii din tine și-ți vei fi recuperat inima, caută-mă. Își întoarse privirea de la durerea din ochii lui și descuie ușa. Vederea îi era încețoșată. Claire se grăbi pe coridorul care ducea spre camera ei de probă. Trebuia să-și ia geanta și să plece de acolo. Înainte să fugă înapoi și să ia orice avea de oferit Trace.

***

Trace se uită îndelung la dulapul încuiat, înainte să întindă o mână tremurândă ca să deschidă ușile din mahon. O transpirație rece îi scălda fruntea. Își încleștă degetele într-un pumn strâns și-și retrase mâna.

Nu putea face asta.

Pentru nimeni.

Nici măcar pentru Claire.

Trace închise ochii și se luptă cu sentimentul de vinovăție, cu durerea, abia putând să stea în picioare.

Claire vroia ceva ce el nu era capabil să-i dea. Dacă ea ar fi putut înțelege că ar fi făcut bucuros orice i-ar fi stat în putere ca s-o facă fericită; dar pur și simplu nu-i putea oferi ceva ce el însuși nu mai poseda.

Presă o mână pe față și eliberă respirația pe care și-o ținuse fără să-și dea seama. Trace nu știa dacă mai știa cum să iubească, sau dacă mai era capabil să iubească. Ștersese sentimentul acela cu mulți ani din urmă. Dar sentimentele lui pentru Claire erau puternice, asta nu putea nega. O putea iubi, oare? Putea să-și acorde șansa aceea?

Trace scutură defensiv din cap. Claire îi spusese să-și înfrunte trecutul. Doar că nu putea vedea cum ar face asta vreo diferență. Dar trebuia să încerce. Dacă n-o făcea, nu putea trăi cu el însuși. Putea trăi, în vreun fel, fără Claire?

Nu credea.

Liniștindu-se, Trace întinse din nou mâna spre cheia din încuietoarea de alamă. Înghiți în sec, prinse mânerul de alamă și deschise ușa. Îl întâmpină mirosul stătut, de paragină, al lucrurilor nefolosite.

Trace se concentră asupra conținutului prăfuit, aruncat la întâmplare, al dulapului. Toate erau exact așa cum le lăsase cu atâția ani în urmă, când le împinsese acolo.

Un raft cuprinzător se întindea la nivelul ochilor. Cu mâna tremurândă, Trace atinse suprafața rece a premiului său pentru Cel mai bun solist al anului și apoi premiul Horizon. Se uită la simbolurile de succes ale fiecăruia dintre albumele lui. Discuri de platină care repezentau multe milioane de albume vândute. Adrenalina alerga prin venele lui. Un sentiment vechi, aproape uitat, de adevărată împlinire și de satisfacție de sine, răzbătu o clipă.

Trace își încordă fălcile și le strânse hotărât.

Privirea lui se mută de la pălăria neagră de cowboy atârnată de un cui, la chitara Gibson care zăcea aruncată într-un colț. Fiecare nerv al corpului său tresări de anticipare când atinse suprafața netedă din lemn a chitarei vechi care vreme îndelungată fusese parte din el. Degetele îi alunecară peste numele lui.

Tatăl lui Trace aranjase să fie făcută special pentru el, când semnase primul lui contract cu studioul de înregistrări.

Trecuse o viață de atunci.

Mii de imagini și de senzații îl năpădiră când ridică instrumentul și-l ținu în mâini. Atinse cu blândețe coardele. Sunetul care răsună străfulgeră în sufletul său cioburi de amintiri. Fanii care-l adorau… bucuria concertelor. Duetul cu o legendă ca Willy Nelson. Mândria din ochii părinților lui. Lăcomia din ochii Annettei.

Degetele lui se opriră. Faima lui îi omorâse familia și transformase femeia pe care crezuse c-o iubea în… închise ochii și clătină din cap. Pierderea părinților, urmată de sfârșitul tragic al furtunosului său mariaj, aproape că-l distruseseră. Annette îl adusese în pragul nebuniei. Nimic din ceea ce făcuse nu fusese vreodată îndeajuns pentru ea. Viața lui profesională fusese un vis devenit realitate, dar cea personală fusese un adevărat coșmar. Oare putea vreodată să mai aibă suficientă încredere în altcineva, ca să se poată expune din nou unei asemenea dureri?

Trace puse cu grijă chitara deoparte și-și plimbă degetele peste pălăria neagră. Ridică verigheta strălucitoare din aur care stătea pe raft, aproape de pălărie, și o strânse între degetul mare și arătător. Annette nu-l iubise niciodată, nu iubise decât ceea ce reprezenta el – bani și faimă. În adâncul sufletului, știuse că nu era vinovat pentru faptul că era alcoolică și dependentă de droguri, că făcuse tot ce-i stătuse în putere.

Puse inelul pe raftul prăfuit, unde îi era locul. Se uită pentru ultima oară la obiectele care odată însemnaseră atât de mult pentru el și apoi închise ușa. Niciodată nu s-ar fi putut întoarce la viața aceea. Niciodată n-ar mai fi putut fi acel Trace Walker. Nici nu-i putea aduce înapoi pe ai lui, sau pe Annette. La fel cum nu putea să nu se simtă vinovat, cel puțin în parte, pentru moartea lor.

Indiferent de ce spuneau ceilalți, Trace avea să simtă întodeauna responsabilitatea aceea.

Nu putea să n-o facă.

Putea avea încredere în Claire. Ea nu semăna deloc cu Annette. Știa asta cu siguranță. Dar dacă-și permitea s-o iubească, cum putea îndura s-o scape din ochi? De fiecare dată când Claire avea să plece pe ușă, trebuia să înfrunte realitatea, aceea că se putea să n-o mai vadă niciodată.

Cum se va putea împăca oare cu asta?

Nu putea.

Trace ieși din camera de oaspeți și coborî scările spre biroul lui. Luă un pahar și o sticlă pe jumătate goală de scotch și se prăbuși pe scaunul din spatele mesei.

Masa lui.

Trace turnă o cantitate considerabilă în pahar.

Biroul lui.

Luă o înghițitură prelungă din lichidul eliberator, apoi trânti paharul pe masă.

Munca lui.

Trace avea munca lui, doar de asta avea nevoie.

Nimic altceva.

Goli paharul.

Absolut nimic altceva.

Își umplu din nou paharul. Exista un singur lucru pe care-l putea face cu o dispoziție ca aceea – s-o înece. Îi atrase atenția un plic mare, împăturit, care stătea pe marginea biroului său. Întinse mâna și-l trase spre el.

Cu literele inconfundabile ale lui Gabe, era scris numele lui Claire. După ce se înarmă din nou cu o porție de curaj artificial, Trace deschise plicul și scoase o parte din conținut. Două dosare subțiri și un carnețel roz căzură pe biroul lui.

Lucrurile personale ale lui Claire. Probabil că le lăsase în biroul ei. Gabe trebuia să-l fi golit înainte de sosirea noii secretare din dimineața aceea.

Trace scoase ultimul obiect din plic, o fotografie înrămată. Pieptul i se strânse când văzu chipul zâmbitor al lui Claire. Era atât de incredibil de frumoasă. Și nepoțica ei, Shelby…

Trace atinse fețele din fotografie și se simți răscolit de o durere sfâșietoare.

Cum avea să-și petreacă restul vieții fără să cunoască felul acela de iubire? Cum avea să nu țină niciodată în brațe propriul copil? O fetiță cu părul de culoarea alunei și cu ochi aurii, ca ai mamei ei?

Ca și Claire.

Dar cum să riște?

Trace înghiți în sec și se gândi la ce putea face. Putea să se decidă să nu se mai comporte ca un mort. Făcuse asta prea mult timp. Trace nu se mai putea preface că nu vroia sau că nu avea nevoie de nimeni altcineva.

Avea.

Avea nevoie de Claire.

Timpul pe care-l petrecuse cu Claire îl speriase al naibii, dar îl făcuse să se simtă mai fericit decât își imaginase vreodată că putea fi. Claire îl făcuse să-și dorească un viitor – un viitor cu ea.

Trace vroia să fie alături de ea în fiecare clipă. Ultimele săptămâni fuseseră un adevărat iad. Pur și simplu nu putea trăi fără ea. O explozie de furie îl zgudui la gândul că ar putea fi cu altcineva. Ea îi aparținea lui… în toate sensurile cuvântului.

Toate aceste sentimente nebunești, încurcate, însemnau iubire?

Era el capabil de iubire?

O putea iubi pe Claire.

Vroia să-și petreacă tot restul vieții alături de ea. S-o facă fericită. Să aibă copii cu ea. Să-și împartă speranțele și visurile cu ea. Să îmbătrânească alături de ea…

O iubea pe Claire.

Înțelegerea îl cutremură. Intensitatea nevoii de ea, a sentimentelor lui protectoare și posesive față de ea. Da. O iubea pe Claire.

Trace zâmbi și inima i se umplu de nerăbdare. Știa cu adevărat ce însemna dragostea. Era Claire. Femeia care insuflase din nou viață în el.

O iubea pe Claire Carson. Și, Dumnezeule, avea să mute cerul și pământul din loc ca să i-o demonstreze.

Capitolul 10

– Zece secunde, domnișoară Carson, anunță regizorul de platou al „Pulsul orașului Nasheville“.

Claire respiră adânc și se concentră pentru un ultim moment de meditație.

– Domnișoară Carson!

Claire se întoarse și o văzu pe Trish, asistenta lui Ron, venind în grabă spre ea. Claire se încruntă.

– Da?

– Invitatul de astăzi a fost reținut…

– Ce s-a întâmplat? întrebă îngrozită Claire. Cu o oră în urmă, când vorbise cu el la telefon, Vince Gill îi păruse la fel de galant, ca de obicei; totul păruse să fie în ordine. Ce se putuse întâmpla în ultimele șaizeci de minute?

Trish clătină din cap.

– Traficul. N-am timp să vă explic, se bâlbâi ea și ieși repede de pe scenă. Îi aruncă peste umăr o ultimă indicație: Urmăriți prompterul!

Traficul? Claire rămase consternată. O sunase de pe telefonul mobil și-i spusese că era pe drum. Probabil că fusese prins în nesfârșitele reparații care se făceau în Nashville.

Lucruri de genul acesta se întâmplau ocazional, dar ultima dată când fusese pusă într-o situație asemănătoare fusese cu mult timp în urmă.

Și, Dumnezeule, dintre toate zilele, tocmai astăzi!

– Cinci secunde!

Claire urmări numărătoarea inversă și apoi cortina se dădu încet la o parte.

Se concentră și intră pe platou. Zâmbi și făcu publicului cu mâna, străduindu-se să se calmeze. Putea face asta. O făcuse și altădată.

Și aceasta era ultima oară când o putea face din platoul acela. Ochii i se umplură de lacrimi. „Bine, termină cu emisiunea asta fără să cedezi nervos“, își spuse hotărâtă.

Claire se opri în fața fotoliului ei alb și privi spre spectatori și spre camerele de luat vederi.

– Bună dimineața și bine ați venit la „Pulsul orașului Nasheville“.

Făcu o pauză pentru runda de aplauze și urmări liniile care începură să apară pe ecranul prompterului. Atentă să păstreze cât mai mult posibil contactul vizual cu spectatorii și cu obiectivul camerei, Claire zâmbi. Replicile din deschidere erau ale ei, dar avea să se simtă mult mai bine când informațiile de care avea nevoie – cele care urmau scurtul ei monolog – aveau să apară pe ecran. Ascultă cu atenție în casca din ureche, așteptând să i se dea instrucțiuni.

– Astăzi este ultima mea emisiune, înainte de a pleca la Los Angeles. Zâmbetul i se lărgi la noua repriză de aplauze. Fu nevoită din nou să-și înăbușe lacrimile. Vreau să profit de această ocazie ca să le mulțumesc pentru sprijinul acordat oamenilor minunați de la „Pulsul orașului Nasheville“. Și vouă. Gesticulă spre spectatori. Fără voi, visul acesta nu s-ar fi transformat niciodată în realitate.

Urmară ovații și publicul se ridică în picioare. Lacrimile îi alunecară pe obraji și Claire se luptă din răsputeri să-și țină cumpătul. Îi iubea pe oamenii aceia, iubea orașul acela.

Când aplauzele se stinseră, continuă:

– Știu că o s-o îndrăgiți cu toții pe Tina Jones, noua gazdă a „Pulsul orașului Nasheville".

Aplauzele răsunară din nou din mulțime. Mintea i se goli… la fel și prompterul.

Ce naiba trebuia să spună în continuare? Panica îi urca încet pe șira spinării. Claire își umezi buzele și se uită fix la ecran, ca și cum cuvintele aveau să apară prin simpla putere a hotărârii ei, dacă se concentra în acea direcție. Chiar și sunetul imperceptibil din cască se stinsese, ca și cum cineva ar fi ordonat tăcere absolută.

„Grăbiți-vă, comandă ea în șoaptă, mor aici!"

Cuvintele reapărură pe ecran și Claire eliberă aerul pe care-l ținuse prizonier în plămâni.

– Puțin mai târziu, citi ea, Vince Gill ni se va alătura pentru o privire-în-spatele-scenei la Grand Old Opry, la Premiile Muzicii Country!

Claire își mută privirea spre public, apoi spre cameră, înainte de a se întoarce la prompter. Aruncă o privire spre cabina de control din spatele reflectoarelor și spre cei de acolo, ca și cum le-ar fi spus: „Haideți mai repede, am nevoie de următoarea replică!".

Claire continuă imediat ce cuvintele apărură din nou.

– Înainte ca el să ni se alăture, aș vrea să povestesc câte ceva despre noua gazdă a emisiunii.

În timpul fulminantului răspuns care urmă, din cască i se dădu de știre că Vince Gill ajunsese în sfârșit și că trebuia să-l prezinte după ce citea informațiile de pe prompter.

„Slavă Domnului!“, își spuse Claire, citind replicile pentru publicul care o asculta cu atenție. Și după asta, cu siguranță avea să fie pregătită pentru șampania cu care Ron o aștepta în spatele scenei. Păcat că nu avea să sărbătorească și fericirea din viața ei personală.

***

Șoferul de taxi opri în fața blocului ei și Claire îi dădu douăzeci de dolari. Sărbătorise puțin cam prea mult ca să mai poată conduce Buickul. După ce cercetă norii întunecați și amenințători care atârnau grei pe cer, intră în grabă înăuntru și urcă scările celor trei etaje.

Începuse o furtună de vară și Claire nu se putea gândi la nimic mai potrivit decât să se cuibărească pe canapea, cu o carte bună.

Ei bine, putea găsi ceva mai bun, dar n-ar fi fost decât un exercițiu de imaginație. De ce să se tortureze singură?

Trace nu avea nici cea mai mică intenție să se schimbe.

Nu putea vedea dincolo de incertitudinile vieții.

Trace…

… era la ușa ei.

Claire se dădu câțiva pași înapoi. Incapabilă să se miște, să respire, să facă altceva în afară să-l privească.

Cu siguranță, era un bărbat superb.

Pe Claire o duru inima de atâta dorință. Tricoul alb accentua fiecare curbă delicioasă a incredibilului său piept. Blugii îi strângeau șoldurile înguste și picioarele puternice.

Și când ochii ei îi întâlniră pe ai lui, totul amuți în ea. Albaștri, intenși, străbăteau până în străfundul sufletului ei, încălzind-o. Buzele lui se destinseră într-un zâmbet larg, cutremurător de

sexy. Unul care-i acceleră pulsul și-o făcu să se clatine pe picioare. Să-l privească pur și simplu, să fie aproape de el, era o agonie, un extaz.

Cum avea să învețe vreodată să trăiască fără bărbatul acela?

– Bună, Claire.

– Trace. Claire aproape scânci când își auzi numele pe buzele lui și sunetul răsună în holul pustiu. Cheile de la apartament zăngăneau în mâna ei neînsuflețită, însă refuză să se apropie mai mult de ușă.

Sau de el.

– Deci, săptămâna viitoare e săptămâna cea mare? Trace își strecură mâinile în buzunare, părând aproape la fel de emoționat ca ea.

Dar nu putea fi așa. Trace Walker era bărbatul de oțel. Pe dinăuntru și pe dinafară, din nefericire pentru inima ei.

– Da, răspunse ea, reușind cumva să oprească tremurul care pusese stăpânire pe trupul și pe vocea ei.

– Ron îmi spune că ți-ai găsit un apartament temporar în Los Angeles. Dar că plănuiești să numești în continuare Nashvilleul – apartamentul acesta – „acasă".

Claire își reținu încruntătura care aproape îi curbă sprâncenele. De ce ar fi vorbit Ron cu Trace?

– Așa este, răspunse ea precaută. Acesta o să fie întotdeauna căminul meu.

În jurul lor se lăsă liniște. Tensiunea devenea din ce în ce mai apăsătore. Cu fiecare moment care trecea, Claire era din ce în ce mai conștientă de prezența bărbatului pe care-l iubea din tot sufletul. Își înăbuși durerea care-i copleșea inima. Nu vroia să fie atât de aproape… de a simți lucruri care nu puteau deveni niciodată realitate. Nu era cinstit. El nu trebuia să fie acolo.

– De ce ești aici, Trace? întrebă ea cu o putere surprinzătoare, în ciuda bătăilor accelerate din pieptul ei și a zgomotului pe care-l auzea în urechi.

– Vroiam să-ți înmânez personal asta. Scoase un document împăturit din buzunarul de la spate.

„Oh, Dumnezeule! Nu se poate. Din nou?!"

Claire își umezi buzele, apoi luă documentul. Îi întâlni scurt privirea, dar ochii lui nu trădară nimic în răstimpul în care desfăcu încet foaia de hârtie.

– Ce este?

– O înștiințare de evacuare.

– Poftim? Privirea lui Claire trecu de la document la bărbatul care stătea între ea și ușa apartamentului ei – a căminului ei.

– Am cumpărat clădirea acesta, o anunță el, și nu mai vreau să locuiești aici.

Furia se aprinse înăuntrul ei, apoi se ridică în flăcări răzvrătite.

– De ce, arogant nenoro…

– Înainte de a-mi deranja ceilalți chiriași, o întrerupse el cu calm, ridicând sceptic o sprânceană, poate că ar trebui să purtăm această discuție înăuntru.

Închizând gura, Claire se aruncă dincolo de el și deschise ușa. Intră și se năpusti ca o vijelie în apartament. După ce-și azvârli geanta pe canapea, se întoarse spre el.

– După toate loviturile sub centură, șuieră ea, te dau în judecată. De data asta n-o să scapi, Neanderthal egoist ce ești. Lovi cu piciorul podeaua, întrebându-se cum de se îndrăgostise vreodată de un asemenea ticălos! Claire făcu un pas în direcția lui, apoi își înfipse un deget acuzator în fața lui prea frumoasă.

– Tu, Trace Walker, ești mai jos decât burta unui șarpe. Ești… ești, se bâlbâi ea, dintr-o dată conștientă cât de aproape era de el, mai jos decât murdăria de pe fundul unui heleșteu!

El se aplecă și mai aproape încă, respirația lui șoptind în dreptul gurii ei.

– Mm, îmi place la nebunie când îmi vorbești murdar. Buzele lui tentante se destinseră într-un zâmbet zdrobitor de inimi.

– Afară! Claire îi arătă ușa. Vreau să pleci de aici!

Trace se clătină pe călcâie, cu brațele încrucișate la piept.

– Nu mă poți da afară, sunt proprietarul acestui loc. În afară de asta, nu vrei să auzi și restul a ceea ce am de spus?

Ochii ei se măriră de mânie.

– La naiba, nu, țipă ea. Data viitoare când vom mai purta vreo discuție, va fi în sala de judecată.

El oftă dramatic, apoi strecură două degete de la mâna dreaptă în buzunarul din față și scoase ceva. Când el inspectă câteva secunde obiectul, lui Claire îi sări inima din piept. Un inel! Era un inel de logodnă!

– În cazul acesta, cred că n-o să mai am nevoie de ăsta. Ridică din umeri și vru să pună inelul la loc, în buzunar.

– O clipă! sări Claire, apoi vocea i se înmuie, potrivindu-se cu ritmul în care inima i se topea. Ce este acela?

– Din moment ce n-ai unde să locuiești atunci când ești în Nashville, aveam de gând să te cer în căsătorie. Atunci, ai putea să locuiești cu mine. Sinceritatea dulce din ochii lui îi confirmară cuvintele.

Claire se cutremură din cauza șocului profund.

– Poftim? Cuvântul îi scăpă odată cu aerul care-i plecă din plămâni.

El veni mai aproape și setea din ochii lui îi tăie respirația.

– Dă-mi încă o șansă, Claire. Numai una, și jur că de data asta n-am să mai greșesc.

Chinuită între tendința de a fugi mâncând pământul și aceea de a se arunca în brațele lui, Claire rămase neclintită. Inima i se umplu de fericire, dar își temperă impulsul de a crede orbește. O reținu instinctul de conservare.

– Și când ai avut revelația asta? întrebă ea precaută.

Trace își coborî privirea aceea amețitor de albastră și o fixă în ochii ei.

– Te iubesc, Claire. Te iubesc mai mult decât propria-mi viață și nu vreau să mai fiu vreodată fără tine. Înghiți, apoi continuă. N-am fost niciodată cu adevărat îndrăgostit până acum. Annette a fost… Își plecă un moment lung capul, apoi o privi din nou. A fost o greșeală. Eram tânăr. Am făcut multe greșeli în trecut, dar nu vreau ca noi doi să fim o greșeală. Nu vreau să mai trăiesc bântuit de trecut. Vreau să-mi petrec tot resul vieții cu tine. Să împart cu tine fiecare aspect al meu. Să fac dragoste cu tine în fiecare zi, cât timp voi trăi. Să am copii cu tine. Cu mâna tremurândă, își trecu degetele prin păr, lăsând acea șuviță de păr să-i atârne rebelă pe frunte. Nu pot trăi fără tine. Te iubesc, Claire.

Claire își mușcă buza de jos; nu avea să plângă. Absolut, nu avea să plângă. Trebuia să fie sigură.

– Și înțelegi că nu-ți pot face nici o promisiune pentru totdeauna? Veni mai aproape de el, suficient încât să-i simtă mirosul, să simtă nevoia care vibra în corpul lui. Nu-ți pot jura că voi fi cu tine tot restul vieții tale. Nu-ți pot promite decât că voi fi acolo pentru tine și că te voi iubi tot restul vieții mele. Este de-ajuns, Trace? Îți poți asuma riscul acesta? Mă poți iubi așa, neștiind ce ne rezervă ziua de mâine?

– Da.

Claire căută în ochii lui orice urmă de îndoială.

– Ești sigur, Trace? Absolut sigur?

El zâmbi atât de dulce, încât Claire aproape că se pierdu cu firea. Își înăbuși lacrimile care amenințau fragilul ei autocontrol.

– Sunt absolut sigur, șopti el. Trace luă mâna ei într-a lui și o apăsă în mijlocul pieptului lui. O simt chiar aici.

În clipa aceea, Claire își aruncă brațele în jurul lui. Automat, brațele lui se încolăciră în jurul taliei ei.

– Te iubesc, Trace, murmură ea.

Și apoi, buzele lui le capturară pe ale ei. Sărutul lui fu prelung și adânc, amintindu-i lui Claire de zilele și nopțile pe care le petrecuseră făcând îndelung dragoste și oferindu-i o perspectivă asupra a ceea ce avea să urmeze.

Când el se opri, în cele din urmă, ca să ia aer, murmură:

– Numai spune-mi da, Claire.

– Da, îi șopti ea, atingându-i ușor buzele. Da.

– Perfect, pentru că aș vrea să punem bazele acelei familii chiar acum. Îi zâmbi complice, apoi îi trase hotărât șoldurile spre ale lui. Claire gemu când descoperi efectul instantaneu pe care-l avu asupra lui. Când el o sărută din nou, căldura explodă înlăuntrul ei.

– Dar, Trace, reuși ea să spună printre săruturi. Cum rămâne cu nunta?

El o luă în brațe, ca și când ar fi fost ușoară ca un fulg, și se îndreptă spre dormitor.

– Ajungem noi și la asta, o asigură el, ciugulindu-i jucăuș lobul urechii. Dar în momentul acesta plănuiesc să mă revanșez pentru timpul pierdut.

Sfârșit